

συμφορᾶς. Τί νὰ κάμῃ τώρα ἄνευ χρημάτων καὶ ἄνευ ἀρκετῶν ζωοτροφῶν; Πρὸς στιγμὴν ἐσκεφθῇ νὰ ἐπανέλθουν εἰς Τλέμκεν καὶ ἐκεῖ νὰ περιμένουν τὸν θεῖόν των. Καὶ βεβαίως τοῦτο ἦτο λογικώτατον. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἦτο παιδίον ἐπίμονον, καὶ ἀφ' οὗ παρῆλθεν ἡ πρώτη ἐκπληξίς καὶ ἀθυρία του, ἐπανελάθεν ὅλον τὸ θάρρος του καὶ τὴν δραστηριότητα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν, ἐλπίζων εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Ἐν μόνον πράγμα εἶπε νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ, τοῦτ' ἔστι νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ τον πάρῃ ὁ ὕπνος ἄλλοτε καθ' ὁδὸν διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ φοβίσῃ ἀδίκως τοὺς ἀδελφούς του, δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ εἰς αὐτοὺς τίποτε περὶ τοῦ βουρνούζιου, παρὰ μόνον ὅτε τοὺς ἐξύπνησεν εἰπὼν ὅτι εἶνε ὥρα νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορείαν των.

Καὶ εἶχε δίκαιον τὸ ἀξιόλογον παιδίον ἐλπίζον εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, διότι οὐδέποτε ὁ Ὑψιστος κωφεύει εἰς τὴν δέησιν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνθρώπων.

Καὶ πράγματι μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀπαισίαν ἀνάπαυσιν τῶν μικρῶν φίλων μας, ἤκουσεν αἴφνης ὀπισθεν αὐτῶν τὸν κρότον τῶν τροχῶν δίφρου ἐρχομένου δρομαίως ἐν μέσῳ συννέφων κονιορτοῦ.

Ὁ Ἰωάννης φρονίμως ποιῶν παρέταξε τοὺς δύο ἀδελφούς του παρὰ τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐχαίρετίσεν εὐγενῶς τὸν παρερχόμενον ὁδοιπόρον. Οὗτος ἦτο νέος ἔτι, φορῶν πιλῆκιον καὶ καταυχένιον, ἀντεχαίρετίσεν τὸν Ἰωάννην καὶ ἀπέβλεψε μετ' ἀπορίας εἰς τὸ τριμελές ἐκεῖνο καρβάνιον, ὅπερ οὐδόλως ἠλπιζέ ποτε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην. Ἐσυρενέπειτα τὰς ἡνίας καὶ ἐσταμάτησε τὸν ἵππον.

«Ποῦ βρεθήκατε ἐδῶ μὲ τὸν σκύλον σας, κηλὰ παιδιά, καὶ ποῦ πηγαίνετε;

— Πηγαίνομεν εἰς τὸ Φραγκέτι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης μετὰ σεβασμοῦ.

— Πῶς, πῶς; εἰς τὸ Φραγκέτι; καὶ ἔτσι δὰ πεζοί;

— Αἶ, βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης μειδιῶν, βέβαια προτιμότερον θὰ ἦτο ἂν εἴχαμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἀμαξάκι σας...

— Καὶ δὲν ἔρχεσθε λοιπὸν μαζί μου; εἶπεν ὁ ὁδοιπόρος, εἰς ὃν ἤρεσε πολὺ ὁ τρόπος τοῦ Ἰωάννου· καὶ ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὸ Σαῖδᾶ, ὁ

δρόμος μας εἶνε ὁ αὐτός, ἐλάτε νὰ μου κάμετε συντροφιά. Ὁ δίφρος μου σὰς χωρεῖ καὶ τοὺς πέντε.

Ὁ τρόπος τοῦ ὁδοιπόρου ἦτο τόσο καλὸς καὶ τὸ πρόσωπόν του τόσο εὐλικρινές καὶ ἔντιμον, ὥστε ὁ Ἰωάννης μετὰ χαρᾶς ἐδέχθη τὴν λίαν φιλόφροναν πρότασιν τοῦ εὐγενοῦς ἀγνώστου.

Ἀνέβησαν τὰ τρία παιδιά μετὰ τῶν δύο ζώων, καὶ ὁ δίφρος ἐξεκίνησε.

Τότε ἐγνωρίσθησαν περισσότερον.

Ὁ κύριος Καλανδρός ἦτο μηχανικός καὶ εἶχε λάβῃ ἀδειαν νὰ ὑπάγῃ εἰς Τλέμκεν, καὶ τώρα ἐπανήρχετο εἰς τὴν θέσιν του. Καὶ ὁ Ἰωάννης διηγήθη καταλεπτῶς τὴν ἱστορίαν του καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ὁδοιπορίας των. Συνεκινήθη πολὺ ὁ μηχανικός καὶ ἡσθάνθη συμπάθειαν πρὸς τὰ μικρὰ παιδιά.

Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ἡ πορεία ἐφάνη εἰς τὰ παιδιά εὐάρεστος.

Περὶ τὴν ἐσπέραν ἔφθασαν εἰς τὴν Δάγιαν, μικρὸν στρατιωτικὸν σταθμὸν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ἀπὸ Τλέμκεν εἰς Σαῖδᾶ.

Ἐφαγον καὶ ἔπινον ἐν τῷ σταθμῷ καὶ ἐκοιμήθησαν. Τὸ πρῶν ἐξεκίνησαν πάλιν καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των καὶ τὴν μεσημβρίαν ἐστάθησαν εἰς μικρὸν χωρίον περιέχον περὶ τὰς δεκαπέντε καλύβας ἐτοιμορρόπους. Καὶ θὰ ἔμενον οἱ φίλοι μας νήστεις, ἐὰν δὲν ἐφρόντιζεν ἐγκαίρως ὁ κύριος Καλανδρός νὰ προμηθευθῇ ἐκ τῆς Δάγιας ὀλίγα τρόφιμα· ἀφ' οὗ μάλιστα μόλις ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιτύχουν ὀλίγον ὕδωρ θολὸν καὶ κατακίτρινον καὶ το διειμοιράσθησαν ἀδελφικῶς μετὰ τοῦ ἵππου.

Εὐτυχῶς ἐκεῖ πλησίον ἦσαν δένδρα πυκνά, καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐκάθισαν οἱ ὁδοιπόροι καὶ ἔφαγον καὶ ἔπειτα ἐπῆραν ὀλίγον ὕπνον, πρᾶγμα ἀπαραίτητον εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος, εἰς τὸ καυστικὸν ἐκεῖνο κλίμα.

Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐκοιμήθησαν ὕπνον βαθύτατον· ὁ δὲ Ἰωάννης ἐλαγοκοιμάτο, καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀνετινάσσετο, διότι ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ἐρχόμενον τὸ λευκὸν βουρνούζιον τοῦ λωποδύτου· ἀλλ' ὁ φόβος του ἦτο ἄτοπος, διότι δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ λωποδύτης, ἀφ' οὗ ἦτο μετὰ τῶν παιδιῶν ἀνὴρ ῥωμαλέος καὶ ζωηρός, ὁ κύριος Καλανδρός.

Καὶ πράγματι δὲν συνέβη τίποτε δυσάρεστον. Ἀφ' οὗ δὲ ἀνεπαύθησαν ἄνθρωποι καὶ ζῶα, ὁ κύριος Καλανδρός εἶπεν ὅτι εἶνε ὥρα νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των.

«Καὶ πῶς ὀνομάζεται τὸ μέρος τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κύριος Καλανδρός ἐμάστιζε τὸν ἵππον.

— Ὀνομάζεται Ἀῖν Σχαγαρά.

— Παράξενο ὄνομα, εἶπεν ὁ Μιχαλάκης. Καὶ τί θὰ εἴπῃ Ἀῖν Σχαγαρά;

— Θὰ εἴπῃ ἡ βρύσις τοῦ Σχαγαρά. Τὸ Ἀῖν εἶνε λέξις Ἀραβικὴ καὶ σημαίνει βρύσιν. Τὸ νερὸν εἶνε τόσο σπάνιον ἐδῶ καὶ τόσο πολυτιμον, ὥστε παντοῦ ὅπου εὐρεθῇ ὀλίγον νερόν, εὐθὺς γίνεται καὶ μικρὸ χωριουδάκι· δι' αὐτὸ πολλὰ χωρία ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν λέξιν Ἀῖν.

Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ δρόμου διῆλθον λέγοντες διάφορα πράγματα, καὶ περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς ἐσπέρας ἐστάθησαν εἰς ἐγκαρσίον τινα ὁδόν. Τότε δὲ ὁ κύριος Καλανδρός εἶπε πρὸς τοὺς τρεῖς συνοδοιπόρους του:

«Ἐδῶ πρέπει νὰ χωρισθῶμεν, μικροὶ μου φίλοι. Σὰς μένει ἐν μόνον στάδιον διὰ νὰ φθάσετε εἰς τὸ Φραγκέτι. Μετὰ χαρᾶς θὰ σας συνῶδευα ἕως ἐκεῖ, ἀλλὰ ἡ ὁδὸς εἶνε πολὺ κακὴ καὶ φοβοῦμαι μήπως συντριβῇ ὁ δίφρος μου. Καὶ ἔπειτα δὲν ἔχετε ἀνάγκην ὁδηγοῦ· βαδίζετε κατ' εὐθείαν καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ διακρίνετε τὰς πρώτας οἰκίας τοῦ χωρίου. Λοιπὸν καλὸν κατευόδιον, φίλοι μου, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν ἂν τυχὸν καὶ μείνετε πολὺ εἰς τὸν τόπον μας.»

Ὁ Ἰωάννης καὶ οἱ ἀδελφοὶ του νῆχαρίστησαν ἐγκαρδίως τὸν φιλόφρονά ξένον, ὅστις χάριν αὐτῶν εἶχε παρεκκλίνῃ τῆς ὁδοῦ του διὰ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν ἐγκαρσίαν ἐκείνην ὁδὸν ὅσον τὸ δυνατόν πλησίον τοῦ χωρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ο ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ὁ ἥλιος ἔδυεν ὅτε οἱ τρεῖς μικροὶ ὁδοιπόροι εἰσῆρχοντο εἰς τὴν κεντρικὴν ὁδὸν τοῦ χωρίου. Τὸ χωρίον τοῦτο δὲν ὁμοιάζε πρὸς τὰ ἄλλα χωρία, διότι ἀντὶ τῶν Ἀραβικῶν ἐτοιμορρόπων καλυβῶν, ὅσαιαι ἦσαν αἱ καλύβαι καὶ οἱ οἰκίσκοι τῆς Δάγιας καὶ τοῦ Ἀῖν Σχαγαρά, ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἦσαν οἰκίαι κομφαὶ καὶ φιλόκαλοι. Ἐκάστη οἰκία εἶχε κηπάριον ὅπου ἔθαλ-

λον ἐλαῖαι καὶ φοῖνικες. Τόσον δὲ ἦτο ἡμερον, ὥστε ὁ Ἰωάννης χωρὶς καὶ νὰ διστάσῃ, θέλων νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ θεῖου του, ὤθησε τὴν θύραν τῆς πρώτης αὐλῆς ἧτις ἔτυχεν ἔμπροσθεν του καὶ εἶπεν:

«Εἶνε ἀδύνατον νὰ κατοικοῦν κακοὶ ἄνθρωποι μέσα εἰς τόσον ὡραίας οἰκίας.»

Καὶ εἶχε δίκαιον ὁ Ἰωάννης· διότι σπανίως συμβαίνει νὰ μὴ συμφωνοῦν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ πράγματά των· διότι ἐπὶ τέλους τὰ ἦθη καὶ αἱ ἑξεις τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος ἡμῶν ἐντυπώνονται εἰς τὴν στέγην ὑπὸ τὴν ὁποίαν ζῶμεν καὶ κατοικοῦμεν.

Ἀφ' οὗ εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν, ἐβάδισαν ὀλίγα βήματα καὶ εὐρέθησαν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ἧτις ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἐφαίνετο φῶς πολὺ ἐστάθησαν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας καὶ εἶδον μέγα δωματίον κατάφωτον, ὅπερ ἐφαίνετο καὶ ὡς ἐστιατόριον καὶ ὡς μαγειρεῖον.

Ἦτο ἀκριβῶς ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, καὶ ὁλόκληρος οἰκογένεια ἐκάθητο πέριξ τραπέζης ἧτις εἶχεν ἄφθονα φαγητά. Ἐν τῷ μέσῳ ἐκάθητο γέρων ὑψηλός, ὁ οἰκοδεσπότης βεβαίως, ἐκράτει μέγα κοχλιάριον καὶ ἐκένωνε τὸ φαγητὸν εἰς τὰ πινάκια τῶν περικαθημένων. Ἀντικρὺ του ἐκάθητο ἡ οἰκοδέσποινα, ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἄριστερων ἐκάθηντο οἱ υἱοὶ των καὶ αἱ θυγατέρες των καὶ τὰ τέκνα τῶν τέκνων των, ὁλόκληρος φάλαγγς παιδιῶν πάσης ἡλικίας. Εἰς δὲ τὰ ἄκρα τῆς τραπέζης ἐκάθηντο οἱ ὑπηρεταὶ καὶ αἱ ὑπηρετρίαι τῆς οἰκίας, οἱ ἐργάται τῶν κτημάτων του, οἱ ποιμένες καὶ λοιποὶ ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας του.

Ἡ ἀβραμιαία ὄψις τῆς οἰκογενειακῆς ταύτης εἰκόνης ἐνεθάρρυνε τοὺς μικροὺς ὁδοιπόρους, τῶν ὁποίων τοὺς ῥῶθονας ἐγαργάλιζεν ἡ ὀρεκτικὴ εὐωδία τῶν φαγητῶν, καὶ ἐν ᾧ ἡτοιμάζοντο νὰ εἰσέλθουν, ἐστράφη ὁ οἰκοδεσπότης καὶ τοὺς εἶδε πρῶτος.

«Τί παιδιά εἰν' αὐτά; ἠρώτησε.

Καὶ πάντες οἱ παρακαθήμενοι εἰς τὴν τράπεζαν ἐστράφησαν πρὸς τὴν θύραν, καὶ οἱ μικροὶ φίλοι μας ἐδειλίασαν καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ προχωρήσουν.

«Κοπιᾶστε, παιδιά μου, καλῶς ὥρισατε. Ἄν σας ἐμύρισαν τὰ φαγιά μας, ἐλάτε καθῆστε, ἔχει τόπον τὸ τραπέζι μας καὶ περιστέλει καὶ φαγητόν. Κοπιᾶστε.»

Ἡ φωνὴ τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ τοῖς ἦτο ὀλίγον τι βαρεῖα, εἶχεν ὅμως τόσην γλυκύτητα καὶ ἀγαθότητα, ὥστε πᾶς φόβος τῶν μικρῶν διεσκεδάσθη καὶ εἰσῆλθον.

«Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης πλησιάζων, δὲν ἤλθαμεν διὰ τὸ φαγητόν, ἀλλὰ διὰ νὰ σας ἐρωτήσωμεν νὰ μας εἰπῆτε ἂν εἰξεύρετε ποῦ εἰμποροῦμεν νὰ εὕρωμεν τὸν κύριον Θωμᾶν Καστέραν.

— Δὲν ἔμπορούσατε νὰ ῥω ἦτε καλλίτερα ἀπὸ δῶ· ἐδῶ κάθεται ὁ ἀνδρεῖος φίλος μου Καστέρας, ἀνεφώνησεν ὁ οἰκοδεσπότης. Ὁκτῶ ἡμέρες σωστὲς εἶνε ἔς τὸ σπῆτι μας ὁ Καστέρας, καὶ ἐπειδὴ ἐπῆγε σήμερα τὸ πρωὶ ἔς τὸ βουνό, δὲν τον βλέπετε ἀπόψε ἔς τὸ τραπέζι μαζί μας. Τώρα σὲ λιγάκι δὲν εἶνε παράξενο νὰ φανῇ, ἐκτός ἂν τὸ βρωμολεοντάρι δὲν τον κἀνῃ νὰ το περιμένῃ ὅλη νύκτα κάνοντάς του καρτέρει. Ὁρκίσθηκε ὁ παλληκαρὸς νὰ μας γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ θηρίο, πού μας ἔκανε τὸσον καιρὸν ἄνω κάτω. Ἄν δὲν φανῇ ἀπόψε, τὸ πρωὶ ὅμως χωρὶς ἄλλο θὰ τον εὕρετε ἐδῶ. Ἀλλὰ ἀφ' οὗ λέτε ὅτι τον γυρεύετε τὸν ἀνδρεῖον φίλον μου, καθῆστε νὰ φάμε, καὶ ἴσως ἔλθῃ ἀπόψε καὶ τον προφθάσετε.»

Τὰ παιδιὰ χωρὶς νὰ περιμένουν νὰ τα παρακαλέσουν περισσότερο, ἐδέχθησαν τὴν φιλόφρονα πρότασιν τοῦ φιλοξένου οἰκοδεσπότου, ὅστις εἶπε καὶ ἔφερον τρία πινάκια καὶ ἐκένωσε φαγητόν ἀχνίζον. Ἦτο μία χαρὰ νὰ ἐβλέπετε τὰ τρία παιδιὰ μετὰ πόσης ὀρέξεως ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ φαγητοῦ, καὶ πόσον ταχέως ἐκαθάρισαν τὰ πινάκια.

Μετὰ τὸ φαγητόν διηγήθησαν ἐν συντόμῳ τὴν ἱστορίαν των, καὶ ὁ οἰκοδεσπότης ἐχάρη χαρὰν μεγάλην ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἦσαν ἀνεψιοὶ τοῦ Θωμᾶ Καστέρα. Ὅτε ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, ἡ οἰκοδεσποινα ὠδήγησε τοὺς μικροὺς ξένους τῆς εἰς καλὸν δωμάτιον, παραπλεύρως τοῦ δωματίου ὅπου ἐκοιμάτο συνήθως ὁ θεῖός των.

«Ἔτσι δὰ· εἶπεν ἡ οἰκοδεσποινα, ὅταν ἔλθῃ ὁ θεῖός σας θὰ ἔμπορέσετε νὰ τρέξετε ἔς τὴ στιγμὴ νὰ του φιλήσετε τὸ χέρι.»

Καὶ ὁ μὲν Μιχαλάκης καὶ ὁ Φραγίσκος εὐθὺς ἀπεκοιμήθησαν, ὁ δὲ Ἰωάννης συλλογίζμενος ὅτι ἴσως ἔλθῃ ὁ θεῖός του, ἔμεινε πολλὴν ὥρην ἄυπνος. Καὶ ὁσάκις ἤκουε θύραν τινὰ τῆς οἰκίας ἀνοιγομένην ἢ κλειομένην, ἢ σκύλον γαυγίζοντα, ἀνεκάθητο ἐπὶ τῆς κλίνης του, νομίζων ὅτι ἤλθεν ὁ θεῖός του. Μόλις δὲ μετὰ πολλῶν ὥρῶν ἄυπνίαν ἀπέκαμε, τὰ βλέφαρά του ἐκλείσθησαν καὶ τον ἐπῆρεν ὁ ὕπνος.

Ὅτε ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του ἦτο ἡμέρα.

Τὸ ἀξιόλογον παιδίον ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτό: «Ὁ θεῖός θὰ ἦλθε χωρὶς ἄλλο, καὶ δὲν θὰ ἠθέλησε νὰ μας ἐξυπνήσῃ, καὶ τώρα θὰ κοιμάται ἀκόμη. Τί νὰ κάμω; νὰ τρέξω νὰ τον ἐξυπνήσω ἢ νὰ περιμένω νὰ σηκωθῇ μόνος του; Δὲν θὰ του κακοφανῇ βέβαια ἂν τον ἀφήσωμεν νὰ κοιμηθῇ περισσότερο, ἀφ' οὗ θὰ εἶνε κτάρκοπος ἔπειτα ἀπὸ τόσους δρόμους ἔς τὰ βουνὰ διὰ τὸ λεοντάρι. Τί νὰ κάμω; Ἄν ὁ-

μως εἶνε ἐξυπνος καὶ μας περιμένῃ νὰ πᾶμε νὰ του ποῦμε τὴν καλημέρα;»

Δὲν εἴξευρε τί νὰ κάμῃ ὁ Ἰωάννης.

Τέλος ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐκοιμάτο ὁ θεῖός του. Ἐξέρχεται ἀθόρυβως, καὶ σταθεὶς ἔξω τῆς θύρας τοῦ δωματίου ἀκροᾶται μετὰ πολλῆς προσοχῆς, καὶ ἔπειτα κρούει ἐλαφρὰ τὴν θύραν λέγων: «Εἰσθε ἐξυπνος, θεῖέ μου; Εἶμαι ὁ Ἰωάννης ὁ ἀνεψιός σας...»

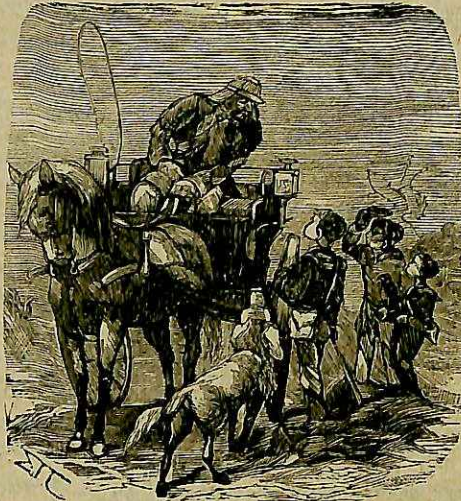
Ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπάντησιν!

Ἐκρούσε δυνατώτερα. Οὐδεμίαν ἀπάντησιν! Ὁ Ἰωάννης κρούει καὶ ἐκ τρίτου· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ πάλιν δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν, περιεστρεψε τὸ κλειδίον καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

Ψυχὴ! τὸ δωμάτιον ἦτο κενὸν καὶ ἡ κλίνη ἦτο ἐστρωμένη καὶ ἄθικτος.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

«ΠΟΥ ΒΡΕΘΗΚΑΤΕ ΕΔΩ ΚΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ;»
(Σελ. 114)

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 104.]

Ἐκτοτε ὁ Λαμπακὴν παρετήρει τὸν βασιλόπαιδα Ὀμάρ μὲ ζηλοτυπίαν. Τοῦτο δὲ ἤρεθιζε πρὸ πάντων τὴν χολὴν του, ὅτι ὁ Ὀμάρ ὁ θεωρούμενος ἤδη ὡς ἀνεψιὸς ἰσχυροῦ διοικητοῦ, ἦτο ἀκόμη καὶ υἱὸς βασιλέως, ἐν ᾧ αὐτός, ὁ Λαμπακὴν, ἦτο ἀπὸ εὐτελὲς γένος καὶ καταδικασμένος εἰς ἄσημον βίον.

Ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ Λαμπακὴν αὐτὰς τὰς ἀνιήτους ιδέας ἐπανέστρεφεν ἐντὸς τῆς κεφαλῆς του. Τόσον δὲ κατεκυρίευσαν τὴν φαντασίαν του, ὥστε δὲν τὸν ἄφησαν νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του· ἀλλ' ὅτε τὴν πρωῒν τὰ βλέμματα του ἐπέσαν ἐπὶ τοῦ Ὀμάρ, ὁ ὁποῖος ἐκοιμάτο ἡσύχως εἰς τὸ πλευρόν του καὶ ὠνειρεύετο ἴσως τὴν προσεχῇ εὐτυχίαν του, ὁ Λαμπακὴν ἠσθάνθη μυσαρὰν ιδέαν εἰσδύουσαν εἰς τὴν καρδίαν του ὡς δηλητηριώδες ἔντομον.

Ἄν ἐξ οἰαομένης τύχης ἀπέθνησκεν ὁ Ὀμάρ, ποῖος θὰ ἐμπόδιζεν αὐτόν, τὸν Λαμπακὴν, νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, νὰ λάβῃ τὸ ὄνομά του καὶ νὰ παρουσιασθῇ ὡς υἱὸς τοῦ βασιλέως;

Ὁ Ὀμάρ ἐξηκολούθει νὰ κοιμάται. Τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε δώσῃ ὁ Ἐλφῆμπις καὶ τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ πατρὸς του, ἦτο ἐν μέρει ἐντὸς τῆς ζώνης του. Ἦτο μεγαλοπρεπὲς ὅπλον ἡ λαβὴ του κατεστολισμένη μὲ ρουμπίνια καθίστα αὐτὸ ἀληθὲς πολυτίμον κόσμημα. Ὁ Λαμπακὴν ἐπλησίασε περισσότερο διὰ νὰ τὸ θαυμάσῃ... ἠπλώσε τὴν χεῖρά του, τὸ ἐξέβαλεν ἀπὸ τὴν θήκην, καὶ ἀνέγνωσεν ἐπὶ τῆς λεπίδος τὰς λέξεις ταύτας, αἱ ὁποῖαι τῷ ἐφάνησαν ὡς εἶδος μαντείας:

Ἄν σα Ἀλλάχ!

Ἄν θέλῃ ὁ Θεός!

— Ναί, ἐπανάλαβε χαμηλοφώνως παρατηρῶν μὲ ἀπλανὲς βλέμμα τὸ βασιλόπουλον, ναί, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, αὐτὸς δὲν θὰ σηκωθῇ καὶ θὰ γίνω ὁ βασιλόπαις Ὀμάρ. Ἡ ἀγκυλωμένη χεὶρ του ἐσφιγκε σπασμωδικῶς τὴν λαβὴν τοῦ ὀπλοῦ, ἐμελλε νὰ κτυπήσῃ, ὅτε ἐξαφνα συλλογισθεὶς ὅτι ἐμελλε νὰ τρέξῃ αἷμα, ὅτι τὸ θυμὸν του ἐμελλε νὰ ἐκβάλῃ κραυγὰς, ν' ἀντιπαλαίσῃ μ' αὐτόν ἴσως, ἠσθάνθη ἐκλείπον τὸ θάρρος του.

Ἀλλ' ἂν ὁ φόβος ἐφόβιζε τὸν δειλὸν ῥάπτην, ἡ κλοπὴ ὅμως δὲν τῷ ἐνέπνεεν ἀποστροφήν· καὶ ἴσως ἐνόμιζεν ὅτι ἔκαμε χάριν εἰς τὸν Ὀμάρ ἀφ' οὗ ἄφινεν εἰς αὐτόν τὴν ζωὴν του καὶ ἐλάμβανε μόνον τὸ ὄνομά του.

«Ἀλήθεια, εἶπε, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πραγματοποιῶ ἐξαίρετα τὸν σκοπὸν μου, καὶ ἂν αὐτὸς ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ τοὺς βασιλεῖς γονεῖς του... θὰ ἔλθῃ πολὺ ἄργά, καὶ θὰ νομίσουν αὐτὸν ἀπατεῶνα, ὅχι ἐμέ.

Ἀμέσως λοιπὸν ὁ Λαμπακὴν ἔχωσε τὸ ἐγχειρίδιόν του εἰς τὴν ζώνην του καὶ ἵππευσεν ὅσον καλλίτερον ἡδύνατο τὸν ταχὺν ἵππον τοῦ βασιλόπαιδος· ὅτε δὲ ὁ Ὀμάρ ἐξύπνησεν ὁ ἄπιστος συνοδοιπόρος του ἦτο μακρὰν αὐτοῦ πολλὰ μίλλια.

Ταῦτα συνέβησαν τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς Ῥαμαζὰν καὶ ἐπομένως ἔμενον ἀκόμη τρεῖς ἡμέραι εἰς τὸν Λαμπακὴν διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ὑποδειχθέν μέρος, ὁ δὲ καιρὸς οὗτος ἦτο ἀρκετὸς σχετικῶς πρὸς τὸ διάστημα τὸ ὁποῖον εἶχε νὰ διητρίξῃ ἀλλὰ φοβούμενος μήπως προφθάσῃ αὐτόν τὸ ἀληθὲς βασιλόπουλον ἐσπευδεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο.

Περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς δευτέρας ἡμέρας ὁ Λαμπακὴν διέκρινεν εἰς τὸν ὀρίζοντα τὴν στήλην Ἐλ-Σερουγιά. Ὑψυτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς μικροῦ λόφου, ἐν μέσῳ εὐρείας πεδιάδος, καὶ ἦτο δρατὴ ἐξ ἀποστάσεως δύο ἢ τριῶν ὥρῶν. Εἰς τὴν θεὰν αὐτῆς ἡ καρδία τοῦ Λαμπακὴν ἐκτύπησε δυνατὰ. Τῷ ἔμενον ἀκόμη δύο ἡμέραι ὅπως σκεφθῇ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὅπως φανῇ ἀληθής· ἀλλ' ἡ συνειδήσις του τὸν ἐτάραττε καὶ ἔφερεν ἀκαταπαύστως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν τιμωρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο ἐκτεθειμένος ἂν ἡ ἀπάτη του ἀνεκαλύπτετο· πραγματικῶς ἐν τοιαύτῃ περιστάσει ἐκινδύνευε νὰ τὸν σοβλίσουν, ἢ τοῦλάχιστον νὰ τοῦ κόψουν τὰ ὠτά του καὶ τὸν ξυλοκοπήσουν ὡς ἄθλιον κλέπτην.

Εἰς τὴν ιδέαν ταύτην ὁ Λαμπακὴν ἠσθάνετο ῥίγος εἰς τὴν ράχιν του· ἀλλ' ὁ μέγας πόθος τὸν ὁποῖον εἶχεν ὅπως γίνῃ βασιλόπουλον ἐνίκησεν ἐπὶ τέλους τὸν φόβον του καὶ ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ μέχρι τέλους.

Ἐν ᾧ τοιαῦτα ἐσκέπτετο, σύρων κατόπιν αὐτοῦ τὸν ἵππον τοῦ εἰσηλθεῖς εἰς μικρὸν δάσος φοινίκων ὅπως περιμεῖνῃ ἐκεῖ τὴν ὠρισμένην ὑπὸ τῆς τύχης ὥραν.

Ἡ ὥρα αὕτη ἦλθε τέλος· καὶ ὅτε τὴν πρωΐαν τῆς τετάρτης ἡμέρας ὁ Λαμπακὴν ἐστρεψε τὰ βλέμματά του εἰς τὴν πεδιάδα, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ διέκριναν μετ' ἀγαλλιάσεως μεγαλοπρεπεῖς σκηναὶς ἐστημέναις παρὰ τὸν λόφον ἐφ' οὗ ὑψοῦτο ἡ στήλη.

Εὐθὺς ὁ Λαμπακὴν διώρθωσε τὴν ἀταξίαν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιφέρει εἰς τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ τὸ ταξείδιον με' ὅλους δὲ τοὺς ὑποκόφους ψιθυρισμοὺς τοὺς ὁποίους ἐξέβαλλεν ἀκόμη ἡ συνειδήσις του, ὥρμησεν ἐπὶ τέλους ἐπὶ τοῦ ἵππου του, συνήθροισεν ὅλον τὸ θάρρος καὶ ὅλην τὴν ἱππευτικὴν τέχνην τοῦ ὅπως τρέξῃ με' κανονικὸν καλπασμὸν καὶ διηυθύνῃ πρὸς τὸν λόφον.

Παρὰ τὴν στήλην ἐκάθητο εἰς γέρων. Σκλάβοι, φρουροί, ἀξιωματικοὶ πλουσίαν φοροῦντες στολὴν περιεκύκλουν αὐτὸν με' σεβασμὸν καὶ ἐφαίνοντο, ὅπως καὶ ὁ κύριός των, με' ἀγωνίαν περιμένοντες τὴν ἀφίξιν τινός.

Ὅλοι ἐσηκώθησαν καθὼς εἶδον τὸν Λαμπακὴν. Οὗτος δὲ ἔκαμε βαθεῖαν ὑπόκλισιν διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν του, ἐγονυπέτησεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ γέροντος, εἰς τὸν ὁποῖον παρουσίασε τὸ χατζῆρ τοῦ Ἐλφῆ-μπεη, ψιθυρίζων με' φωνὴν τρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως.

Εἶμαι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ζητεῖτε

— *Εὐλογημένος ὁ προφήτης ὅστις σ' ἔσωσε!* ἀπεκρίθη ὁ γέρων κλαίων ἐκ χαρᾶς· ἔλα εἰς τὴν ἀγκάλην μου, ἔλα νὰ φιλήσω τὸ μέτωπόν σου καὶ νὰ σ' εὐλογήσω, προσφιλέστατε υἱέ μου Ὀμάρ.

Οἱ ἐπίσημοι οὗτοι λόγοι συνεκίνησαν ἀρκετὰ τὴν καρδίαν τοῦ ῥάπτου· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ὥρμησε λοιπὸν με' λυγμοὺς εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ γέροντος ἡγεμόνος.

Ἀλλὰ δὲν ἀπήλαυσεν ἐπὶ πολὺ ἡσύχως τὴν εὐτυχίαν τῆς νέας καταστάσεώς του. Ἐν ᾧ ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τοῦ γέροντος, εἰδὲν ἱππέα τινα τρέχοντα εἰς τὴν πεδιάδα καὶ διευθυνόμενον πρὸς τὸν λόφον με' ὄσσην ταχύτητα τῇ ἐπέτρεπε τὸ κλονούμενον βᾶδισμα τοῦ ἵππου του. Ὁ Λαμπακὴν δὲν ἐβράδυνε ν' ἀνα-

γνωρίσῃ τὸν ἵππον τοῦ Μούρβαν καὶ τὸ ἀληθές βασιλόπουλον, ἀλλὰ τὸ βδελυρὸν πνεῦμα τοῦ ψεύδους εἶχεν εἰσδύσῃ εἰς αὐτὸν καὶ τὸν παρῴρμησε νὰ ἐπιμεῖνῃ εἰς τὸν δόλον του.

— Σταθῆτε! ἀνέκραξε τὸ βασιλόπουλον, εὐθὺς ὡς ἐφθασεν ἐξητλημένον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου· σταθῆτε καὶ μὴν ἀφήσετε ν' ἀπατηθῆτε ἀπὸ ἑνα βδελυρὸν ἀπατεῶνα. Ἐγώ, ἐγὼ μόνος εἶμαι ὁ Ὀμάρ.

Τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο γεγονός κατέπληξε τὰ μέγιστα τοὺς παρευρισκομένους ἐκεῖ, ἐν ᾧ τὰ βλέμματα τοῦ γέροντος, μεταβαίνοντα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον μετ' ἀγωνίας ὀλονέν αὐξανούσης, ἐφαίνοντο ζητοῦντα ἐξήγησιν περὶ τῶν συμβαινόντων.

Ὁ Ὀμάρ, μὴ δυνάμενος ἐκ τῆς πολλῆς συγκινήσεως νὰ ὁμιλήσῃ ἐστήριξε τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας του προσπαθῶν νὰ καταστείλῃ τοὺς παλμούς της. Ὁ Λαμπακὴν ἐπωφελήθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ μετ' ἄκρας ἀναιδεΐας καὶ φωνῆς ὑποκριτικῆς ἡσύχου εἶπε:

— Μεγαλειότατε αὐθέντα καὶ πάτερ μου, πρόσεξε μὴν ἀπατηθῆς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον· εἶνε, καθόσον γνωρίζω, πρόστυχον ῥαπτόπουλον, ἐν εἶδος τρελλοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν μάιναν νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ βασιλόπουλου· πρέπει ὅχι νὰ ὀργισθῶμεν ἐναντίον του, ἀλλὰ νὰ τὸν οἰκτερώμεν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐξήρέθισαν μέχρι μανίας τὴν ὀργὴν τοῦ Ὀμάρ. Ἀφρίζων ἐκ λύσεως, ἠθέλησε νὰ ὀρμήσῃ ἐπὶ τοῦ Λαμπακὴν· ἀλλ' οἱ φρουροὶ ὥρμησαν καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ γέροντος συνέλαβον καὶ ἐδέσμευσαν αὐτόν.

Πρὸς στιγμὴν τὸ δυστυχὲς βασιλόπουλον ἐνόμισεν ὅτι πραγματικῶς ἐμελλε νὰ παραφρονησῇ. Οἱ αἱματωθέντες ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐβλεπον διὰ μέσου ὑπερύθρου νέφους, τὰ ὧτά του ἐβόμβουν, οἱ κρόταφοὶ του ἐκτύπων· ἐμελλε νὰ ἐκπνεύσῃ ἂν δὲν τῷ ἤρχοντο ἄφθονα δάκρυα καὶ δὲν ἀνεκουφίζετο ἡ λύπη του.

Ὁ Ὀμάρ ἐμείνεν ἀρκετὸν καιρὸν βυθισμένος εἰς τὴν θλίψιν του, ἀλλ' ὅτε διήλθε πλησίον τοῦ ὁ γέρων ἡγεμόν δὲν ἐκρατήθη ἀλλ' ἀνέκραξεν ὀλολύζων· Ναί, ναί, ἡ καρδία μου μοὶ λέγει ὅτι εἶσαι ὁ πατήρ μου! ὦ! σὲ ἐξορκίζω, ἐν ὀνόματι τῆς μητρός μου, ἀκουσέ με.

— Ὁ Ἀλλάχ νὰ τὸν ἐλεήσῃ! εἶπεν ὁ γέρον· ἀπομακρυνόμενος, ὁ δυστυχὴς αὐτὸς παρα-

μιλεῖ πάλιν. Πῶς εἶνε δυνατόν τόσον τρελλὰν ἰδεῖν νὰ ἐμβαίνειν μέσα εἰς τὴν κεφαλὴν ἀνθρώπου;

Καὶ λαβὼν τὸν βραχίονα τοῦ Λαμπακὴν κατέβη τὸν λόφον στηριζόμενος ἐπ' ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν υἱὸν του. Ἀμφότεροι ἀνέβησαν βραδύτερον ἐπὶ μεγαλοπρεπῶν ἵππων ἐχόντων πολυτελεῖς χαλινούς καὶ φάλαρα, ἐν ᾧ ὁ δυστυχὴς Ὀμάρ ἦτο δεσμευμένος ἐπὶ κκμήλου μὴ δυνάμενος νὰ κινήθῃ ἐκ τῆς θέσεώς του.

Ὁ γέρων, τὸν ὁποῖον ὁ Λαμπακὴν ἐξηπάτησεν, ἦτο ὁ Σαοῦδ, σουλτάνος τῶν Μεχαβιτῶν. Ἀφ' οὗ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔμεινεν ἄτεκνος, ἐπὶ τέλους αἱ φλογεραὶ τοῦ προσευχαί εἰσηκούσθησαν· ἀπέκτησεν υἱόν· ἀλλ' οἱ ἀστρολόγοι, τῶν ὁποίων ἐζητήθη ἡ γνώμη περὶ τῆς τύχης τοῦ βασιλόπαιδος, ἔδωκαν τὴν ἐξῆς πρόρρησιν· «Μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ δευτέρου ἔτους ὁ Ὀμάρ θὰ διατρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ ὑποσκελισθῇ ἀπὸ ἀντιζήλον». Τότε ὁ γέρων Σαοῦδ ἐλπίζων νὰ παρεμποδίσῃ τοιοῦτοτρόπως τὰς ὀλεθρίας συνεπειὰς τῆς προρρήσεως ταύτης ἀπεφάσισε νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν υἱὸν του εἰς τὸν πιστὸν τοῦ φίλου Ἐλφῆ-μπεη ὅπως τὸν φυλάττῃ πλησίον του καὶ τὸν ἀναθρέψῃ χωρὶς νὰ τῷ φανερώσῃ τὸ ἀληθὲς γένος του, μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ δευτέρου ἔτους του. Μετὰ τὴν πάροδον τῆς προθεσμίας ταύτης, τὰ ἄστρα ἐφάνερωνον ὅτι ἀπεμακρύνετο πᾶς κίνδυνος καὶ ὑπέσχοντο εἰς αὐτὸν μακρὸν καὶ εὐτυχὲς βασίλειον.

Ἐν ᾧ ὁ Σουλτάνος διηγεῖτο ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν εἰς τὸν δῆθεν υἱὸν τοῦ ἱππεύου παρὰ τὸ πλευρόν του, ὁ Λαμπακὴν συνήθιζεν ὀλονέν περισσότερον νὰ ὑποκρίνεται τὸ βασιλόπουλον, τὴν δὲ ἐπιτηδειότητα ἔδειξεν εἰσελθὼν εἰς τὸ Κράτος του ὥστε κανεὶς τῶν ὑπηκόων του δὲν ὑπώπτευσεν ὅτι ἦτο ψευδοβασίλοπουλον.

Πανταχοῦ, εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία ὅθεν διήρχοντο, τοὺς ὑπεδέχοντο με' θριαμβευτικὰς ἀψίδας, με' φωταψίας, με' ἑορτάς· τὸ ἔδαφος ἐστρώνετο με' ἄνθη καὶ πρασίνοὺς κλάδους· μεγαλοπρεπέστατα ὑφάσματα ἐστόλιζον τὰς προσόψεις τῶν οἰκιῶν, καὶ ὁλόκληρος λαὸς ἐν παραφορᾷ νῦχαρίσκει ὑψηλοφώνως τὸν Ἀλλάχ καὶ τὸν προφήτην αὐτοῦ διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀγαπητοῦ βασιλόπαιδος.

Ἡ ἐνθουσιώδης ἐκείνη χαρὰ κατεμάγευε

τὸν ματαιόδοξον ῥάπτην, ἐν ᾧ αἱμάτωνε τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχούς Ὀμάρ, ὅστις ἦτο ἡναγ-κασμένος νὰ βλέπῃ φρουρούμενος καὶ δέσμιος τὸν θρίαμβον τοῦ ἀπατεῶνος. Κανεὶς δὲν ἀνησυχεῖ περὶ τοῦ δυστυχούς βασιλόπαιδος ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς χαρᾶς, ἐν ᾧ κατ' οὐσίαν δι' αὐτὸν ἐγίνετο ἡ χαρὰ ἐκείνη. Τὸ ὄνομα τοῦ Ὀμάρ ἦτο εἰς πάντων τὰ στόματα, ὁ δὲ φέρων νομίμως τὸ ὄνομα τοῦτο ἔμενε περιφρονημένος καὶ οὐδεὶς ἐστρεφε τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ! . . . Τὸ πολὺ πολὺ, ἐνίοτε, ἀγαθὴ τις ψυχὴ, ἢ μᾶλλον περιέργος τις ἡρώτα ποῖον ὠδήγουν τοιοῦτοτρόπως δέσμιον· ἡ δὲ διδομένη ἀπάντησις ἐπροξένει περισσότερον πόνον εἰς τὸ οὖς τοῦ βασιλόπαιδος παρὰ ἂν ἦτο ἀναλελυμένος μόλυβδος.

— Εἶνε ἑνα ῥαφτόπουλον τρελλόν.

Μετὰ πορείαν ὀκτὼ ἡμερῶν ἡ συνοδεία ἐφθασεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τοῦ Σουλτάνου, ὅπου τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα διὰ νὰ ὑποδεχθῶσι τὸν βασιλόπαιδα με' μεγαλειτέραν ἀκόμη πομπὴν καὶ λαμπρότητα παρὰ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις.

Ἡ Σουλτάνα Βαληδὲ, σεβασμία γυνή, περιέμενε τὸν σύζυγον καὶ τὸν υἱὸν τῆς ἐν μέσῳ τῶν αὐλικῶν εἰς τὴν ὠραιότεραν αἵθουσάν των ἀνακτόρων. Ἦτο ἐσπέρα καὶ χιλιάδες λύχνων, κεκλεισμένων εἰς κρυσταλλίνοὺς σφαίρας καὶ κρεμασμένων εἰς τοὺς κήπους, εἰς τὰς κλίμακας, εἰς τὰς στοὰς καθίστων ἡμέραν τὴν νύκτα καὶ διὰ τῆς πολυχρώμου λάμψεως των ἔδιδον εἰς ὅλα τὰ ἀνάκτορα μαγικὴν ὄψιν.

Καὶ ἡ Σουλτάνα, ὅπως ὁ σύζυγός της δὲν εἶχεν ἐπανάδῃ τὸν υἱὸν τῆς ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς του· ἀλλὰ τὸσάκις ἐνεφανίσθη εἰς τὸ ὄνειρόν της ἡ εἰκὼν του καὶ τὰ αὐτὰ πάντοτε χαρακτηριστικὰ με' τὰ ὁποῖα παρουσιάζετο εἰς αὐτὴν τόσον βαθέως εἶχον ἐντυπωθῇ εἰς τὸ πνεῦμά της, ὥστε θὰ ἠδύνατο καὶ μεταξὺ χιλιῶν ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ τέκνον τῶν σπλάγχχνων της.

Ὅτε λοιπὸν ὁ Σαοῦδ, κρατῶν τὸν Λαμπακὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα ἐπλησίασεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Σουλτάνας καὶ τῇ εἶπε:

— Ἰδοὺ σοῦ φέρω τὸν υἱὸν μας τὸν ὁποῖον ἐπερίμενες με' τόσοις στεναγμοῦς!

Ἡ Σουλτάνα διακόψασα αἴφνης αὐτὸν με' νεῦμα ἰσχυρᾶς ἀντιπαθείας.

— Αὐτὸς υἱός μου; ἀνέκραξε· ὄχι! ὄχι! δὲν εἶνε αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τὰ ὅποια μοι ἀπεκάλυψεν ὁ προφήτης.

Ὁ Σαουὺδ ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιπλῇ τὴν Σουλτάναν διὰ τὴν ἀνόητον προκατάληψιν της, ὅτε αἱ θύραι τῆς αἰθούσης ἤνοιξαν μὲ πάταγον καὶ εἰσώρμησεν ὁ Ὁμάρ, μεθ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας τῶν φρουρῶν, οἵτινες προσεπάθουν νὰ τὸν κρατήσωσιν. Ἐξαντληθεὶς ἐκ τῆς πάλης κατέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου. Ἀδῶ ἄς ἀποθάνω! εἶπεν ἀναστενάζων μὲ ἡμίσεστον φωνήν· πρόσταξε νὰ μὲ βασανίσουν, σκληρὲ πάτερ· δὲν θὰ δυνήθω νὰ ὑποφέρω περισσότερο αὐτὴν τὴν καταισχύνην.»

Μεγάλῃ ταραχῇ ἐπηκολούθησε τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην σκηνήν. Πολλοὶ ἐφώρμησαν ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς βασιλόπαιδος· ἤδη οἱ φρουροὶ συνέλαβον αὐτὸν καὶ ἤθελον νὰ δεσμεύσωσιν αὐτὸν ἐκ νέου, ὅτε ἡ Σουλτάνα, ὑπ' ἄκρας συγκινήσεως κατεχομένη, ὥρμησεν ἐκ τοῦ θρόνου τῆς προστάξασα τοὺς φρουροὺς ν' ἀπομακρυνθῶσι. Οὗτοι ὑπήκουσαν· ἀλλ' ὁ Σουλτάνος ἔξω φρενῶν ἐξ ὀργῆς, ἀνέκραξε μὲ ἐπιτακτικὴν φωνήν.

— Συλλάβετε καὶ σύρετε ἔξω τὸν μανιακὸν αὐτόν. Ἐγὼ μόνος, ἄς τὸ ἀκούσουν ὅλοι, ἐγὼ μόνος ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δίδω προσταγὰς ἐδῶ!

Στραφεῖς δὲ πρὸς τοὺς σεία καὶ τοὺς μπέηδες, οἵτινες περιεκύκλουν τὸν θρόνον, εἶπε θέτων τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Λαμπανάν.

— Τὰ ὄνειρα μίᾳς γυναικὸς ποῖαν σημασίαν δύνανται νὰ ἔχωσι κατὰ μαρτυριῶν ἀσφαλῶν καὶ βεβαίων; Οὗτος, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, οὗτος εἶνε ὁ υἱός μου, διότι μοι ἔφερε, ὅπως ἦτο συμφωνημένον, τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐλφῆ-μπέη.

— Μοῦ τὸ ἔκλεψε! ἀνέκραξε μὲ βρυχηθμόν τὸ βασιλόπουλον. Συνήντησά καθ' ὁδὸν αὐτὸν τὸν ἀπατεῶνα· ἔκαμα τὴν μωρίαν νὰ τοῦ διηγηθῶ ὅλην τὴν ἱστορίαν μου, καὶ ὁ προδότης ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὸ ὄνειμά μου. Ἀχ! ἡ πολλὴ ἀπλότης μου εἶνε αἰτία τῆς καταστροφῆς μου!

Αἱ ἀπελπιστικαὶ ἐκεῖναι κραυγαὶ δὲν μετέβαλον διόλου τὴν γνώμην τοῦ Σουλτάνου. Αἱ

ιδέαι εἰσέρχοντο δυσκόλως εἰς τὴν κεφαλὴν του, ἀλλ' ὡς εἰσέρχοντο μίαν φοράν ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ τὰς ἐκβάλῃ κανεὶς. Προσέταξε λοιπὸν τοὺς φρουροὺς ν' ἀπαγάγῃ διὰ τῆς βίας τὸν δυστυχῆ Ὁμάρ ἐν ᾧ οὗτος εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Λαμπανάν εἰς τὴν βασιλικὴν του κατοικίαν.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο συνεκίνησε βαθύτατα τὴν Σουλτάναν. Μολοντί δὲν εἶχε βεβαίαι ἀποδείξεις, μυστικόν τι προαίσθημα τῇ ἔλεγεν ὅτι ἀπατεῶν τις ἐξηπάτα τὴν καρδίαν τοῦ συζύγου της. Ἀλλὰ πῶς ν' ἀνακαλύψῃ τὸν δόλον; Πῶς ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν; Ἦδὲ νὰ ἐξαγάγῃ πρὸ πάντων τὸν Σουλτάνον ἀπὸ τὴν ἀπάτην του;

Ἡ Σουλτάνα προσεκάλεσεν ὅλους τοὺς συνοδούς τὸν σύζυγόν της εἰς τὴν στήλην Ἐλ-Σερουγιὰ ὅπως τῇ διηγηθῶσιν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς συναντήσεως, καὶ ἔπειτα συνεσκέφθη μὲ τὰς πιστοτέρας σκλάβας της. Πολλὰ μέσα ἐπροτάθησαν καὶ ἀπερρίφθησαν, τέλος γηραιὰ τις καὶ φρόνιμος Κιρκασίᾳ, ὀνομαζομένη Μελεχσαλάχ, ἔλαβε τὸν λόγον.

Ἄν ἤκουσα κελῶς, Μεγαλειοτάτη, αὐτὸ ὅστις ἔφερε τὸ ἐγχειρίδιον δι' ὃς χυρίζεται ὅτι ὁ νέος τὸν ὁποῖον νομίζεις υἱόν σου εἶνε παράφρων βάρπτης, ὀνομαζόμενος Λαμπανάν.

— Ναί, πραγματικῶς αὐτὸ λέγει, ἀπεκρίθη ἡ Σουλτάνα, ἀλλὰ ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς;

— Ἰδοὺ τί σκέπτομαι, κυρία, ἐξηκολούθησεν ἡ Μελεχσαλάχ, μήπως ἄρά γε ὁ ἀπατεῶν οὗτος ἐν ᾧ κλέπτει τὸ ὄνομα τοῦ Ὁμάρ δίδει εἰς τὸν υἱόν σας τὸ ἰδικόν του ὄνομα; Δὲν εἰδεύρω τί νὰ ὑποθέσω· ἀλλ' ἂν τοῦτο εἶνε ἀληθὲς ὑπάρχει ἐν μέσῳ ν' ἀνακαλύψωμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ ν' ἀναγκάσωμεν τὸν ἀπατεῶνα νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἐγκλήμα του.

Ἡ Μελεχσαλάχ ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τῆς κυρίας αὐτῆς καὶ ἐψιθύρισε λέξεις τινάς, τὰς ὁποίας αὕτη ἐπέδοκίμασε, διότι ἡγέρθη ἀμέσως ὅπως μεταβῇ παρὰ τῷ Σουλτάνῳ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

[Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΑΟΥΦ
ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕἰΜΑΡΜΕΝΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἀκούσατε, καλὰ μου παιδιὰ, κάτι τι τὸ ὁποῖον θὰ σὰς διηγηθῶ· εἶνε πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τὸ εὐμορφώτερον παραμῦθι, διότι ἔγινε, καὶ εἶνε ἀλήθεια.

Τρία μικρὰ παιδιὰ ἔπαιζον εἰς τὸν κήπὸν των, εἰς τὴν ἐξοχὴν· εἰς τὸν κήπον ἦτο μία δεξαμενὴ γεμάτη νερόν. Ὁ Στέφανος, ὁ μεγαλείτερος ἀδελφὸς ἦτο ἐξ ἐτῶν ὁ Πέτρος, ὁ δεύτερος ἀδελφός, ἦτο τεσσάρων ἐτῶν, ὁ Γιαννάκης, ὁ μικρότερος, ἦτο δύο ἐτῶν.

Ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος ἀκόμη καλὰ καλὰ δὲν ἤμπορούσε νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του, βλέπει εἰς τὴν δεξαμενὴν ψαράκια νὰ κολυμβοῦν καὶ νὰ παίζουν. Πλησιάζει διὰ νὰ τὰ ἰδῇ καλλίτερα· σηκώνει τὸ ἓνα τοῦ γόνατον καὶ τὸ ἀκουμβᾷ εἰς τὸν γῦρον τῆς δεξαμενῆς, ἔπειτα σηκώνει καὶ τὸ ἄλλο καὶ ἀναβαίνει.

Ἐπειτα διὰ νὰ ἰδῇ τὰ ψάρια καλλίτερα ἀκουμβᾷ τὰ δύο χεράκια του εἰς τὸν γῦρον καὶ σκύπτει ἐμπρός... ἀλλὰ τότε πούρ!... τὸ παιδίον πίπτει εἰς τὸ νερόν.

Ὁ Στέφανος καὶ ὁ Πέτρος καθὼς ἤκουσαν τὸν κρότον, στρέφουν. Ὡ φρίκη!

Ὁ Στέφανος βάζει τὰς φωνάς, τρέχει εἰς τὴν οἰκίαν, κτυπᾷ τὴν θύραν μὲ λακτίσματα, μὲ γρονθιές, φωνάζει τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του, τοὺς ὑπηρέτας: « Ἐλᾶτε, γλυτώσατε τὸν Γιαννάκη! Ὁ Γιαννάκης ἔπεσε ἔς τὴν χαβούζα! Ὁ Γιαννάκης πνίγεται! »

Ἐνῷ ὁ δυστυχὴς Στέφανος ἐφώναζε καὶ ἦτο κατακίτρινος ἀπὸ τὸν φόβον του τί ἔκαμνεν ὁ Πέτρος;

Μὲ τόλμην μεγάλην ἔτρεξεν εἰς τὴν δεξαμενὴν, ἐξηπλώθη μὲ προσοχὴν εἰς τὸν γῦρον διὰ νὰ μὴ πέσῃ καὶ ὁ ἴδιος, ἔπειτα βυθίσας τὴν μίαν χεῖρά του εἰς τὸ νερόν ἤρπασε τὸν ἀδελφόν του ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἀλλ' ὁ Πέτρος ἔβλεπεν ὅτι δὲν εἶχε δύναμιν νὰ σύρῃ ὅλως διόλου ἔξω ἀπὸ τὸ νερόν τὸν μικρόν του ἀδελφόν· τότε ἐσήκωσε μόνον τὴν κεφαλὴν του καὶ τεντώνας τὴν χεῖρά του ἐκράτησεν ἔξω ἀπὸ τὸ νερόν τὴν μικρὰν κεφαλὴν τοῦ Γιαννάκη ἕως ὅτου εἰς ὑπέρτης ἔτρεξε καὶ τὸν ἐβοήθησε.

Τὸ παιδίον ἐσώθη· ἀλλὰ τί θὰ ἐγίνετο ἂν δὲν ἐδείκνυε τόσῃ ἀταραξίαν ὁ μικρὸς ἐκεῖνος τετραετής σωτὴρ; Μοῦ φαίνεται ὅτι ἂν αὐτὸ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔχει τόσῃ καρδίαν, λάβῃ καλὴν ἀνατροφήν, θὰ γίνῃ ὠφέλιμος ἄνθρωπος· καὶ ἀπ' οὗ ἀπὸ τόσῃ μικρᾷ ἡλικίαν ἐδείξε τόσῃ γενναιότητα, ὅταν μεγαλώσῃ θὰ γίνῃ ἀληθὴς ἥρως.

Ο ΓΕΡΩΝ ΙΠΠΟΣ

Εἰς τὴν οἰκίαν μας εἶχομεν ἕνα γέροντα ὀνομαζόμενον Τιμόθεον. Ἦτο ὀγδοήκοντα χρόνων. Κατ'ὧκει μετὰ τοῦ ἐγγόνου του ὅστις ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας. Ἡ ῥάχης του εἶχε κυρτωθῇ, ἐστηρίζετο εἰς ῥάβδον διὰ νὰ βαδίσῃ, καὶ ἔσυρε μὲ κόπον τοὺς πόδας του.

Δὲν εἶχεν οὔτε ἕνα ὀδόντα, τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐρρυτιδωμένον, τὸ κάτω χεῖλος του ἐκρέματο· ὅταν ἐβόδιζεν, ὅταν ὠμίλει, τὰ χεῖλη του ἔτρεμον, καὶ κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί ἔλεγεν.

Ἡμεῖθα τέσσαρες ἀδελφοί, καὶ οἱ τέσσαρες ἠγαπῶμεν πολὺ τὴν ἱππασίαν. Ἀλλὰ δὲν εἶχομεν κανένα ἡμερον ἵππον, εἰς τοὺς σταύλους μας· μᾶς ἔδιδον λοιπὸν ἕνα γέροντα ἵππον, ὀνομαζόμενον Βορονόκ.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἡ καλὴ μας μήτηρ μας ἔδωκε τὴν ἀδειαν νὰ ὑπάγωμεν εἰς περίπατον ἐτρέξαμεν εἰς τὸν σταῦλον μὲ τὸν παιδαγωγόν μας· ὁ ἡνίοχος ἐσέλλωσε τὸν Βορονόκ, καὶ ὁ μεγαλειτέρος μας ἀδελφός ἵππευσε πρῶτος. Ἐπεριπάτησεν ἀρκετὴν ὥραν· ἐπῆγε μετὰ τοῦ ἁλωνίου, ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ κήπου· ὅταν ἐπλησίασεν ἐφώνάζαμεν ὅλοι:

— Γκαλὸπ τῶρα!

Ἦρχισε νὰ κτυπᾷ τὸν ἵππον μὲ τοὺς πόδας καὶ τὴν μᾶστιγάν του καὶ ὁ Βορονόκ διῆλθε καλπάζων ἔμπροσθέν μας.

Μετὰ τὸν μεγαλιτέρον ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ δευτέρου. Καὶ αὐτὸς ἵππευσεν ἀρκετὴν ὥραν· καὶ αὐτὸς ἐπίσης κτυπῶν τὸν Βορονόκ μὲ τὴν μᾶστιγα τὸν ἔκαμε νὰ καλπάζῃ. Ἦθελε νὰ ἐξασκολουθήσῃ τὸν δρόμον του, ἀλλ' ὁ τρίτος ἀδελφός τὸν παρεκάλεσε νὰ καταβῇ.

Ὁ τρίτος ἀδελφός ὅπως οἱ ἄλλοι δύο ἐπῆγε μετὰ τοῦ ἁλωνίου, ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ κήπου, ἐπροχώρησε μετὰ τοῦ λόφου καὶ ἐκείθεν ἐφθάσε καλπάζων μετὰ τοῦ σταύλου.

Ὅτε ἐφθάσε πλησίον μας ὁ Βορονόκ ἤσθμαινε θορυβωδῶς· ὁ λαϊμός καὶ οἱ ὦμοί του ἦσαν μαῦροι ἀπὸ τὸν ἰδρώτα.

Ὅτε ἦλθεν ἡ σειρά μου ἠθέλησα νὰ ἐκπλήξω τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ νὰ τοῖς δείξω πόσον καλὸς ἵππεύς ἦμην. Ἦθελα νὰ καλπάζῃ ὁ Βορονόκ, ἀλλ' ὁ Βορονόκ δὲν ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν σταῦλον. Ὅσον δὲ καὶ ἂν τὸν

ἐκτύπων δὲν ἀπεφάσισε νὰ τρέξῃ· ἐφοβεῖτο καὶ ἐστρέφετο ὀπίσω ἐκάστην στιγμὴν.

Ἐθύμωσα ἐναντίον του καὶ τὸν ἐκτύπησα δυνατὰ μὲ τὴν μᾶστιγα καὶ τοὺς πόδας μου. Προσεπάθουν νὰ τὸν κτυπήσω εἰς τὸ μῆρμα, τὰ ὁποῖα ἐπὶ περιεσσότερον, ἔσπασα τὴν μᾶστιγα, μὲ τὴν θραυσθεῖσαν δὲ λαβὴν ἤρχισα νὰ κτυπῶ καὶ νὰ σουβλίζω τὴν κεφαλὴν του.

Ἀλλ' ὁ Βορονόκ δὲν ἤθελε νὰ καλπάζῃ.

Τότε ἐστράφη πρὸς τὸν παιδαγωγόν μου καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ δώσῃ μίαν μᾶστιγα δυνατωτέραν. Ἀλλ' αὐτὸς μοὶ ἀπήντησε:

— Φθάνει ὅσον ἵππεύσατε, κύριε, καταβῇτε. Διατί βασανίζετε τὸν δυστυχῆ ἵππον;

Ἐγὼ δυσηρεστήτην περισσότερον.

— Πῶς; ἀπήντησα, νὰ μὴν ἵππεύσω διόλου. Θὰ ἰδῇτε πόσον καλὰ εἰξεύρω καὶ ἵππεύω. Δότε μου, παρακαλῶ, μᾶστιγα πλέον δυνατὴν. Θὰ τὸν κάμω τὸν Βορονόκ νὰ βγάλουν φωτὶ τὰ πέταλά του.

Τότε ὁ παιδαγωγός μου σείων τὴν κεφαλὴν του εἶπε:

— Ἀ! κύριε, δὲν ἔχετε καθόλου καρδιὰ διὰ τὸν βασανίζετε; Εἶνε εἴκοσι χρόνων. Ἦππος αὐτὸς εἶνε κατακουρασμένος, μόλις ἀναπνέει, εἶνε γέρων, τόσο πολὺ γέρων... Εἶνε ὡς τὸν Τιμόθεον. Ἦθέλατε νὰ ἀναβῇτε ἐπὶ τὸν Βορονόκ καὶ νὰ τὸν κτυπᾶτε μὲ τὴν μᾶστιγα διὰ νὰ τρέξῃ; Δὲν θὰ τὸν ἐλύοιτε;

Ἐνθυμήτην τὸν Τιμόθεον καὶ ὑπήκουσα εἰς τὸν παιδαγωγόν μου. Κατέβην ἀπὸ τὸν ἵππον καὶ ὅτε τὸν εἶδον καταϊδρωμένον, μόλις ἀναπνέοντα, κινουντα τὴν μικρὰν μαδημένην οὐράν του, ἐνόησα πόσον εἶχεν ὑποφέρει. Καὶ ἐγὼ τὸν ἐνόμιζον ὅτι ἦτο φαῖδρος ὅσον ἐγώ. Τόσο τὸν ἐλυπήτην τὸν Βορονόκ ὥστε ἐφίλησα τὸ μουςχευμένον ἀπὸ ἰδρώτα λαϊμόν του, ζητῶν συγγνώμην διότι τὸν ἐκτύπησα.

Ἐκτοτε ἐμεγάλωσα πολὺ, ἀλλὰ πάντοτε λυποῦμαι τοὺς ἵππους καὶ ὅταν βλέπω νὰ τοὺς βασανίζουν ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὸν Βορονόκ καὶ τὸν Τιμόθεον.

(Ἐκ τῶν τοῦ ἐξάρχου Ρώσου συγγραφῶν

Κόμητος ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΙ)

ΤΟ ΔΑΓΚΑΜΑ ΤΟΥ ΛΥΣΑΣΣΜΕΝΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Κάποιος κτυπᾷ βιαστικὰ τὴν θύραν τοῦ ἱατροῦ. Ποῖος εἶνε; Ὁ μικρὸς Φίλιππος κάτωχρος καὶ τρέμων.

— Γρήγορα, γρήγορα, ἱατρέ, τὸν ἀδελφόν μου τὸν Ἀνδρέα τὸν ἐδάγκασε ἕνα λυσσάρικο σκυλί.

Ὁ ἱατρός κ. Ἀνδρόνικος λαμβάνει μικρὸν φιαλίδιον καὶ ἀναχωρεῖ ἀμέσως.

Καθ' ὅδον ἐρωτᾷ τὸν Φίλιππον.

— Πῶς τὸν ἐδάγκασε τὸ σκυλί τὸν ἀδελφόν σου;

— Τὸν ξεύρεις τὸν Μουσταφᾶ, τὸν σκύλο τῆς κυρᾶ Σταθαινας; εἶνε ἕνα ἡμέρο σκυλί· μᾶς ἀρέσει νὰ τὸν πειράζωμεν· κ' αὐτὸς χύθηκε πάνω 'ς τὸν Ἀνδρέα καὶ τὸν ἐδάγκασε 'ς τὸ πόδι.

— Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε ὅτι τὸ σκυλί ἦτο λυσσασμένος;

— Ὁ Σταθῆς ἔτρεξε 'ς τὸ σπῆτι μας καὶ εἶπε πῶς πρέπει νὰ πάρωμε τὰ μέτρα μας· γιατί ὁ Μουσταφᾶς ἦτο δύο μέρες τώρα συλλογισμένος καὶ ἀνῆσυχος· δὲν ἤθελε μήτε νὰ πιῇ μήτε νὰ ράγῃ· ἔσκιβε τὸ κεφάλι του, ἐκρατοῦσε τὴν οὐρά του μέσα 'ς τὰ πόδια του κ' ἐκρύπτετο ἵνα νὰ τὸν ἐπείραζε τὸ φῶς. Ἐλεγον νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ τὸν ἐπρόσεχαν.

Ὁ Ἀνδρόνικος ἔγινε σκυθρωπὸς διότι ὅλα αὐτὰ εἶνε συμπτώματα λύσσης.

Ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ ἱατρός ἐμβῆκε ἐν γαλαστὸν πρόσωπον, ὅπως συνηθίζει πάντοτε· μόνον ποῦ τὸν βλέπει ὁ ἀσθενὴς λαμβάνει ἄρρος.

— Νὰ ἰδοῦμεν! λέγει, καὶ ἐξετάζει τὸν πόδα τοῦ παιδίου εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ὀδόντες τοῦ Μουσταφᾶ ἐπροξένησαν πληγὴν στάζουσαν αἷμα.

Ἐδεσε σφικτὰ μὲ ἕν μαντήλιον τὴν κνήμην ἐπάνω ἀπὸ τὴν πληγὴν· ἔπειτα ἐξέβαλεν ἀπὸ αὐτὴν ὅσον περισσότερον αἷμα ἢ δυνήθη καὶ τὴν ἔπλυνε πολὺ μὲ δροσερὸν νερόν.

Τότε ἐκβαλὼν τὸ φιαλίδιον ἔβαλε μέσα εἰς ἐκάστην μικρὰν πληγὴν τὴν ὁποίαν εἶχον προξένησεν οἱ ὀδόντες τοῦ σκύλου, μὲ ἕν τεμάχιον ξύλου· μυτερὸν ἐμπρός, μερικὰς σταγόνες συμπεπυκνωμένης διαλύσεως φανικοῦ ὀξέως.

— Ἐτελείωσε, εἶπεν ὁ ἱατρός εὐχαριστημένος· ἔπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρας δὲν θὰ φαίνεται τίποτε.

Οἱ γονεῖς τοῦ παιδίου συνάδεδυσαν τὸν ἱατρὸν μέχρι τῆς θύρας· ἔξω ἦσαν ἄνθρωποι περίτρομοι ἐρχόμενοι νὰ λάβωσι πληροφορίας.

— Τί κάμνετε ἔτσι; εἶπεν ὁ ἱατρός κ. Ἀνδρόνικος διὰ τὴν τρομάζετε τόσο; πρὸ πάντων κυττάξατε νὰ μὴ ἐμπνεύσετε φόβον εἰς τὸ παιδίον. Συχνὰ συμβαίνει λυσσασμένος σκύλος νὰ δαγκάσῃ ἄνθρωπον χωρὶς νὰ τῷ μεταδώσῃ τὴν ἀσθενεῖάν του· καὶ ἡξεύρετε τί συμβαίνει ἀκόμη συχνότερον; Ὁ δαγκωθεὶς θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπηλπισμένον· ἡ φαντασία του τῷ παριστάνει τὰς φοβεράς βασάνους τῆς λύσσης, καὶ ἀσθενεῖ ὄχι ἀπὸ τὸ δάγκωμα ἀλλὰ ἀπὸ φόβον. Δὲν εἴμεθα ἀκόμη βέβαιοι ὅτι ὁ σκύλος τοῦ Σταθῆ εἶνε λυσσασμένος· ἀλλ' ἂν εἶνε πραγματικῶς, ἐκάναμεν ὅτι πρέπει διὰ νὰ σταματήσωμεν τὴν λύσσαν· πρὸ πάντων δὲ τὸ ἐκάμαμεν γρήγορα· εἰς τοιαύτην περίστασιν ἡ ταχύτης εἶνε τὸ πᾶν. Εἶδατε τί ἔκαμα· τὸ ἱατρικόν εἶνε ἀπλοῦστατον. Ἄν συμβῇ ὁμοίον δυστύχημα καὶ δὲν εἴμαι ἐδῶ μὴ μὲ περιμένετε· κάμετε, εἰς τὴν στιγμὴν ὅτι εἶδατε νὰ κάμω ἐγώ.

Η ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΧΕΛΙΔΩΝ

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1883, νεάνις ἡ ἀνοῖξασα τὴν αὐγὴν τὸ παραθύρον της εὗρεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου της μίαν χελιδόνα, ἥτις ἔχε τεθραυσμένην τὴν μίαν πτέρυγάν της.

Τὸ δυστυχὲς πτηνὸν μὴ δυνάμενον νὰ κινήσῃ, ἀφῆκε νὰ τὸ συλλάβῃ ἡ κόρη· αὕτη δὲ ὑγκινηθεῖσα ἀπὸ τὸ γλυκὺ βλέμμα τῆς χελιδόνος τὴν ἐπεριποιήθη μετ' ἀγάπης· τὴν ἔθρεψε

μὲ μύϊας, ἡ δὲ εὐγνώμων χελιδὼν ἐφέρετο μὲ πολλὴν οἰκειότητα πρὸς αὐτήν.

Ἡ νεάνις ἦτο πολὺ εὐτυχὴς ἔχουσα τοιαύτην χαριτωμένην σύντροφον, καὶ ἔζη ἀρκετοὺς μῆνας μετ' αὐτῆς, ὅτε ἡμέραν τινὰ, σηκωθεῖσα ἐνωρὶς ὅπως ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν της, εὗρε τὴν αἰχμαλωτὸν πλησίον τοῦ παραθύρου παρατηροῦσαν τὸν οὐρανὸν μὲ θλιβερόν βλέμμα.

Εἰς μάτην ἡ νεῆνις τὴν ἐθώπευσεν ὡς συνήθως, εἰς μάτην τῇ ἔδωκε νὰ φάγῃ· τὸ αἰχμάλωτον πτηνὸν ἔστρεψε πρὸς τὴν κυρίαν του μελαγχολικὸν βλέμμα, ἔπειτα δὲ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ τὸν οὐρανόν.

Ἡ χελιδὼν ἔμεινε τοιοῦτοτρόπως ἀρκετὰς ὥρας θωπευομένη μὲν ἀπὸ τὴν κυρίαν της, ἀλλὰ φαινομένη ἀδιάφορος εἰς τὰς θωπείας ἐκείνας καὶ μὴ θέλουσα νὰ δεχθῇ τροφήν. Ἐπειτα δὲ ἀπέθανε.

Ἡ νεῆνις ἐλυπήθη κατάκαρδα ἀλλὰ δὲν ἤξευρε ποῖα ἦτο ἡ αἰτία τοῦ δυστυχήματος ἐκείνου· εἰς καθηγητὴς τῇ ἐξήγησε τὴν αἰτίαν.

— Αἱ χελιδόνες, τῇ εἶπε, εἶνε διαβατικὰ πτηνά, δηλαδὴ μένουσι παρ' ἡμῶν μόνον τὸ καλοκαίρι. Εὐθὺς ἅμα ἔλθῃ τὸ φθινόπωρον ἐπι-

στρέφουσι εἰς τὰ μέρη ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦλθον. Πότεν ἔρχονται τὰ θελκτικὰ ταῦτα πτηνὰ εἰς τὰ βλέπομεν τὴν ἀνοιξιν; Καὶ ποῦ πηγαίνουν ὅταν μᾶς ἀφίνουν μετὰ τινος μῆνης; Ποῖα εἶνε δευτέρα πατρίδες των; Εἶνε μακρὰν πολὺ μακρὰν ἐντεῦθεν, εἰς κλίμα θερμότερον τοῦ ἰδικοῦ μας.

Αἱ χελιδόνες εἶχον ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν μας, ἐξηκολούθησεν ὁ καθηγητὴς, ὅταν ἡ χελιδὼν κατελήφθη ἀπὸ τὴν θανάσιμον ἐκείνη μελαγχολίαν, καὶ ἡ νοσταλγία, ὁ πόνος δὲ τὴν ἀπομεμακρυσμένην πατρίδα, τὴν ἐφνευσε.

Μὴ προσπαθῇτε λοιπὸν ποτὲ νὰ κρατήσῃτε χελιδόνα τινα μετὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μετακινήσεως· εἶνε τόσον σκληρὸν ὅσον νὰ τὴν ἐπιγετε μὲ τὰς δύο χεῖράς σας.

ΤΙ ΕΙΝΕ;

— Τί εἶνε τᾶστρα ποὺ τὸ βράδυ
Φεγγοβολοῦνε 'ς τὰ οὐράνια
Κι' ἀστράφτουν ὅλα 'ς τὸ σκοτάδι
Καὶ τρέμουνε μὲ περιφάνεια;

— Εἶνε ματάκια π' ἀγναντεύουν
'Απ' τὸν μεγάλο οὐρανὸν
Καὶ μὲ ἀγάπη προστατεύουν
Κάθε παιδάκι ὀρφανόν.

— Τ' εἶν' ἡ δροσούλα ὅπου στάζει
Κάθε πρωὶ σὰν διαμαντάκι
Κι' ὅλα τὰ λούλουδα σκεπάζει
Καὶ τοῦ ἀγροῦ τὸ χορτάρι;

— Εἶνε τὰ δάκρυα ποὺ στάζουν
Αὐτὰ τὰ μάτια τ' οὐρανοῦ
Ὅταν ἐδῶ 'ς τὴν γῆν κυττάζουν
Τὸν θάνατον τοῦ ὀρφανοῦ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Χριστὸς Ἀνέστη! ἀγαπητὴ μας Διαπλάσις. Σοῦ εὐχόμεθα ἔτη πολλά!

ΙΝΔΙΚΑ ΛΙΚΝΑ

Αἱ Ἰνδοὶ μητέρες καταβάλλουσι μεγάλην φροντίδα διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν λίκνων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐναποθέτουσι τὰ προσφιλῆ μικρά των. Μεταχειρίζονται πρὸς τοῦτο τὰ σπανιότερα ὕφασματα, τὰ πλουσιότερα κεντήματα, τὰ ὠραιότερα πτερὰ τῶν πτηνῶν· ὅτι κατὰ τὴν γυνώμην των εἶνε ὠραῖον, ἐννοοῦν νὰ τὸ χρησιμοποιοῦσιν διὰ τὰς κοιτίδας τῶν βρεφῶν των.

περιήγησιν τοῦ διὰ μέσου τῶν Ἰνδικῶν φυλῶν, γονατίζας νὰ πῇ ἀπὸ πηγὴν ἔχουσιν διαυγέστατον ὕδωρ, ἤκουσε γλυκεῖς ψιθυρισμούς, οἱ ὁποῖοι τῷ ἐφάνησαν ὅτι προήρχοντο ἀπὸ λεύκας κειμένας ἐκεῖ πλησίον. Διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἀνεκάλυψε πέντε νήπια ἀνηρτημένα εἰς τοὺς κλάδους, καὶ τὰ ὁποῖα διεσκέδαζον ἢ μισοκλείοντες τοὺς ὀφθαλμούς ἢ γουρλό-

Αἱ παράδοξοι αὗται κοιτίδες συνίστανται ἐκ ξηρᾶν σανίδα κεκαλυμένην μὲ μαλλικὸν ἔρμα δορκάδος.

Δένουν τὸ βρέφος ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἔπειτα σφίγγουν διὰ σειρητίου τὸ ἐπ' αὐτοῦ ἐπικάλυμμα. Αἱ μητέρες ἀφ' οὗ θέσουσι τὰ τέκνα των ἐν τῷ λίκνῳ δὲν ἀνητυχοῦν πλέον περὶ αὐτῶν, ἀρκεῖ μόνον νὰ τὰ ἔχουν πλησίον των.

Ὅταν ἀσχολοῦνται εἰς ἐργασίαν τινα θέτουσι αὐτὰ εἰς γωνίαν τινα τῆς καλύβης, τὰ στηλνυσσιν ἐπὶ πέτρας ἢ τὰ κρεμῶσιν εἰς δένδρον. Ἀμερικανὸς τις διηγεῖται ὅτι κατὰ τινα

νοντα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι τὰ διεσκέδαζε πολὺ.

Δυστυχῶς ὅμως τὰ νήπια παρετήρησαν τὸ ὄχρον πρόσωπον (τοιοῦτοτρόπως ὀνομάζουσι οἱ Ἰνδοὶ τοὺς λευκοὺς) καὶ ὅλα διὰ μιᾶς ἔβαλαν ξεφωνητὰ· εἰς ἓν λεπτόν ἐξ ἧς ἑπτὰ ἀγριαὶ γυναικες ὤρμησαν ταυτοχρόνως.

Ἄλλ' ὁ περιηγητὴς δὲν ἦτο θηρίον ὅπως κατ' ἀρχὰς εἶχον νορίσῃ αὐταί, ἐπειδὴ δὲ μάλιστα ὠμίλει καὶ τὴν Ἰνδικὴν γλῶσσαν, διηγήθη τί συνέβη, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσεν ἀνευ τινος ἀπεικταίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

107. Στοιχειόγραφος.

Εἴμ' ἐπὶ ῥῆμα τοῦ χρόνου. Ἄν μὲ ἀπο-εφαλίγῃς
Θὰ ἴδῃς τοῦ χρόνου πάλιν ἐν ἐπὶ ῥῆμα ἐπίσης.
Ἄν δ' ἀγρίως καὶ τὴν νέαν κεφαλὴν μου ἀποβάλλῃς
Πάλιν χρόνον νὰ δεικνύω εἰμπορῶ μὴν ἀμφιβάλλῃς!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑσπερίας Λύρας.

108. Στοιχειόγραφος.

Μέρος εἰμὶ ἐνὸς Κράτους, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης
Κράτος δὲ θὰ γίνω μέγχι, δταν μὲ κατατομήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδριότατου Λυλλίως.

109. Συλλαβογράφος.

Τὸ πρῶτόν μου τῆς μουσικῆς
Εἰς τῆς γῆς εἶνε μόνον
Τὸ δευτερόν μου εἶνε εἰς
Ἰπάρχων πρὸ αἰώνων.

Τὸ δλον Ἀθηνῶν

Ἀνὴρ, ὅλλὰ ἀρχαῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστέρος.

110. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶναι ξηρόν
Τὸ δευτερόν κατὰ μικρόν
Τὸ δλον μου ὅποιος ποθεῖ
Στὴν Εὐδοκίαν δὲ πεταχθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυραλίας, Μουσικῆς.

111. Αἰνίγμα.

Εἶμαι ἄψυχος κ' ἐν τοῖς ζωὴν ἔχω καὶ παρᾶ.
Καὶ παρὸδοξῶν! πολλὰς γίνονται καὶ ἱερὰ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιητῆς Μαρίας.

112. Αἰνίγμα.

Μάστιγος φέρο
Ὅμως δὲν δέρω.
Εἶμαι ἐν ζωὴν οἰκιστὴν.
Ἐχὼ ἐχθρόν μου
Καὶ κυνηγόν μου
Ἐν ἄλλο ζωὴν οἰκιστὴν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάν. Μ. Μαυραγάνη.

113. Κυβόλεξον.

1. Μὲ ἔχει ἐμὲ, φίλε μου, καθεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων.
2. Εἶμαι κ' ἐγὼ ἐπὶ ῥῆμα, δεικνύω δὲ τὸν τρόπον.
3. Ἐμὲ δλοι μὲ οἰκτεροῦν καὶ μ' ἐλεεινολογοῦν.
4. Ἐγὼ εἶμαι εἰς ἐβρῆς, ὅσοι μ' ἤσαν δὲ σιγοῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μουσικοῦ Κερύνης.

114. Σταυρός.

Διὰ τοῦ ὀνόματος Κράτους τινὸς τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ
κατοίκου τοῦ ἰδίου Κράτους σχηματίσας σταυρὸν μὲ κοινὸν
γράμμα τὸ εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων τῶν λέξεων ὑπάρχων Ν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Γάτου.

115. Ἑρώτησις.

Ὁ Ἀντωνάκης ἐκάθητο εἰς τὸν ἥλιον ἔξωθεν τῆς οἰκίας
του. Εἰς τὰ γόνατά του ἐκράτει ἐν χαριτωμένον βρέφος.
Εἰς φίλος του διερχόμενος τὸν ἠρώτησε τίνας ἦτο τὸ βρέφος,
καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη: «Τὸ βρέφος τοῦτο εἶνε τοῦ πατρός
μου καὶ ὅμως δὲν εἶνε οὐτὲ υἱὸς του, οὐτὲ ἀδελφός μου.»
Ἀποῦ καὶ ὁ Ἀντωνάκης καὶ τὸ βρέφος εἶχον ἕνα καὶ τὸν
αὐτὸν πατέρα τί ἐσήμενεν ἡ τοιαύτη ἀπάντησις του;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίας τοῦ Κολίτη.

116. Ἑρώτησις.

Τίνας πόλεως τῆς Ἑλλάδος τὸ ὄνομα σύγκειται ἐξ ἐξ
φωνηέντων καὶ τριῶν συμφώνων;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑρριότατου Σπυρίδου.

117. Παίγνιον.

Μὲ τέσσαρα 9 σχηματίσας τὸν ἀριθμὸν 44.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπυρίδος.

118. Λογοπαίγνιον.

Ποῖα πόλεις δὲν ψάλλει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μοσχολοῦ Ἐαρος.

119. Πρόδλημα.

Εἰς τὸν μικρὸν Παῦλον ἐδώρησεν ὁ θεὸς τοῦ κουτί
μὲ μολυβδίνους στρατιώτας. Οἱ στρατιώται εἶνε πολλὰ
ἀλλ' εἶνε ὀλιγώτεροι τῶν ἐκατὸν. Τοὺς παρατάσσει εἰς τὴν
τράπεζαν, κατ' ἀρχὰς εἰς τρεῖς γραμμάς καὶ τοῦ περι-
σεύει εἰς. Ἐπειτα εἰς τέσσαρας γραμμάς καὶ τοῦ περι-
σεύει εἰς, ἔπειτα εἰς πέντε γραμμάς καὶ τοῦ περισεύει
τρεῖς, ἔπειτα εἰς ἑξ γραμμάς καὶ τοῦ περισεύει τέσσαρες
Πόσους στρατιώτας ἔχει τὸ κουτί;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φροῦ Φροῦ.

120. Κρυπτογραφικόν.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 4. 7. 8. 9. 10. 1. = Ἀρχαῖον γινώσκον.
3. 10. 9. 5. 6. 8. 1. = Ἰδιότης τῶν σωμάτων.
7. 2. 9. 10. 1. = Τὸ διδόμενον ὡς βραβεῖον.
3. 4. 5. 1. = Ζῶν κεραιφόρον.
6. 4. 9. 10. = Ἐπὶ ῥῆμα χρονικόν.
3. 4. 9. 10. = Τροφή τῶν σαρκοφάγων ζῴων.
8. 9. 10. = Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαύρου Γάτου.

121. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίσας δημόδη πε-
ριουσίαν:

ΑΑ. ΕΕ. ΗΗΗ. ΙΙ. ΚΚ. Ν. ΟΟ. ΠΠ. Ρ. ΤΤ. Φ. Χ. Ψ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Σολομῶντος.

122. Φύρδην—μύγδην.

Σαθηνθεράτευελεστη

Ρανειοδωθετοει

Πομμεφουνουτευζαζύνα

Σπλίζεϊσταχναούλατου

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλαυκώπιδος Ἀθηνῶν.

123. Ἀκροστιχίς.

Μὲ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τῶν ζητούμενων λέξεων σχημα-
σὺν τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Εὐρώπης.

1. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος.
2. Μέρος τοῦ σώματος.
3. Πόλις τῆς Γερμανίας.
4. Ἡ ἐπιστήμη τοῦ πράττειν τὸ καλὸν καὶ ἀποφεύγειν τὸ κακόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὁραίας Γαλατίας.

124. Ἑλληνοσύμφωνον.

Ὁ — ἄω — εἰε — ὁ — αἰεῦ — ὦ — αῶ — ἀά —
οὐο — ε — εἰε — ἀ — εἰε — αἰ — ὁ — ὠο — αὐῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου.

125. Φωνηεντόλιπον.

Ἡ — κλ — ντφ — ν — ἦ — θς — π — ν — ρ — ν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρασοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τῇ συλλαβῇ τῆς 15ης Μαρτίου Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

67. Οἶκος (Οἶ, Κῶς).—68. Γάτα (Γ, Τ).—69. Ἐνδύ-
(1, 2).—70. Σάμος, ἄμμος.—71. Μάρτιος, Μάρτιος.—72.
Πῶς, Κῶς, Ὄως, Ἐως, Φῶς.—73. Τράγος, Τάγος.

74. ΚΙΩΝ — 75. ΜΑΧΗ
ΙΩΝ — ΑΡΗΣ
ΩΝ — ΧΗΡΑ
Ν — ΗΣΑΥ

76. Ῥώμη (Ρ, Μ).—77. Ἡ Τύχη.—78. Μίνως.

[Ἐνταῦθα λήγει ὁ δέκατος ἑβδομος διαγωνισμὸς πρὸς λύσιν τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ ἀπὸ τοῦ
ἐπομένου φυλλαδίου ἀρχεῖται νέος ὁμοῖος διαγωνισμός.]

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

[Συνέχεια: ἴδε σελ. 113]

Ὁ Ἰωάννης περίλυπος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δω-
μάτιόν του καὶ εὗρεν ἐξύπνους τὸν Μιχαλά-
κην καὶ τὸν Φραγκίσκον, οἵτινες τὸν ἠρώτησαν
ποῦ ἦτο.
Ὡς τὸ μεσημέρι που θὰ γευθοῦμε! Τὰ παιδιὰ
δὲν περιμένουν, τὸ ἔξέρω ἀπὸ λόγου μου! Ὡς
Τὰ παιδιὰ ὑπήκουσαν καὶ ἠκολούθησαν τὸν

«Ποῦ ἦσουν, Ἰωάννη;

— Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ὁ θεὸς,

καὶ ἴσως ἔλθῃ τώρα μετ' ὀλίγον.»

Ἐν τούτοις καίτοι ἡ ἡμέρα εἶχε

προχωρήσῃ, ὅλη ὅμως ἡ οἰκία ἐφαί-

νετο ἀκόμη κοιμωμένη. Οὐδ' ὁ ἐ-

λάχιςτος θόρυβος ἤκουετο. Ὁ Ἰω-

άννης ἀπεφάσισε νὰ περιμεῖν ἀκό-

μη ὀλίγον, καὶ ἔπειτα νὰ καταβῇ

εἰς τὸ κάτω πάτωμα νὰ ἴδῃ τί

συμβαίνει. Καταβαίνει ἀλλὰ δὲν

εὕρισκει ψυχὴν. Τέλος μετὰ πολλὰ

ἀνακαλύπτει ἐν τῷ μαγειρείῳ γη-

ραιὰν θεράπαιναν, ἥτις εἶπε πρὸς

αὐτὸν ὅτι ὅλη ἡ οἰκογένεια ἦτο

ἀπὸ πολλῆς ὥρας ἔξω εἰς τοὺς

ἀγρούς.

Τότε ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του,

ἐβοήθησε τοὺς ἀδελφούς του νὰ

ἐνδυθῶν, καὶ ταχέως τὰ τρία παι-

διὰ κατέβησαν καὶ ἔδραμον εἰς

συνάντησιν τοῦ οἰκοδεσπότη. Εὐ-

ρον δὲ αὐτὸν φορτώνοντα μόνον τοῦ

ἁμάξιον χόρτου.

«Ἄ! ἄ! κατὰ πρῶτὴν ἐξυπνήσατε!

εἶπε γελῶν φιλοφρόνως. Ἐκοιμη-

θήκατε καλὰ; Ἐ, τὸν ἐπεριμέ-

νατε τὸν θεόν, ἀλλὰ δὲν ἦλθε μὴ

ἀνησυχεῖτε καὶ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ

φανῇ. Ὡς ἔμεινε φαίνεται νὰ κἀν

καρτέρι τοῦ θηρίου. Πρέπει νὰ εἰ-

ξεύρετε ὅτι μὲ αὐτοὺς τοὺς κυρίους

λέοντας δὲν εἰξεύρει κανεὶς πότε θὰ

ξεμπερδεύσῃ. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἀργήσῃ. Στοιχημα-

τίσω ὅμως ὅτι ἡ κυρά Ἀργυρῆ σὰς ἄφησε νὰ φύ-

γετε ἀπὸ τὸ σπῆτι χωρὶς νὰ σας δώσῃ νὰ τιμ-

πῆσατε τίποτε. Σταθῆτε μιὰ στιγμὴ καὶ ἐ-

φθάσα. Ἐχὼ καὶ λίγη δουλειὰ ἔς τὸ σπιτί-

εἶνε δέκα ἡ ὥρα καὶ ἔχομε σήμερα συνεδρίασι-

εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον. Καὶ σεῖς δὲν θὰ

Εἶπε 10⁰⁰ — Τετάρτη 9⁰⁰.

Αἰ! ΔΙΑΒΑΣΕ ΤΟ ΠΡΗΓΟΡΑ, ΚΥΡΙΕ ΛΕΟΤΙΑ ΜΟΥ, ΝΑ ΖΗΣ! (Σελ. 134)

οἰκοδεσπότην, ὅστις μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ
ζωηρότητος ἔλεγε ποικίλας πληροφορίας περὶ
τοῦ χωρίου, περὶ τῶν προϊόντων, περὶ τοῦ κλί-
ματος καὶ περὶ διαφόρων ἄλλων πραγμάτων.
«Αἰ, παιδιὰ μου, τὸ χωριόμας εἶνε περί-
φημο! Αἰ, καὶ νὰ ἦθελεν ὁ θεὸς σας νὰ καθίσῃ
ἐδῶ νὰ τον κρατήσωμε μαζί μας. Νὰ του κτί-

ΤΟΜΟΣ 13^{ος} — 9

σώμε ένα σπιτάκι εις εκείνο εκεί τὸ οἰκόπεδον. Μὰ δὲν εἰδεύρεις πόσον καλὰ θὰ περάσωμε νὰ ἔχωμε γείτονα τὸν φίλον μου Καστέραν. Καὶ δὲν θὰ ἐξοδεύσῃ τίποτε, ὅλοι ἐδῶ εἶνε πρόθυμοι νὰ συνδράμουν· καὶ τὰ ἐξοδα θὰ βγούν ἀπὸ τὴν καρκαμπίνα του. Ἀλλὰ μήπως καὶ δὲν τοῦ οφείλομεν τόσα καὶ τόσα, ἀφ' ὅτου μας ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὰ κατηραμένα θηρία, ὅπου μας ἔτρωγαν τὰ καλλίτερα ζῷά μας!

— "Ἄν ἤθελεν ὁ θεὸς, τί καλὰ! εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τον καταφέρωμεν τὸν κύρ Καστέραν. Πρέπει τέλος πάντων νὰ ἀφήσῃ τὰ πολλὰ σὺρ' τα φέρ' τα, νὰ καθίσῃ εις ἓνα μέρος νὰ ἡσυχάσῃ. "Α, ἐφθάσαμε! κυρὰ Ἀργυρῇ, κυρὰ Ἀργυρῇ! Ἐλα γρήγορα, τρέξε, πρόφθασε, δὸς 'ς τὰ παιδιὰ νὰ τσιμπήσουν κἄτι τι, ὥς νὰ ἔλθῃ τὸ μεσημέρι νὰ φάμε. Ψωμί, αὐγά, τυρί, ὃ τι ἔχῃς. Τὰ καϊμένα τὰ παιδάκια δὲν βλέπουν ἀπὸ τὴν πείναν!

— Νά με, νά με, τσελεπή μου! ἀνεφώνησεν ἡ γηραιὰ μαγείρισσα, μετὰ πολλοῦ κόπου ἀνεγειρομένη.

Ἐπειτα δὲ προσέθηκε:

— Ἀλήθεια! ἔχετε καὶ ἓνα γράμμα.

— Γράμμα; Κύτταξε! τί σημαίνει αὐτό; Γράμμα ἀπὸ τὸν Καστέραν!

— Τὸν θεῖόν μου; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

— Μάλιστα, παιδί μου: ἀλλὰ διατί μου γράφει ἀντὶ νὰ ἔλθῃ; "Ἄς ἰδοῦμε τί γράφει:

α' Ἀγαπητέ μου Χιλθρόνη,

»Σήμερα τὸ πρωὶ εὐρήκα τὸν καπετὰν Ἀνδρέαν καὶ αὐθημερόν ἀναχωροῦμεν μαζί διὰ τὸ Περρεγῶ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μετὰ τὸν σιδηρόδρομον 'ς τὸ Ἀλγέρι, καὶ ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι 'ς τὴν Βάτνα. Ὡς φαίνεται τὴν περασμένη ἐβδομάδα ἐφάνη ἓνα λεοντάρι μαῦρον κατὰ τὰ μέρη τῆς Λαμπέσσας καὶ ὅλη νύκτα τὸ ἀκούουν καὶ βρυχᾶται φοβερά. Εἶνε μία ἀξιόλογος εὐκαιρία τὴν ὁποίαν δὲν ἐννοῶ νὰ ἀφήσω. Ἔρεις τί θὰ εἰπῇ λεοντάρι μαῦρο! δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ εὐρίσκῃς τόσον συχνὰ μαῦρα λεοντάρια 'ς τὸ Ἀλγέρι. Καθὼς λοιπὸν τελειώσωμεν τοὺς λογαριασμοὺς μας μετὰ τὸ ἔξοχον αὐτὸ ὑποκείμενον, δηλαδὴ μετὰ καμμιά δεκαπενταριὰ ἡμέρας τὸ πολὺ, θὰ ἐπιστρέψω γρήγορα γρήγορα νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχесίν μου, νὰ λογαριασθῶ μετὰ τὸ

λεοντάρι σας. Καλὴν ἐντάμωσιν καὶ ἀσπασμούς εις ὅλους αὐτοῦ.

»Ὁ παλαιὸς φίλος σου

»Θωμᾶς Καστέρας.»

— Κρίμα! εἶπεν ὁ κύρ Χιλθρόνης, διπλῶν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Θωμᾶ Καστέρας, κρίμα! καὶ ἐγὼ εἶχα τόση χαρὰ ὅπου θὰ σας ἔβλεπεν ἑξαφνα ἑξαφνα ἐδῶ νὰ τον περιμένετε! "Ἄς εἶνε! δὲν πειράζει, μικρὸ τὸ κακό. Μὰ δὲν τρώτε, παιδιὰ μου;

— Δὲν πεινῶ πλέον, εἶπεν ὁ Ἰωάννης περίλυπος.

— Πᾶ! πᾶ! τί ἀπελπίζεσθε τόσον; Δεκαπέντε ἡμέραι περνοῦν γρήγορα. Καὶ ἔπειτα ἐγὼ θὰ γράψω εις τὸν κύρ Καστέραν ὅτι εἴσθε ἐδῶ καὶ τον περιμένετε. Καὶ αὐτὸ θὰ τον κάμῃ νὰ ἐπιστρέψῃ ταχύτερα.

— Διατί νὰ πειράζεσθε; Καλλίτερα νὰ πᾶμε μῆς νὰ τον εὐρώμε.

— Πρὸς τί;

— Ἀλλὰ ἐάν ὁ θεὸς μου ἀλλάξῃ γνώμην; ἂν δὲν τον σκοτώσῃ τὸν μαῦρον λέοντα ὅσον γρήγορα ἐλπίζεις; ἢ καὶ ἂν τύχῃ καὶ...

— Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι ἀπ' ἐδῶ ὡς τὴν Βάτναν εἶνε τὸ ὀλιγώτερον τριῶν ἡμερῶν δρόμος, χωρὶς νὰ σταματήσῃ κανεὶς πουθενά;

Μάτην ἐπέμεινεν ὁ κύριος Χιλθρόνης, ὁ Ἰωάννης ἐπέμεινε καὶ αὐτὸς καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὑποχωρήσῃ, ὁ οἰκοδεσπότης ἐπειράχθη ὀλίγον διὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Ἰωάννου, ἀλλὰ καὶ συνεκινήθη διὰ τὸ θάρρος του καὶ τὴν πρὸς τὸν θεῖόν του ἀγάπην.

Ὑπεχώρησε λοιπὸν, καὶ ἀφ' οὗ ἐγέμισε τὰ σιτιοδόχας τῶν παιδιῶν, χωρὶς νὰ τα ἐρωτήσῃ ἂν ἔχουν χρήματα ἢ μὴ, τοὺς ἠγόρασεν τὰ εἰσιτήρια τοῦ σιδηροδρόμου διὰ τὸ Περρεγῶ καὶ τὸ Ἀλγέριον.

«Καλὰ! καλὰ! εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην ὅστις τον νῦχάρισται ἐνδακρυσ· ὁ θεὸς σας θὰ μοῦ τα δώσῃ ἀργότερα» καὶ ἔπειτα δὲ ἐγὼ τὸ χρεωστῶ κἂν καὶ κἂν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΕΙΝΕ ΚΑΛΑ ΕΝΙΟΤΕ

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ χαρὰ τῆς κυρᾶ Ποτελοῦς, ὅτε εἶδε τὴν ἐπομένῃ πρωΐαν ἐμβαδίνοντας εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν της τοῦ

τρῆς μικροῦς Καστέρας μετὰ τοῦ πιστοῦ Ἀλῆ καὶ τοῦ λάλου ψιττακοῦ.

Ὁ Ἰωάννης διηγήθη καταλεπτῶς τὴν ἱστορίαν τῆς περιηγήσεώς των, καὶ ἡ κυρὰ Ποτελοῦ ἠκροῶτο μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

«Καὶ τώρα τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς; ἠρώτησε τὸν Ἰωάννην μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως.

— Θὰ τραβήξωμε 'ς τὴν Βάτνα, ναῦρωμε τὸν θεῖόν μας.

— Μὰ, παιδάκι μου, ποῦ θαῦρης χρήματα, ἀφ' οὗ ἀφῃσες καὶ σου ἐκλεψαν τὸ ἔχει σου;

— Δὲν λέγω ὅχι, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ἀλλὰ ὅπως εὐρήκαμε χρήματα νὰ πᾶμε 'ς τὸ Τλέμκεν, θαῦρωμε πάλιν νὰ πᾶμε καὶ 'ς τὴν Βάτνα.

— Χαρὰ σέ σένα, παιδάκι μου, φτοῦ σου νὰ μὴ βσκακῇς!» εἶπεν ἡ κυρὰ Ποτελοῦ θαυμάζουσα τὴν καρτερίαν καὶ τὴν πεποιθήσιν τοῦ Ἰωάννου.

Ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸν λόγον του ἐλπίζων εἰς τὸ μέλλον. Ἀκούσατε τί συνέβη ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ. Ἐπειδὴ ἐθασάνιζε τὸν νοῦν του ὁ Ἰωάννης καὶ ἐστενοχωρεῖτο διότι δὲν εἶχε χρήματα νὰ πορευθῇ εἰς συνάντησιν τοῦ θεῖου του, ὁ μικρὸς Φραγκίσκος διενοήθη ἡρωϊκὸν ἀληθῶς φάρμακον, καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν του μετὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ λυγμῶν:

«Ἀφ' οὗ ὁ κύριος Χάρισσον ἀγόρασε τὸν Κίτσο μας, ἴσως θελήσῃ νὰ ἀγοράσῃ καὶ τὸν Κοκκῶ μας.

— Καὶ τον δίδεις;

— Ἀφ' οὗ δὲν ἔχομεν ἄλλο τίποτα!» ἀπεκρίθη ὁ Φραγκίσκος μετὰ λυγμῶν.

Καὶ ἀληθῶς οὐδένα ἄλλον πόρον εἶχον τὰ παιδιὰ. Ὅθεν μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν ὁ Ἰωάννης ἐνέκρινε τὴν πρότασιν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Τὴν ἀπόφασιν λοιπὸν ταύτην εἶπεν ὁ Ἰωάννης πρὸς τὴν κυρὰ Ποτελοῦ, ἥτις ὡς το ἤκουσεν ἀνεφώνησεν:

«Ἀχ! τί δυστυχία νὰ μὴν εἶμαι πλουσία νὰ τον ἀγοράσω ἐγὼ τὸν Κοκκῶν! Κρίμα εἶνε νὰ πέσῃ σέ ξένα χέρια, καὶ Κύριος οἶδε πῶς θὰ τον μεταχειρίζεται ὁ κύριος Χάρισσον. Νά σου εἰπῶ, Ἰωάννη μου, παρὰ νὰ ξέρω ὅτι ὁ Κοκκῶς μου δὲν θὰ ζήσῃ καλὰ, καὶ θὰ τον ἔχουν ἄνθρωποι ὅπου δὲν εἰδεύουν νὰ τον περιποιούνται ὅπως πρέπει καὶ νὰ τον ἀγαποῦν, καλλίτερα ἔχω νὰ τον ἰδῶ νεκρόν, ἔτσι νὰ ἔχω τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἦλθε καὶ ὁ κύριος Λεφιλῆς, καὶ τον ἐπληροφόρησαν περὶ τῶν διατρεχόντων. Ἐδικαίωσε δὲ τὰ παιδιὰ καὶ ἐνέκρινε τὴν ἀπόφασιν των· ἀλλὰ βλέπων τὴν λύπην καὶ τὴν ἀπελπιστικὴν στάσιν τῆς κυρᾶ Ποτελοῦς, ἐσκέφθη νὰ ἐπινοήσῃ τι πρὸς συμβιβασμὸν τῆς ὑποθέσεως.

«Ὅπως δὴποτε δὲν εἴμπορεῖτε νὰ ἀναχωρήσετε πρὸ τῆς αὐρίον, εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην. Ἐχομεν λοιπὸν ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ σκεφθῶμεν καλλίτερα, καὶ ἐὰν ἕως τὸ βράδυ δὲν ἐπινοήσωμεν τίποτε, τότε πλέον τί νὰ γίνῃ! καταφεύγομεν εἰς τὸν κύριον Χάρισσον.

— Μὰ, κύριε Λεφιλῆ. . .

— Ἄφες με, Ἰωάννη μου, νὰ κάμω ὅτι εἰδεύω καὶ μὴ ἀνησυχῇς. . .

Καὶ ὁ νέος ἀρχιτέκτων ἀπῆλθε καὶ ἐπανῆλθε τὴν ὥραν τοῦ δείπνου.

Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, πάντες οἱ θαμῶνες τοῦ ἐστιατορίου ἐκάθηντο εἰς τὰς τραπέζας, καὶ μόνον οἱ μικροὶ Καστέραι ἔλειπον.

Ὁ κύριος Λεφιλῆς παρευθὺς ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς φίλους του τὸ σχέδιόν του, δι' οὗ ἠλπίζε νὰ εὐρεθῶσι τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα διὰ τὸ ταξίδιον τῶν τριῶν ἀδελφῶν, χωρὶς νὰ λυπηθῇ καὶ ἡ κυρὰ Ποτελοῦ.

Πάντες ἐπέδοκίμασαν τὸ σχέδιον τοῦ κυρίου Λεφιλῆ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Ἰωάννης μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, καὶ πάντες ἐευφρόνησαν καὶ τοὺς συνεχάρησαν, διότι μετ' ὀλίγον θὰ τελειώσουν αἱ περιπλανήσεις των καὶ τὰ βάσανά των.

Ὁ Ἰωάννης ἐχάρη χαρὰν μεγάλην δι' ὅλα ταῦτα, ἀλλ' ἦτο καὶ πολὺ ἀνήσυχος διὰ τὴν σιωπὴν τοῦ κυρίου Λεφιλῆ. Ἐκ διαλειμμάτων ἀπέβλεπε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτα διὰ τοῦ βλέμματός, ποῦ εἶνε αἱ ὑποσχέσεις σου; Ἀλλ' ὁ ἀρχιτέκτων ἐφαίνετο ὑποκρινόμενος ὅτι δὲν καταλαμβάνει.

Καὶ ὅμως, ἐάν ὁ Ἰωάννης δὲν ἦτο πολὺ τεταραγμένος καὶ ἔβλεπε τὰ βλέμματα τὰ ὁποῖα ἀντήλλαξεν ὁ κύριος Λεφιλῆς μετὰ τῶν φίλων του, καὶ τὰ φαιδρὰ πρόσωπα πάντων τῶν παρακαθημένων, θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι τὰ πράγματα ἦσαν εὐχάριστα.

Ἀφ' οὗ ἐφαγον τὰ φαγητὰ παρετέθησαν τὰ ὀπωρικά καὶ ἔπειτα ὁ καφές.

Μετά τὸν καφὲν δὲν ἔμενε τίποτε ἄλλο, καὶ πάντες θὰ ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ ἐστιατορίου ἑκα-
στος εἰς τὴν ἐργασίαν του.

Ὁ ἀτυχὴς Ἰωάννης δὲν εἶχεν ἡσυχίαν, διότι ἔβλεπεν ὅτι ἡ ὥρα παρέρχεται καὶ δὲν ἔγινε τίποτε.

Τέλος ἀφ' οὗ ἐπιοῦν καὶ πάντες ἐφαίνοντο ὅτι ἡτοιμάζοντο νὰ ἀπέλθουν, ὁ κύριος Λεφι-
λῆς εἶπε πρὸς τὴν θεράπαινάν μετὰ φωνῆς ἐπι-
σήμου :

«Μαρία, πήγαινε νὰ εἰπῇς εἰς τὴν κυρίαν σου ὅτι ἔχομεν νὰ τῆς ἀνακοινώσωμεν σπου-
δαιότατον πρᾶγμα.»

Ἡ θεράπαινα ἀπέβλεψε πρὸς τὸν νέον ἑ-
θαμβος καὶ ἐξῆλθε καγχάζουσα. Μετ' ὀλίγον δὲ εἰσῆλθεν ἡ κυρὰ Ποτελοῦ ἔχουσα τὸ μέτω-
πον συννεφωμένον.

«Τί τρέχει πάλιν; εἶπε μετ' ἀγανακτήσεως. Νὰ σὰς το 'πὼ παστρικά; δὲν ἔχω ἀπόψε ὀ-
ρεξιν διὰ γέλια. Τὸ λοιπὸν ἂν δὲν ἔχετε νὰ
μοῦ 'πῆτε τίποτε σπουδαῖο, σὰς παρακαλῶ
ἐγὼ καὶ ἡ σκούφια μου νὰ μοῦ δώσετε τὴν
ἄδειαν νὰ 'πάγω 'ς τὴ δουλειά μου.

—Τίποτε σπουδαῖον; ἀνεφώνησεν ὁ κύριος
Λεφιλῆς μειδιῶν, τὸυναντίον μάλιστα σπου-
δαιότατον!

—Τὸ λοιπὸν τελειώνετε, διότι ἔχω καὶ δου-
λειά!

—Κυρὰ Ποτελοῦ, ἀξιότιμος καὶ ἐρασμία
διευθύντριά μας, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος ἀρχι-
τέκτων μετὰ πολλῆς ἀξιοπρεπείας καὶ ἐπιστη-
μότητος, σὰς παρακαλοῦμεν νὰ εὐαρεστηθῇτε
νὰ μας εἰπῆτε, ποίαν γνώμην ἔχετε περὶ τῶν
τυχηρῶν παιγνιδίων καὶ μάλιστα περὶ τῶν λα-
χείων.

—Οὐ καὶ σύ, χριστιανέ μου! μ' ἐκουβάλι-
σες ἐδῶ διὰ νὰ γελάσης μαζί μου; "Ελα καὶ
δὲν ἔχω τὴν ὀρεξί σου!

—Καλέ, τί λέγεις, κυρὰ Ποτελοῦ, ἐγὼ νὰ
γελάσω μαζί σου! Ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ σπουδαίως.

—"Ε, τέλος πάντων τί μ' ἐρωτᾷς, κύριέ μου
Λεφιλῆ μου; Νὰ σου εἰπῶ εἰλικρινῶς, μετὰ τὴν
εὐγενίαν σου δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ τα βγάλῃ
πέρα, δὲν εἰξεύρει ἂν πρέπη νὰ γελάσῃ ἢ νὰ
θυμώσῃ.

—Κάμε μου τὴν χάριν νὰ μου ἀποκριθῇς
'ς ὅτι σ' ἐρώτησα.

—Ὅτι μὲ 'ρώτησες; Καὶ τί με 'ρώτησες;

"Α, ναί, τί γνώμην ἔχω διὰ τὰ λαχεῖα; Νὰ
σου εἰπῶ, κύριέ μου Λεφιλῆ μου, καὶ θέλει σοῦ
κακοφανεῖ θέλει μὴ... τὰ λαχεῖα εἶνε μία ἐ-
φεύρεσις τοῦ διαβόλου. Σοῦ ἀνάβουν καὶ σοῦ
φουντώνουν τὸ κεφάλι ὅτι θὰ κερδήσῃς ἑκα-
τομύρια, καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ βγαίνει
ἓνα μεγάλο μεγάλο τσοῦφ!

—Ἀπὸ τὰ λόγια σου ἐνόησα, κυρὰ Ποτελοῦ,
ὅτι ποτὲ σου δὲν ἐκέρδησες τὸν πρῶτον ἀρι-
θμόν...

—Τί λές, τὸν πρῶτον! λεπτό δὲν ἐκέρδησα
ποτέ μου.

—Τότε μάλιστα! ἔχεις δίκαιον. Λοιπὸν δὲ,
ἔχεις ὀρεξιν νὰ ἀκούης διὰ λαχεῖα;

—Ἐορκισμένα νᾶνε καὶ τὰ λαχεῖα καὶ τὰ
καλὸ τους.

—Κρῖμα, κυρὰ Ποτελοῦ, κρῖμα!

—Μὰ διατί μοῦ λές κρῖμα; Τί ἔχει νὰ
κάμῃ ἡ γνώμη μου; Τί σε ἐνδιαφέρει;

—Ἐμέ; τίποτε, κυρὰ Ποτελοῦ μου.

—Μὰ τότε τὸ λοιπὸν;

—Νὰ σοῦ εἰπῶ, κυρὰ Ποτελοῦ. Οἱ κύριοι
ἐδῶ καὶ ἐγὼ ἐσκέφθημεν κάτι τι... Ἀλλὰ τὴν
νὰ σοῦ το εἰπῶ, ἀφ' οὗ δὲν γίνεται...

—Μὰ τί τρέχει, χριστιανέ μου;

—Περιττόν εἶνε, περιττόν, ἀφ' οὗ δὲν γί-
νεται...

—Μὰ δὲν σ' ἀφίνω, θὰ μοῦ το εἰπῇς...

—Καὶ δὲν ἦτο τίποτε κακόν, κυρὰ Ποτε-
λοῦ. Ἐπειτα ἡμεῖς δὲν βιάζομεν κανένα. Ἐ-
καστος εἶνε κύριος νὰ δώσῃ τὰ χρήματά του
ἢ νὰ τα κρατήσῃ.

—Ἐτσι νὰ ἔχω τὴν εὐχή τοῦ Θεοῦ, δὲν κα-
ταλαβαίνω τί λές, χριστιανέ μου.

—Ἀφ' οὗ λοιπὸν, κυρὰ Ποτελοῦ, θέλεις κα-
καλὰ νὰ το μάθῃς, ἄκουσε· ἠθέλαμεν νὰ κα-
μῶμεν ἓν μικρὸν λαχεῖον, ἐδῶ μεταξὺ μας...

—Καὶ τί θὰ βάλετε 'ς τὸ λαχεῖο, νᾶχωμ
καὶ καλὸ 'ρώτημα...

—Καλὴ ἀρχή! Ἀφ' οὗ 'ρωτᾷς με τόσο
περιέργειαν, καλὸ σημεῖον!

—Ἀ μπά! ἓνα λεπτό δὲν δίνω διὰ τὸ λα-
χεῖόν σας...

—Ναί, ἀλλὰ θὰ ἀλλάξῃς γνώμην, ὅταν ὁ
κούσης τί θὰ βάλωμε 'ς τὸ λαχεῖο!

—Ἐγὼ! αἱ παιδί μου, δὲν μ' ἐγνώρισες ὁ
κόμη! Ἐνα λεπτό δὲν δίνω διὰ τὸ λαχεῖόν σας,
σοῦ το εἶπα καὶ σοῦ το ξαναλέγω... Μὲ 'γε-
...

σας καὶ μετὰ χαρά σας... Πάγω κ' ἐγὼ 'ς τὸ
μαγειρείό μου...

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ κυρὰ Ποτελοῦ, ἡτοι-
μάσθη νὰ ἐξέλθῃ...

Ἐν ᾧ δὲ ἐκείνη διέβαινε τὸ κατώφλιον τῆς
θύρας, εἶπεν ὁ κύριος Λεφιλῆς δυνατὰ διὰ νὰ
τον ἀκούσῃ...

«Κρῖμα! δὲν ἦτο τῆς τύχης νὰ κερδήσῃς
τὸν Κοκκὼν!

—Τὸν Κοκκὼν! τί εἶπες; τὸν Κοκκὼν! ἀ-
νεφώνησεν ἡ κυρὰ Ποτε-
λοῦ καὶ ἐστράφη διὰ
μίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ
ἐστιατόριον.

—Ἐγὼ! εἶπεν ὁ κύ-
ριος Λεφιλῆς, ἐγὼ, κυρὰ
Ποτελοῦ μου δὲν εἶπα
τίποτε.

—Δὲν εἶμαι κουφή,
δόξα σοι ὁ Θεός...

—Θὰ το εἶπα, φαί-
νεται, χωρὶς νὰ το κα-
ταλάβω.

—Μὰ διατί θέλεις,
κύριέ μου Λεφιλῆ μου,
νὰ γελάς καὶ νὰ με βα-
σανίζῃς; Τὸ εἰξεύρεις πό-
σον ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ τὸν
Κοκκὼν, καὶ δὲν εἶνε
καθόλου καλὸν νὰ με πε-
ριγελάς!

—Ἄκουσε λοιπὸν, κυ-
ρὰ Ποτελοῦ μου· διὰ νὰ
μὴ νομίζῃς ὅτι σε περιγελῶ, ἄκουσε νὰ σου
εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Οἱ κύριοι ἐδῶ καὶ
ἐγὼ ἐσκέφθημεν, ἐπειδὴ οἱ μικροὶ φίλοι μας εἶνε
ἀνάγκη νὰ τον πωλήσουν τὸν Κοκκὼν, ὅτι θὰ
εἶνε προτιμότερον νὰ τον πάρῃ εἰς ἐξ ἡμῶν,
παρὰ νὰ τον πάρῃ ὁ κύριος Χάρισσον, ἓνας ξέ-
νος ἐκεῖ, ἓνος ἀγνωστος. Τί χρειάζονται τὰ
παιδιά; Τριακοσίας δραχμὰς. Λοιπὸν νὰ τον
βάλωμε τὸν Κοκκὼν εἰς τὸ λαχεῖον· τριάντα
λαχοὶ πρὸς δέκα δραχμὰς τὸν λαχνόν, ἴσα ἴσα
ὅσα χρήματα χρειάζονται. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡμεῖς
ἐδῶ εἴμεθα εἴκοσι ἐννέα, ἀπεφασίσαμεν νὰ πε-
ριλάβωμε καὶ τοῦ λόγου σου εἰς τὸν κατάλογον.
Ἀλλὰ δὲν εἰξεύραμεν ὅτι δὲν ἔχεις ὑπόληψιν
εἰς τὰ λαχεῖα, καὶ ὅτι δὲν θέλεις νὰ λάβῃς μέ-

ρος. Τώρα λοιπὸν θὰ γίνῃ ἐν ἐκ τῶν δύο, ἢ θὰ
ματαιωθῇ τὸ λαχεῖον, ἢ θὰ ἀναγκασθῇ ὁ πλου-
σιώτερος μεταξὺ μας νὰ ἀγοράσῃ δύο ὀνόματα.
Αὐτὸ εἶνε ὅλη ὅλη ἡ ὑπόθεσις.

—Ἀχ! τί νὰ κάμω; θέλω καὶ δὲν θέλω.
Σταθῇτε μιά στιγμή νὰ συλλογισθῶ. Δὲν
ἔμπορῶ, δὲν ἔμπορῶ! Νὰ, πάρετε τὰς δέκα
δραχμὰς καὶ ξεφορτωθῇτε με.

—Πῶς! καλὲ τί εἶν' αὐτά, κυρὰ Ποτελοῦ;
Δὲν ἔλεγες ὅτι εἶσαι κατὰ τῶν λαχείων; τώρα
πῶς ἡλλάξες γνώμην;

—Αἶ, μὰ ποῦ νὰ φαν-
τασθῶ ὅτι τὸ λαχεῖον ἦτο
διὰ τὸν Κοκκὼν μου!

—Λάβε λοιπὸν, κυρὰ
Ποτελοῦ, ἓνα πιάτο καὶ
σύναξε τὰς δραχμὰς, εἰς
νὰ γράψω ἐγὼ τὰ ὀνόμα-
τα ὅλων μας εἰς κλήρους.

Καὶ ὁ μὲν κύριος Λε-
φιλῆς ἔγραψεν, ἡ δὲ κυρὰ
Ποτελοῦ ἔλαβε τὸ πινά-
κιον καὶ ἀφ' οὗ ἔρριψεν
αὐτὴ πρώτη ἐν δεκά-
δραχμον, περιῆλθε τὴν
τράπεζαν καὶ ἕκαστος
τῶν πελατῶν τῆς ἔρριπτε
τὰς δέκα δραχμὰς του.

Ἀφ' οὗ ἔγραψε τοὺς
κλήρους εἶπεν ὁ κύριος
Λεφιλῆς.

«Τώρα, κύριοι, προσο-
χή! Θὰ τοὺς ρίψω τοὺς
κλήρους εἰς τὸ καπέλλον μου καὶ ὁ μικρότερος
ὅλων μας, ὁ Φραγκίσκος θὰ βάλῃ τὸ χεράκι του
καὶ θὰ βγάλῃ ἓνα κλήρον, καὶ αὐτὸς θὰ κερ-
δήσῃ τὸν Κοκκὼν.

—Ἀνακάτωσέ τοὺς καλὰ, Φραντσescuλῆ
μου, Φραντσescuλουλάκο μου! ἀνεφώνησεν ἡ
κυρὰ Ποτελοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθη-
ροδολοῦν ὑπὸ τῆς ἐλπίδος. Ἀχ καὶ νὰ μου ἔ-
πεφτε! σεῖς οἱ ἄλλοι τί θὰ τον κάνετε, θὰ τον
ἔχετε βάρος καὶ ἐνόχλησιν, καὶ θὰ ἀναγκα-
σθῇτε νὰ μοῦ τον δώσετε νὰ σας τον φυλάγω
ἐγὼ. Λοιπὸν δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ μου πῶ
ἑμένα; καὶ θὰ ἔχετε καὶ σεῖς κέρδος, διότι δὲν
θὰ μου πληρώνετε τίποτε διὰ τὴν τροφήν του.»

Ὁ μικρὸς Φραγκίσκος ἔλαβε τὸν πῖλον, ἀνε-

«ΣΤΟ ΚΑΛὸ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ, ΚΑΛὸ ΣΑΣ
ΚΑΤΕΥΟΔΙΟΝ» (Σελ. 135)

κίνησε τούς κλήρους διὰ τῆς μικρᾶς χειρὸς του ἐξήγαγεν ἓνα κλῆρον καὶ τον ἔδωκεν εἰς τὸν κύριον Λεφιλῆν.

Ἄλλ' ὁ νέος ἀρχιτέκτων, ἀφ' οὗ ἔλαβεν αὐτόν, ἐκάθισε πρῶτον καὶ ἔσχισεν ἐπιμελῶς πάντας τοὺς ἄλλους κλήρους καὶ ἐκράτησε τὸν ἓνα.

Πάντες εἶχον ἐστραμμένα τὰ βλέμματά των πρὸς τὴν ξενοδόχον, ἥτις ἤθελε νὰ καταφάγῃ τὸν κλῆρον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ σχεδὸν ἠκούοντο οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας της.

«Ἀχ! πῶς κτυπᾷ ἡ καρδιά μου! Θεέ μου, τί καρδιοκτύπι!»

Ὁ κύριος Λεφιλῆς ἔλαβε τὸν κλῆρον ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ, καὶ τον ἐξεδίπλωσε χωρὶς καθόλου νὰ βιάζεται...

Ἐνοήσατε ὅτι το ἔκαμνεν ἐπίτηδες διὰ νὰ παιδεύσῃ τὴν ἀνυπόμονον κυράν.

«Ἀχ! ἀνεφώνησεν αἰφνης ἡ κυρά Ποτελοῦ καὶ ἠπλωσε τὰς χεῖράς της. «Ἀχ! διάβασέ το γρήγορα, κύριε Λεφιλῆ μου, νὰ ζῆς!»

— Σιγά, σιγά δά, κυρά Ποτελοῦ, ἔχε καὶ λίγην ὑπομονήν, βάστα τὴν καρδιά σου!»

Καὶ ἀφ' οὗ ἔστρεψε καὶ περιέστρεψε τὸν κλῆρον καὶ τον ἔδειξεν εἰς τοὺς παρισταμένους διὰ νὰ ἴδουν ὅτι τὰ πάντα ἔγιναν ἐν τάξει, ἐξεφώνησε τὸ περιεχόμενον ὄνομα:

«Κυρά Ποτελοῦ!»

— Ζήτω ἡ κυρά Ποτελοῦ, ζήτω! ἀνεφώνησαν πάντες μιᾷ φωνῇ.

— Λάβε τον κυρά Ποτελοῦ καὶ σιδηροκέφαλος, νὰ σου ζήσῃ! εἶπεν ὁ κύριος Λεφιλῆς καὶ ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὴν τὸν Κοκκῶν.

Ἀδύνατον νὰ περιγράψωμεν τὴν χαρὰν τῆς ἀξιολόγου γυναικός. Δὲν ἦτο χαρά, ἦτο μέθη, ἦτο παραφροσύνη. Ἐγέλα καὶ ἐκλαιεν ἐν ταύτῃ, καὶ κατεφίλει τὸν Κοκκῶν, τὰ παιδιά, τὸν νέον ἀρχιτέκτονα καὶ πάντας τοὺς παρισταμένους, καὶ οὐδὲν ἄλλο εἶχε κατὰ νοῦν ἢ τὸν Κοκκῶν, τὸν Κοκκῶν της, τὸν πολυτίμον Κοκκῶν της καὶ ἐτραγώδει:

Νά μου ζήσῃ ὁ Κοκκῶς μου
ποῦνε ὅλος ἐδικός μου!

Καὶ βέβαια, ἂν δὲν ἦτο σχεδὸν παράφρων θὰ ἔβλεπε τὸν κύριον Λεφιλῆν καὶ τοὺς ἄλλους οἵτινες ἀντήλλασσον βλέμματα καὶ μειδιάματα, καὶ θὰ ἠπόρει διατί τάχα ὁ νέος ἀρχιτέκτων κατεξέσχισεν εὐθὺς τοὺς κλήρους πάντας πλὴν ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐξήγαγεν ὁ μικρὸς Φραγκί-

σκος. Τοὺς ἐξέσχισε διότι πάντες εἶχον τὸ αὐτὸ ὄνομα, τὸ ὄνομα τῆς ξενοδόχου, διὰ νὰ κερδήσῃ αὐτή.

Ὁ κύριος Λεφιλῆς ἐνεχείρισεν τὸ πινάκι εἰς τὸν Ἰωάννην καὶ εἶπε:

«Λάβε, Ἰωάννη μου, τὰς τριακοσίας δραχμὰς σου· βέβαια περισσότερα δὲν θὰ σου ἔδιδεν ὁ κύριος Χάρισσον· ἔπειτα εἶνε πολὺ περισσότερα ἀφ' ὅσα σὰς χρειάζονται νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Βάτναν. Βλέπεις ὅτι δὲν ἦτο κακὴ σκέψις μου;»

— Ἀ! κύριε Λεφιλῆ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης δακρύων ὑπὸ συγκινήσεως, πάντοτε σεῖς σκεπτεσθε καλὰ!»

Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ κυρά Ποτελοῦ μετέβη εὐθὺς εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ ἐγκαθίδρυσε τὸν Κοκκῶν της εἰς τὴν ὀριστικὴν θέσιν του, δηλὰ δὴ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ μαγειρείου, ὅπου μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης τὸν εἶχε προσωρινῶς.

Καὶ ὁ Κοκκῶς ἐφαίνετο πολὺ νῦχαριστήριος διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς καταστάσεώς του καὶ ἐθώπευε καὶ αὐτὸς τὴν νέαν κυρίαν τῆς καὶ αὐτὴ δὲν ἐχόρταινε νὰ τον θωπεύῃ. Ἀλλὰ δὲν ἐρωτᾷτε καὶ περὶ τοῦ μικροῦ φίλου, τοῦ Φραγκίσκου;

Ὁ μικρὸς Φραγκίσκος ἦτο ὀλίγον τι παρηγορημένος, διότι ἐσκέπτετο ὅτι ὁ ἀγαπητός του Κοκκῶς ἐμελλεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζήσῃ ἡσυχᾶ καὶ εὐτυχῆς. Ἐχαιρε δὲ πολὺ διότι δὲν ἔσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου Χάρισσον, καὶ ἔλεγε τὸ καλὸν παιδίον:

«Ἀφ' οὗ δὲν ἔχω νὰ τον ἔχω ἐγὼ μόνον, παρὰ νὰ μὰς τον πάρῃ ὁ κύριος Χάρισσον καλλιτέρα νὰ τον ἔχῃ ἡ κυρά Ποτελοῦ.»

Τὴν ἐπιούσαν πρωΐαν μετέβησαν τὰ παιδιά εἰς τὸν σταθμὸν τῶν λεωφορείων. Καὶ ἡ κυρά Ποτελοῦ ἐπέμεινε νὰ τα συνοδεύσῃ καὶ πρὸς τὴν μαζὶ της καὶ τὸν Κοκκῶν.

Μετὰ τοὺς συνήθεις ἀποχαιρετισμούς ἀνέσαν τὰ παιδιά εἰς τὸ λεωφορεῖον, καὶ ὁ μικρὸς Φραγκίσκος ἦτο περίλυπος συλλογιζόμενος ὅτι θὰ ἀποχωρισθῇ τοῦ ὠραίου πτηνοῦ ἴσως ὁ παντός. Εἶχε τὸ βλέμμα του προσηλωμένον ἐπὶ τὸν Κοκκῶν καὶ εἶπε πρὸς τὴν ξενοδόχον.

«Τὸν Κοκκῶν καὶ τὰ μάτια σὰς, κυρά Ποτελοῦ· καὶ ἐσπώγγισεν τοὺς ὀφθαλμούς του.»

— ὦ, μείνε ἡσυχος, πουλάκι μου, μείνε ἡσυχος, Φραντσεσκουλουλουλάκο μου!»

Καὶ ἔτρεξε καὶ τον ἐφίλησε.

Τὸ βαρὺ λεωφορεῖον ἐξεκίνησε συρόμενον ὑπὸ τρεσσάρων ἵππων καὶ ἀπεμακρύνθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κονιορτοῦ τὸν ὁποῖον ἐσήκωνον οἱ πόδες τῶν ἵππων καὶ οἱ τροχοί.

Τὰ τρία παιδιά ἦσαν εἰς τὴν θυρίδα τοῦ λεωφορείου καὶ ἔσειον τοὺς κούκλους των πρὸς

τὴν κυρά Ποτελοῦ, ἥτις ἔσειε τὸ μαντήλιόν της καὶ ἐψιθύριζε:

«Σὺ τὸ καλὸ, παιδιά μου, ἐς τὸ καλὸ, καλὸ σὰς κατευόδιον.»

(Ἔπεται συνέχεια).

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ AD. BADIN)

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 117.]

Ἡ Σουλτάνα ἦτο εὐφυῆς καὶ ἐπιτηδεῖα γυνή· ἀλλ' ἐγνώριζεν ὅτι ὁ σύζυγός της ἦτο πείσμων, ἀλλ' ἤξευρε καὶ τὰς ἀδυναμίας του.

— Μεγαλειότατε αὐθέντα, τῷ λέγει, συγχώρησέ με ἂν παρεφέρθην. Τόσα ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα περιμένω τὸν υἱόν μου, πολλάκις ἡ φαντασία μου ἐπέταξε πλησίον του. Ἐπειδὴ μοι ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ τὸν ἴδω, ἡ μητρικὴ μου ἀνυπομονησία μοι τὸν παρίστανε τοιοῦτον ὁποῖος ἤθελον νὰ ἦτο. Τὶ νὰ σοὶ εἰπῶ λοιπόν, Μεγαλειότατε, ὁ νέος τὸν ὁποῖον ἔφερες δὲν ὁμοιάζει μὲ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐπερίμενα· φοβούμαι... μὴ ταράττεσθαι, Μεγαλειότατε· δὲν ἀντιλέγω πλέον· σὰς πιστεύω καὶ εἶμαι πρόθυμος ν' ἀναγνωρίσω ὡς υἱόν μου τὸν νέον ὁ ὁποῖος σοὶ ἔφερε τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐλφῆ μπέτη.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! εἶπε καταπραϋνθεὶς ὁ Σουλτάνος.

— Ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρον... ἐξηκολούθησεν ἡ Σουλτάνα· ἤθελα... εἶνε ἀνοησία, τὸ εἰ-
ξεύρω, εἶνε ἰδιοτροπία, εἶνε ὅ,τι θέλεις, ἀλλ' ἀδιάφορον... ἤθελα... μοῦ δίδεις ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἐκτελέσῃς τὴν ἐπιθυμίαν μου;

— Ναί, ἀλλὰ τί εἶνε αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία;

— Ὁρκίζεσαι ὅτι δέχεσαι τὸν ὄρον μου;

— Τὸ ὀρκίζομαι, λέγε.

— Ἦθελα ὁ Ὁμάρ καὶ ὁ ἄλλος νὰ μοῦ δώσουν πρότερον ἓν δείγμα τῆς ἐπιδεξιότητός των. Δὲν ζητῶ νὰ κάμουν ἀγῶνα ἱπποδρομίας ἢ νὰ ἐκτελέσουν κανὲν πολεμικὸν κατόρθωμα· αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ἀγῶνες εἶνε ἐνίοτε ἐπικίνδυνοι καὶ εἰς ἀπορίας ἐκτελεστέας. Θέλω νὰ μοῦ κατασκευάσουν ἀπὸ ἓν κατάρτιον διὰ νὰ ἴδω ποῖος ἐκ τῶν δύο θὰ ἐργασθῇ καλλίτερον διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ.

Ὁ Σουλτάνος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους του καὶ ἤρχισε νὰ γελά.

— Μὰ τὸν Θεὸν δὲν εἶσαι εἰς τὰ σύγκαλά σου, βασιλισσά μου, ἀνέκραξεν ὁ Σουλτάνος. Νὰ βάλῃς τὸν υἱόν μου νὰ διαγωνισθῇ μὲ αὐτὸν τὸν βλάκα ῥάπτην ποῖος εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ καλλιτέρα ἐν κατάρτι. Σοβαρὰ ὁμιλεῖς, γυναῖκα!

— Μεγαλειότατε, μοῦ ὠρκίσθη.

— Ὁρκίσθη, ὠρκίσθη, εἶπεν ὁ Σουλτάνος, καὶ ὠρκίσθη· ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐφантаζόμην ὅτι θὰ μοῦ ἐπρότεινες τοιαύτην ἀνοησίαν.

— Ὁρκίσθη, Μεγαλειότατε!

Ὁ Σουλτάνος ἐφύλαττε αὐστηρῶς τὰς ὑποσχέσεις του· ἡναγκάσθη λοιπὸν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ὄρκον του· ἀλλὰ εἶχε σταθερὰν ἀπόφασιν, οἷονδ' ἂν εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δοκιμῆς ἐκείνης νὰ μὴ μεταβάλλῃ διόλου γνώμην.

Ὁ Σουλτάνος μετέβη αὐτοπροσώπως πρὸς τὸν δῆθεν υἱόν του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἰδιοτροπίαν ἐκείνην τῆς μητρὸς του, ἡ ὁποία ἐπεθύμει θερμῶς νὰ φορέσῃ καφτανίον κατεσκευασμένον ἀπὸ τὰς χεῖράς του καὶ ἔπειτα θὰ τὸν ἡγάπα ὡς ἀληθῆ υἱόν της.

Ἡ καρδιά τοῦ ἀφελούς Λαμπακᾶν ἀνεσκήρτησεν ἐκ χαρᾶς ὡς ἤκουσε τὴν ἐνδοκίμησιν αὐτῆς. Ἀς κατορθώσω νὰ ἐλκυσθῇ τὴν εὐνοίαν τῆς βασιλισσῆς καὶ ὅλα πλέον θὰ γίνουν μέλι καὶ γάλα· τότε ὁ Λαμπακᾶν θὰ εἶνε τέλειον βασιλόπουλον.

Δύο δωμάτια ἡτοιμάσθησαν τὸ ἐν διὰ τὸ βασιλόπουλον, τὸ ἕτερον διὰ τὸν ῥάπτην κατὰ προσταγὴν δὲ τῆς Σουλτάνας ἐδόθη εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν μεταξωτὸν ὕφασμα, ψαλίδιον βελόνα καὶ κλωστή.

Ὁ Σουλτάνος ἦτο πολὺ περίεργος νὰ ἴδῃ τί θὰ ἐκκρινεν ὁ υἱός του μὲ τὸ κατάρτιον, ἀλλ' ἡ καρδιά τῆς Σουλτάνας ἐκτύπα δυνατὰ· ἡρώτα ἀγωνιωδῶς ἐαυτήν, θὰ ἐπιτύχῃ ἄραγε τὸ στρατήγημά μου;

Τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρων προθεσμία ἐδόθη εἰς τοὺς δύο νέους διὰ νὰ ἐκτελέσωσι τὸ ἔργον των. Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ Λαμπακὴν ἐξῆλθε μὲ θριαμβευτικὸν ἦθος ἐκ τοῦ δωματίου καὶ ἐκδιπλώσας τὸ καφτάνιον εἰς τοὺς ἐκπλήκτους ὀφθαλμοὺς τοῦ Σουλτάνου.

— Ἰδὲ, ἀγαπητέ μου πάτερ, ἰδὲ σεβαστὴ μου μῆτερ, δὲν εἶνε ἀριστούργημα τὸ καφτάνι μου; βάζω στοίχημα ὅτι ὁ καλλίτερος ῥάπτης τῆς αὐλῆς, δὲν ἔμπορεῖ νὰ κατασκευάσῃ ὅμοιον.

Ἡ Σουλτάνα ἐμειδίασε, στραφεῖσα δὲ πρὸς τὸν Ὁμάρ.

— Σὺ δὲ, τί ἔκαμες; ἠρώτησε.

Ὁ νέος ἐξεσφενδόνισε μακρὰν τὴν μέταξαν καὶ τὸ ψαλίδιον καὶ μὲ ἀγανάκτησιν ἀνεφώνησεν:

— Ἐμαθα νὰ δαμάζω ἵππους, νὰ παίζω σπαθί, καὶ νὰ σκοπεύω ἀσφαλῶς μὲ τὸ βέλος μου· ἀλλὰ ποτὲ δὲν θ' ἀτιμασθῶν τὰ δάκτυλά μου νὰ κρατοῦν βελόνην ἢ ῥάπτουν τὰ ῥαφτόπουλα· δὲν ῥάπτει ὁ μαθητὴς τοῦ Ἐλφῆ μπέη, τοῦ ἀνδρείου ἡγεμόνος τοῦ Καίρου.

— Σὺ, σὺ, σὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ συζύγου καὶ αὐθέντου μου, ἀνέκραξεν ἑξαλλος ἐκ χαρᾶς ἡ Σουλτάνα· ἔλα, ἔλα εἰς τὴν ἀγκάλην μου· σέ, εἰμπορῶ νὰ σέ ὀνομάσω υἱόν μου· Συγχώρησέ με, Μεγαλειότατε, εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὸν Σουλτάνον, συγχώρησέ με διὰ τὸν δόλον εἰς τὸν ὁποῖον κατέφυγα ὅπως ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ δὲν βλέπετε τώρα ποῖον εἶνε τὸ βασιλόπουλον καὶ ποῖον τὸ ῥαφτόπουλον;

Ὁ Σουλτάνος δὲν ἀπήντησε τίποτε· πῆσμα καὶ ὀργὴ ἐκυρίευσαν τὴν ψυχὴν του, ἀλλ' ἡ ἀξιοπρέπειά του ἀπῆτει νὰ φκνῇ ἀτάραχος.

— Ἡ δοκιμὴ αὐτὴ δὲν ἀρκεῖ, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Ἀλλ' ἂν μὲ ἠπάτησαν... (ταῦτα δὲ λέγων παρετήρει ἀσκαρδαμικτῇ τὸν Λαμπακάν), ἂν μὲ ἠπάτησαν! χάριτι θεῖα ὑπάρχει ἐν μέσσοι ἀσφαλῆς διὰ ν' ἀνακαλύψω τὸ μυστήριον τοῦτο. Ἄς μοι φέρουν τὸν ταχύτερον ἵππον μου. Δὲν θ' ἀργήσω νὰ ἐπανέλθω, ἀλλ' ἕως τότε κανεῖς νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇ ἐκ τῶν ἀνακτόρων.

Ὅχι μακρὰν τῆς πόλεως ἔκειτο ἀρχαῖον δάσος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔλεγον ὅτι εὕρισκετο ἡ περίφημος Νεράϊδα Γκουλγκουλή, ἥτις πολλὰκις εἶχε βοηθήσῃ τοὺς Σουλτάνους μὲ τὰς συμβουλὰς τῆς ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης.

Πρὸς ταύτην τὴν Γκουλγκουλή διεβύθη ὁ γέρον Σαοῦδ.

Ὁ Σουλτάνος φθάσας εἰς ἐξέδρην τινα περικυκλωμένην ἀπὸ γιγαντιαίας κέδρους, ἥτις ἐνομίζετο τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον διέμενεν ἡ Νεράϊδα, ἀφίππευσε καὶ μὲ δυνατὴν φωνὴν εἶπε:

— Ἄν εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐβοήθησες ἄλλοτε μὲ τὰς καλὰς σου συμβουλὰς τοὺς προγόνους μου ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης, μὴν ἀρνείσθαι, ὦ Γκουλγκουλή, νὰ εἰσακούσῃς τὴν παράκλησιν τοῦ ἀπογόνου των καὶ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου σήμερον.

Μόλις ἐτελείωσε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Σουλτάνος, μία τῶν κέδρων ἤνοιξε καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐξῆλθε μικροφυὴς τις γυνή, φοροῦσα μακροὺς λευκοὺς πέπλους.

— Ἡξεύρω διατὶ ἦλθες πρὸς ἐμέ, σουλτάν Σαοῦδ, εἶπεν ἡ Νεράϊδα μὲ δροσερὰν καὶ κρυσταλλώδη φωνήν· ὁ σκοπός σου εἶνε ἀγνοῦν καὶ δίκαιος, διὰ τοῦτο εὐχαρίστως θὰ σέ βοηθήσω πρὸς ἐκπλήρωσιν του. Λάβε τὰ δύο μικρὰ αὐτὰ κιβωτίδια καὶ ὁ κθεὶς ἀπὸ τοῦ καθενὸς δύο νέους, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν τὴν τιμὴν νύμφης, ἡμερῶν υἱοὶ σου, ἃς ἐκλέξῃ τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν ὁ βασιλόπαις Ὁμάρ, θὰ εὕρῃς τὸ κιβωτίδιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκλέξῃ τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῆς εὐγενούς καταγωγῆς ἐν ᾧ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἄλλου κιβωτίου θ' ἀποκαλύψῃ τὸν ἀπατεῶνα. Ἀπελθε! καὶ εἴθε ὁ Προφῆτης νὰ ῥαντίσῃ τὸ μέτωπόν σου μὲ τὴν δρόσον τῆς παρηγορίας του.

Οὕτως ὠμίλησεν ἡ Νεράϊδα, ἀφ' οὗ δ' ἐνέεισε χεῖρσιν εἰς τὸν Σουλτάνον δύο ἐλεφάντινα κιβωτίδια κεκοσμημένα μὲ χρυσὸν καὶ πολυτίμου λίθους ἐξηφανίσθη ὡς ἀτμός.

Ὁ Σουλτάνος καθὼς ἀπέμεινε μόνος κατελήφθη ἀπὸ ζῶηράν περιέργειαν καὶ ἤθελε ν' ἀνοιξῇ τὰ κιβωτίδια· ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε τὸ ποθοῦμενον. Τὰ δύο κιβωτίδια ὅμοια καὶ ἀπαράλλακτα καὶ κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὰ κοσμήματα, διέφερον μόνον ὡς πρὸς τὰ ἐπ' αὐτῶν ἐπιγραφάς, αἵτινες ἦσαν γεγραμμένα δι' ἀδαμάντων. Τὸ ἐν ἔφερεν ἐπιγραφὴν: TIMH KAI ΔΟΞΑ· τὸ ἕτερον ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΣ.

Εὐθὺς ὡς ἡ Σουλτάνα ἤκουσεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ συζύγου τῆς τὰ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ εἰς τὸ δάσος τῆς Γκουλγκουλή καὶ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς Νεράϊδας ἡ καρδιά τῆς ἀνεσκίρτησεν ἀπὸ χαρᾶν. Ἐχούσα πλήρη ἐμπιστοσύ-

νην εἰς τὴν προστάτιδα τῶν Σουλτάνων δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἐκείνος πρὸς ὃν ἐλκυεν αὐτὴν μυστικὸν τι ὀρμέφυτον θ' ἀπεδείκνυε τὴν βασιλικὴν καταγωγὴν του· ἐδόθησαν δὲ διαταγαὶ ὅπως ἡ δοκιμὴ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως ἐνώπιον ὅλης τῆς αὐλῆς καὶ ἐπισήμως.

Τὰ δύο κιβωτίδια ἀπετέθησαν ἐπὶ πολυτίμου τραπέζης, πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ σουλτάνου· οἱ δὲ Ἐμίραι καὶ οἱ Πασσάδες παρετάχθησαν πλησίον τοῦ μονάρχου των. Ἀφ' οὗ ἐτοποθετήθησαν πάντες εἰσῆχθη ὁ Λαμπακάν. Ὁ ἄθλιος ἐπρόφθασε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ταραχὴν του, ἀφ' οὗ δὲ δὲν εἶχεν ἐκδιωχθῇ μὲ ὕβρεις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐπίστευεν ὅτι ὑπῆρχεν ἀκόμη ἐλπίς. Ἐπλησίασε λοιπὸν ἀλαζονικῶς, ἔκλινε πρὸ τοῦ θρόνου καὶ εἶπε:

— Τί μὲ προστάσσει ὁ αὐθέντης καὶ πατὴρ μου;

Ἀφ' οὗ εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Σουλτάνος τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ διευθύνθη πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ ἐξήτασε τὰ δύο κιβωτίδια. Ἐδίστασε πολλὴν ὥραν μὴ γινώριζων ποῖον νὰ λάβῃ.

— Μεγαλειότατε πάτερ μου, ἀνέκραξε τέλος, κατὰ τὴν γνώμην μου ἡ μεγαλειτέρα εὐτυχία τοῦ κόσμου εἶνε ὅτι εἶμαι υἱὸς σου, καὶ ἔχων τὴν ἀγάπην σου ἔχει τὸν μεγαλειέτερον πλοῦτον. Λαμβάνω λοιπὸν τὸ κιβωτίδιον, τὸ ποῖον φέρει τὴν ἐπιγραφὴν εὐτυχία καὶ πλοῦτος.

— Θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον ἂν ἐπέτυχες εἰς τὴν ἐκλογὴν σου, εἶπεν ὁ Σουλτάνος· στραφεῖς πρὸς σκλάβον τινα.

— Ἄς φέρουν τὸν ἄλλον, εἶπεν ἐπιτακτικῶς. Ὁ Ὁμάρ προῦχώρησε βραδέως τὸ πρόσωπόν

του ἥτο ὠχρόν, τὸ βλέμμα του τεθλιμμένον· ἐφαίνετο καταβεβλημένος ἀπὸ τὰς σφοδρὰς συγκινήσεις τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποστῇ ἀπὸ τινων ἡμερῶν, καθὼς δ' ἐφάνη ὅλοι ἡσθάνθησαν συμπαθείαν πρὸς αὐτόν. Ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Σουλτάνου καὶ τὸν ἠρώτησε τί προστάσσει.

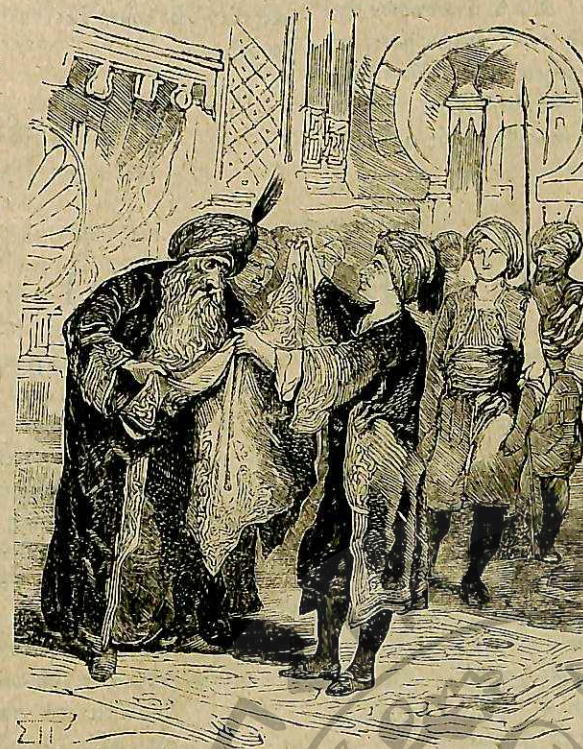
Ὁ Ὁμάρ μαθὼν εἰς ποῖαν δοκιμὴν ἔμελλε νὰ ὑποβληθῇ ἀνηγέρθη καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν ὑποδεχθεῖσαν εἰς αὐτὸν τράπεζαν.

Ἀνέγνω μὲ προσοχὴν τὰς δύο ἐπιγραφάς, ἐσκέφθη ἐπίστιγμιν, καὶ διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ σταθερᾶς εἶπεν:

— Ἐκ βασιλικοῦ γένους καταγόμενος ἐπίστευα ἕως τότε ὅτι εἶνε κατορθωτὴ ἡ εὐτυχία, καὶ ὅτι τὰ δῶρά της εἶνε διαρκῆ. Φεῦ! αἱ τελευταῖαι αὐταὶ ἡμέραι μ' ἔμαθαν πόσον εὐθραυστος εἶνε ἡ εὐτυχία, πόσον ἄστατος ὁ πλοῦτος. Ἀλλ' εἰξεύρω ἐπίσης, ἐξηκολούθησεν ὑψὼν τὴν κεφαλὴν μὲ βλέμμα ἀπαστρέπτον, ὅτι ἐντὸς τοῦ στήθους τοῦ γενναίου ὑπάρχει πλοῦτος τις ἀφθαρτος,

ἡ τιμὴ, καὶ ὅτι τὸ λαμπρὸν ἄστρον τῆς δόξης δὲν σβύνει τόσον ταχέως ὅσον καὶ τὸ τῆς εὐτυχίας. Ναί, καὶ ἂν πρέπει νὰ στερηθῶ ἕνα θρόνον, τὸ ἀπεφάσισα, ἐκλέγω τὴν TIMHN καὶ τὴν ΔΟΞΑΝ.

Ἦδη ἡ χεὶρ του ἐξετείνετο πρὸς τὸ κιβωτίδιον, τοῦ ὁποίου τὸ εὐγενὲς ἔμβλημα εἶχεν ἐλκύσῃ τὴν ψυχὴν του· ἀλλ' ὁ Σαοῦδ ἐσταμάτησε αὐτὸν διὰ νεύματος τῆς χειρὸς καὶ προσεκάλεσε τὸν Λαμπακάν νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν τράπεζαν καὶ νὰ περιμεῖνῃ τὰς διαταγὰς του. Ἐν ᾧ οἱ δύο ἀντίζηλοι εὕρισκοντο πλησίον ἀλλήλων, καὶ ὁ μὲν εἰς ὑπέκρυπτε τὰς τύψεις

«ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟ ΚΑΦΤΑΝΙ ΜΟΥ;» (Σελ. 136)

τῆς συνειδήσεώς του ὑπὸ ἐπιτετευδευμένην τόλμην, ὃ δὲ ἄλλος ἀνέμενε μὲ θάρρος τὴν ἀπόφασιν τῆς τύχης, ὃ Σουλτάνος προσέταξε, νὰ φέρωσιν ἀργυρὰν λεκάνην πλήρη διαυγεστάτου ὕδατος ἐκ τῆς ἱερᾶς πηγῆς τῆς Μέκκας, τὴν ὁποῖαν οἱ πιστοὶ ὀνομάζουσι Ζεμζέμ. Ἐλούσθη κατὰ τὴν θρησκευτικὴν συνήθειαν, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν του πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἐγονυπέτησε τρεῖς λέγων.

— Θεὲ καὶ πάτερ μου! Σὺ ὁ διατηρῶν ἐπὶ αἰῶνας ἀγνὴν καὶ ἀμιγῆ τὴν γενεάν μας, μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ μολύνῃ τὸ αἷμα τῶν Ἀβασιδῶν, ἀνάξιον καὶ εὐτελὲς ὄν· βοήθησόν με νὰ μοὶ ἀποκαλυφθῇ ὁ υἱός μου, ὁ ἀληθὴς υἱός μου, τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμήν.

Ἐνευσεν ὁ Σουλτάνος καὶ οἱ δύο νέοι ἤπλωσαν τὰς χεῖράς των ἐπὶ τῶν κιβωτιδίων τὰ ὁποῖα ἐξέλεξαν, τὰ δὲ ἐπικαλύμματα τὰ ὁποῖα οὐδεμία δύναμις ἠδύνετο ἕως τότε ν' ἀνοίξῃ ἠνοιχθῆσαν αἴφνης μόνα.

Εἰς τὸ κιβωτίδιον τοῦ Ὁμάρ, ἐπὶ βελουδίνου προσκεφαλαίου, εὕρισκετο μικρὸν στέμμα καὶ μικρὸν χρυσοῦν σκῆπτρον.

Εἰς τὸ κιβωτίδιον τοῦ Λαμπακὰν μακρὰ ραπτική βελόνη ἔκειτο πλησίον τολύπης νήματος.

(Ἔπεται συνέχεια.)

[Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΑΟΥΕ
ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΤΟ ΕΡΗΜΟ ΠΟΥΛΙ

Σὲ κῆπο ἀνθισμένο
ἀπ' τὸν καλὸ καιρὸ,
ἔνα κλαδί χλωρὸ
πουλάκι ζωηρὸ
καὶ μυριοπλουμισμένο
μὲ εὐθυμῇ λαλιά
ἐπῆγε τὸ καϊμένο
νὰ κτίσῃ τὴ φωλιά.

Ἀρχίζει τὴ δουλειά του
μ' ἐλπίδα καὶ χαρά,
ἀνοίγει ζωηρά
τὰ πλουμιστὰ φτερά
καὶ πόσ' εἶν' ἡ χαρά του
ὅταν συλλογιστῇ
πῶς θάχουν τὰ παιδιὰ του
μιὰ κάμαρα ζεστή.

Μιὰ ῥερά, μαύρη ῥερά
ὄπλο πολὺ σκληρὸ
τοῦ ἔαπλωσε νεκρὸ
τὸ ταῖρι τὸ μικρὸ
κι' ἀπὸ σφοδρὸ ἀγέρα
ἔρεμνιστῇ ἡ φωλιά.
Μένει ὄρφαν' ἡ μητέρα
πρὶν βγάλῃ τὰ πουλιά.

Μονάχη ἔς τὸ κλαδάκι
ποῦ ἦταν ἡ φωλιά
θυμᾶται τὰ παλιὰ
καὶ μὲ γλυκεῖα λαλιά
ἀρχίζει τραγουδάκι
λυπητερὸ πολὺ
τὸ ἔρημο πουλάκι,
τὸ ἔρημο πουλί.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

Α'.

Τὸ ἀτμόπλοιο ὃ Γλάρος εἶχεν ἀποπλεύσῃ διεθυνόμενον εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἦτο ὠραία καὶ δροσερὰ πρωΐα. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος περιεπάτει ὁ πλοίαρχος μετὰ τοῦ μίστερ καὶ

τῆς μίστερ Ζάκων, ἀμερικανῶν συζύγων, οἱ τινες πολλάκις εἶχον διαπλεύσῃ τὸν Ὠκεανὸν ἔξω ἀπὸ τῆς πατρίδος. Ἐξάφνα ἐλαφρὸς κρότος ἠκούσθη ἐκ τῆς κλίμακος τοῦ ὑποστρώματος.

— Γιαγιά! ἐφώνησε μία παιδικὴ φωνή.

γιαγιά πεινῶ... πατάτες θέλω φάγω... Ὁ πλοίαρχος ἐκπληκτος ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐξήρχετο ἡ φωνή. Καὶ εἶδε μικρὸν κοράσιον τριῶν μέχρι τεσσάρων ἐτῶν μὲ ὠραίους μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἄφθονον σγουρὴν κόμην. Μόλις καὶ μετὰ βίας κατάρθωσε ν' ἀναβῇ καὶ εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα.

— Μπα! Μικροῦλά μου ἀπὸ ποῦ ξετρύπωσες; ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος ἐνθυμούμενος πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἐνέγραψε κανέν παιδίον εἰς τὸ μητρώον τοῦ πλοίου.

Τὸ κοράσιον ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ· ἐπειδὴ δὲ τὸ ἀτμόπλοιο ἐκινεῖτο ἡ μικρὰ μὴ ἔχουσα στήριγμα ἔπεσε καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Οἱ σύζυγοι Ζάκων ὤρμησαν νὰ τὴν βοηθήσωσιν ἀλλ' ἤδη ὁ πλοίαρχος τὴν εἶχε λάβῃ εἰς τὸν στιβαρὸν βραχιόνά του.

— Νά, ἔτσι, τώρα εἶσαι καλὰ, μικροῦλά μου. Καὶ ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά ποῦ εἶνε; γνωρίζεις τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμά;

Τὸ κοράσιον τὴν παρετήρησε μὲ πολλὴν ἐκπληξιν χωρὶς νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς δύο ταύτας λέξεις, τὰς τόσον γνωστὰς εἰς τὰ ἄλλα παιδιὰ.

— Παράδοξον πρᾶγμα! εἶπεν ὁ Ζάκων.

— Πεινῶ... φάγω θέλω, ἐπανελάβε τὸ κοράσιον.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄς ἀρκεσθῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν πληροφορίαν, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, καὶ στραφεὶς πρὸς ναύτην τινα, ὅστις ἐξήταξε μακρόθεν τὴν σκηνὴν ταύτην:

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὴν οἰκονόμον.

Ἡ κυρὰ Βασιλικὴ ἔφθασε μετ' ὀλίγον. Μαθοῦσα τί συνέβαινε ἔρριψεν ὄχι συμπαθητικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς μικρᾶς. Ἀλλως δὲ ὅταν ὁ πλοίαρχος ἠθέλησε νὰ θέσῃ τὸ κοράσιον εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς οἰκονόμου, τοῦτο ἐνηγκαλίσθη μὲ τοὺς δύο του βραχιόνας τὸν λαιμὸν τοῦ πλοίαρχου ὡς νὰ μὴν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὸ καταφύγιον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξῃ ἡ μικρὰ ἔπειτα ἐφίλησε τὴν ἡλιοκαῆ αὐτοῦ μορφήν καὶ ἀκολουθῶς ἔτριψε τὰ χεῖλη τῆς μὲ μικρὸν μορφασμόν.

— Αἱ, αἱ, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος γελῶν ἐκ καρδίας, μὴ θάρρεψες πῶς εἶνε βελουδοῦ τὸ δέρμα μου;

Ἀλλ' ἦτο κατευχαριστημένος διὰ τὴν πρὸς

αὐτὸν προτίμησιν τῆς μικρᾶς καὶ κατεβίβασεν αὐτὴν ὁ ἴδιος κάτω εἰς τοὺς θαλαμίσκους ὅπου ἡ θεὰ τῶν γεωμήλων συνεφιλίωσεν αὐτὴν μὲ τὴν κυρὰν Βασιλικήν.

— Ἐχεις καθόλου μάλλινον ὕφασμα νὰ τῆς κάμῃς μία καινούργια φουστίτσα, κυρὰ Βασιλική; εἶπε. Φόρεσέ της τὴν καὶ φέρε μοῦ τὴν ἐπάνω ἔς τὸ κατάστρωμα.

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ κυρὰ Βασιλικὴ καταλαχανιασμένη ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα κρατοῦσα τὸ κοράσιον μὲ τὴν μίαν χεῖρα καὶ μὲ τὴν ἄλλην ἐν τεμάχιον χαρτίου τὸ ὁποῖον εὗρεν ἐν ᾧ ἐξέδυε τὴν μικράν.

Τὸ γράψιμον καὶ ἡ ὀρθογραφία ἀπεδείκνυν χεῖρα ἀσυνήθιστον εἰς τὸ γράφειν. Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ σύζυγοι Ζάκων μετὰ πολλοὺς κόπους κατάρθωσαν καὶ ἀνέγνωσαν τὰ ἐξῆς.

«Ἡ Ἑλένη εἶνε τριῶν καὶ ἡμίσεως χρόνων. Μία βραδυὰ ἤκουσα κρότον εἰς τὴν σκάλαν καὶ ἤνοιξα τὴν θύραν τῆς πτωχικῆς μου κάμαρας. Ἐνας ἄνθρωπος ἐκράτει ἕνα μικρὸ παιδί καὶ μοῦ εἶπε:

»— Φαίνεσαι καλὴ γυναῖκα. Ἡ γυναῖκά μου πέθανε. Δὲν ξέρω πῶς νὰ μεγαλώσω τὴν Ἑλένη μου. Φύλαξέ μου τὴν.

»Χωρὶς νὰ ξεύρω τί κάμνω ἀπλωσα τὰ χεῖρά μου καὶ ἐπῆρα τὴν μικροῦλα, καὶ πρὶν προφθάσω νὰ σκεφθῶ, ὁ ἄνθρωπος ἔρριψε μερικὰ τάλληρα εἰς τὸ πάτωμα καὶ ἔφυγε γρήγορα.

»Ἐφύλαξα τὴν Ἑλένην δύο χρόνια. Εἶμαι γράτσια καὶ ἄρρωστη. Πηγαίνω εἰς τὴν πατρίδα μου νὰ εὗρω ἀποκοῦμπι. Χθὲς βράδυ τὴν ὥραν ποῦ ἐπήγαίνα νὰ βάλω τὴν μικρὴν ἔς τὸ ὄφανοτροφεῖο εἶδα τὸ βαπόρι σας ποῦ ἐτοιμαζότανε γιὰ ταξεῖδι. Μία ἰδέα μοῦ ἤλθεν· ὁ πλοίαρχος φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος· αὐτοὶ ποῦ ταξειδεύουν ἔχουν τὸν τρόπον τους, ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ τὸ ἀφήσω εἰς τὸ βαπόρι σας· θὰ φυλάξω τὴν στιγμήν ποῦ θὰ κοιμάται καὶ θὰ τὸ βάλω ἀνάμεσα ἔς τὰ ἐμπορεύματα. Ἀνάμεσα ἔς τοὺς ἐπιβάτας θὰ εὕρεθῃ καμμιά καλὴ ψυχὴ νὰ τὸ λυπηθῇ.»

Ἐπιβάται καὶ ναῦται εἶχον κατὰ μικρὸν συναθροισθῇ περὶ τοῦ πλοίαρχου.

— Τὸ κακόμοιρο! Τί λὲς Τζῶνη, εἶπεν ἡ κυρία Ζάκων χαμηλοφώνως εἰς τὸν σύζυγόν της, τὸ παίρνομε;...

— "Όχι, όχι, απήντησεν οὗτος ἐντόνως· ἔχομε δώδεκα παιδιά· τὸ κοριτσάκι αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ δέκατον τρίτον... θὰ εἶνε πολλὰ καὶ ἔπειτα ὁ ἀριθμὸς δέκα τρία εἶνε κακός.

— "Ω! ἐγὼ εἶμαι ἀνύπανδρος καὶ δὲν ἔχω κανένα, ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος ἔχω καὶ περιουσίαν· παίρνω ἐγὼ ψυχοκόρη μου τὴν Ἑλένην!

Β'.

Ὁ καιρὸς παρέρχεται ταχέως. Παρῆλθον ἔτη τινα· ἡ Ἑλένη ἦτο ἡδὴ ὠραία νεᾶνις. Σπουδάζουσα εἰς τὸ καλλίτερον ἐκπαιδευτήριον τῆς πρωτεύουσας, διήρχετο ἕκαστον ἔτος ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ τοὺς τρεῖς μῆνας τῶν διακοπῶν. Καὶ ὅταν μὲ τὴν γλυκεῖάν της φωνὴν ἐτραγῶδει εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀτμοπλοίου τὰ περιπαθέστερα μουσικά τεμάχια, οἱ ναῦται ἐπλησίαζον ἢ ἤκουον μὲ συγκίνησιν· ὡς καὶ αὐτῶν ἡ τραχεῖα καρδιά κατεμαγεύετο ἀπὸ τὴν μελωδικὴν φωνὴν τῆς Ἑλένης. Ὁ δὲ πλοίαρχος ἦτο ὅλος χαρά, ὑπερφανεύμενος διὰ τὰ προτερήματα τῆς κόρης του.

Ἡ Ἑλένη εἶχε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ. Ἄν ναυτοπαῖς τις ἀπρόσεκτος ἢ ἀπειθὴς καθίστατο ἄξιος τιμωρίας, ἡ Ἑλένη εὗρισκε τρόπον νὰ ὀλιγοστεύσῃ τὴν ποινὴν ἢ νὰ δοθῇ συγχώρησις εἰς τὸν πταίστην. Ὅτε ἡσθένησεν ὁ γηραιότερος ναύτης τοῦ πλοίου, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὴν ἐκράτει ἀπὸ τὴν χεῖρα ὅτε ἦτο μικρά, ἐκάθησε πλησίον τοῦ προσκεφαλαίου του. Ἐπόνει πολὺ ὁ δυστυχὴς γέρων καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἐξήρχοντο βλασφημίαι· ἀλλ' ἡ ἀγαθὴ νεᾶνις κατώρθωσε μὲ τοὺς γλυκεῖς της λόγους νὰ μαλακώσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ ὁ γέρων ναύτης ἀντὶ βλασφημιῶν ἀπηύθυνε προσευχὴν πρὸς τὴν Παναγίαν...

Γ'

Ἦτο Ὀκτώβριος μῆν, ἀλλ' ὁ ἥλιος ἦτο θερμὸς, ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο βαρεῖα, θυελλώδης καὶ πυκνὴ ὁμίχλη ἐσχηματίσθη αὐξάνουσα βαθμὴν δόν.

— Πηδάλιούχε! προσοχὴ εἰς τὸ στενὸν τῶν βράχων· εἶπεν ὁ πλοίαρχος εἰς τὸν ναύτην ὅστις ἐκράτει τὸ πηδάλιον.

— Ἐχω τὸν νοῦ μου· ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ἐφθάσαμε. "Ω, εἶνε φαρδύ τὸ στενὸ θὰ περάσωμε.

Ὁ πλοίαρχος διέταξε ν' ἀνάψουν τοὺς φανούς καὶ νὰ ρίψουν πυροκρόταλα, ὅπως συνηθίζουν εἰς τὰ πλοῖα, διὰ ν' ἀποφύγουν πᾶσαν συνάντησιν.

Αἶφνης ἄλλα πυροκρόταλα ἔλαμψαν εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν.

— Αὐτὰ δὲν εἶνε 'δικά μας· ἄλλο πλοῖο ἔρχεται ἐπάνω μας· φαίνονται τὰ φανάρια του.

— Γρήγορα, δεξιᾷ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Θὰ ἐνόμισαν τὰ φῶτά μας ὡς φάρον.

Ἀλλ' ἡ διαταγὴ εἶχε δοθῇ ἄργά.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ δυστυχὴς Γλάρος συσφιγχθεὶς μεταξὺ τῶν βράχων καὶ τοῦ πλοίου ἔτριξεν ὀδυνηρῶς καὶ τὸ νερὸν ἔρχισε νὰ ἐμβάινη εἰς τὸ κύτος του.

— Εἰς τὰς λέμβους! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος, ἐν ᾧ τὸ ἄλλο πλοῖον ὀλιγώτερον βλαφθὲν ἐκ τῆς συγκρούσεως, προσεπάθει νὰ εὕρῃ καταφύγιον εἰς ὄρμον τινά.

— Ἑλένη! Ἑλένη! ποῦ εἶσαι; ἐφώνησεν ἀνησυχῶς ὁ πλοίαρχος.

— Ἐδῶ, πατέρα, απήντησεν ἡ νεᾶνις, τυλιγμένη εἰς μακρὸν ἐπανωφόριον μὲ κουκούλαν. Ὁχρὰ καὶ σιωπηλὴ δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν θετὸν της πατέρα.

— Γρήγορα! εἶπεν ὁ πλοίαρχος, ἰδοὺ μία λέμβος· πῆγαινε!

— "Όχι, όχι, δὲν φεύγω· θὰ μείνω μαζί σου.

Ὁ πλοίαρχος ἐνευσεν εἰς δύο ναύτας νὰ τὴν θέσωσι διὰ τῆς βίας εἰς μίαν λέμβον, ἔπειτα δ' ἔτρεξεν ὅπου τὸν ἐκάλει τὸν καθ'ἑαυτὸν του.

Οἱ ναῦται ἐπροχώρησαν ὅπως ἐκτελέσωσι τὴν διαταγὴν τοῦ ἀνωτέρου των.

— Ἄν μὲ πάρετε διὰ τῆς βίας, ἀνέκραξεν ἡ Ἑλένη μὲ ἀποφασιστικότητά, θὰ πέσω εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἄλλαι γυναῖκες ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν τῶν ναυτῶν μὲ ἀπελπιστικὰς κραυγὰς. Ἀφῆκαν λοιπὸν τὴν Ἑλένην ἥτις ἀπεσύρθη εἰς γωνίαν τινα. Τὸ πλοῖον ἐβυθίζετο ὁλονέν.

Ὅλαι αἱ γυναῖκες εἶχον ἀναχωρήσῃ τῶρα ἔθετον εἰς τὰς λέμβους τοὺς ἐπιβάτας. Ὁ πλοίαρχος μέλλων νὰ δώσῃ μίαν διαταγὴν πρὸς τοὺς ναύτας ἤλθε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ἡ Ἑλένη. Μία λέμβος ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ἀκόμη ἐδῶ! Φύγε! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος.

— "Ω, πατέρα, εἶπε χαμηλοφόνως ἡ νεᾶνις.

νις, ἐνόουσα ἰκετευτικῶς τὰς χεῖράς της.

Ὁ πλοίαρχος βαθέως συγκινηθεὶς ἐνόησεν ποῖα στοργὴ ὑπεκρύπτετο εἰς τὴν χαμηλόφωνον ἐκείνην ἀναφώνησιν, καὶ εἶπε μετὰ πραότητος.

— Καταίβω, καταίβω γρήγορα θὰ ἔλθω μαζί σου.

Κατέβη, ἀλλὰ μόλις ὁ ποὺς αὐτῆς ἐπάτησεν εἰς τὴν λέμβον, ἡ λέμβος ἀπεμακρύνθη ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου μεθ' ὅλας τὰς κραυγὰς καὶ τὰς παρακλήσεις της.

— Τώρα, εἶπεν ὁ πλοίαρχος εἰς ναύτας τινὰς οἱ ὁποῖοι ἔμενον ἀκόμῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου, εἰς τὴν θάλασσαν ἤρεις καὶ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!

Καὶ ὁρμήσαντες ὅλοι ἔπεσον εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ὁ πλοίαρχος ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ συντρίμματος τινος τοῦ πλοίου καὶ ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὰ κύματα.

Ἡ Ἑλένη, ἀπὸ τοῦ βράχου εἰς τὸν ὁποῖον τὴν εἶχον ἀποθέσῃ εἶδε τὰ πάντα. Ἐνευσεν εἰς δύο ναύτας, οὗτοι δὲ ἐβυθίσθησαν ἀμέσως εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀνεφάνησαν μετ' ὀλίγον· ὁ μὲν εἰς ἐκράτει τὸν πλοίαρχον, ὁ δ' ἄλλος ἐβοήθει τὸν σύντροφόν του.

Κατῶρθωσαν νὰ φέρωσιν αὐτὸν εἰς τοὺς βράχους ὅπου ἡ Ἑλένη καὶ ἐπιβάται τινες εἶχον εὕρῃ ἄσυλον· γέρων τις ναύτης, ὅστις ἤξευρε καὶ ὀλίγον ἀπὸ ἰατρικὴν προσεπάθησε νὰ τὸν φέρῃ εἰς ἑαυτὸν ἀλλὰ δὲν τὸ κατῶρθωσε.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ ἄλλοι ναῦται

διακρίναντες μακρὰν πλοῖον, προσεκάλουν αὐτὸ διὰ σημείων. Ἐπὶ τέλους εἶδον τὸ σημεῖον ἐκ τοῦ πλοίου καὶ ἔστειλαν λέμβον πρὸς τοὺς ναυαγούς. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀνεβίβασαν τὸν πληγωμένον πλοίαρχον εἰς τὸ πλοῖον, ἡμίηνοιζε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐψιθύριζεν:

— Ἑλένη! φύγε!

Εἶχε λησμονήσῃ τί εἶχε συμβῇ καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ἀγαπῆτης του θυγατρὸς.

Δ'.

Μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας ὁ τραυματίας ἤρchiσε νὰ συνέρχεται καὶ νὰ βαδίξῃ στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τῆς Ἑλένης. Ἐνίοτε ἐστάματα διὰ ν' ἀναπνεύσῃ ἢ διὰ νὰ ἴδῃ τὸ ἀγαπητὸν καὶ ἀξιολάτρευτον πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐκλινε πρὸς αὐτὴν μετ' ἐνδιαφέροντος.

Ἡμέραν τινα ἐκάθησαν ἀμφότεροι πλησίον τῆς ἀκτῆς, εἰς προφυλαγμένον μέρος, διὰ ν' ἀναπνεύσωσι τὴν θαλασσίαν αὔραν, τὴν ὁποῖαν τόσον ἐπόθει ὁ πλοίαρχος· τότε παρουσιάσθησαν εἰς τὴν μνήμην του τὰ τρομερὰ γεγονότα τοῦ τελευταίου πλοῦ μετὰ πρωτοφανοῦς ζωηρότητος.

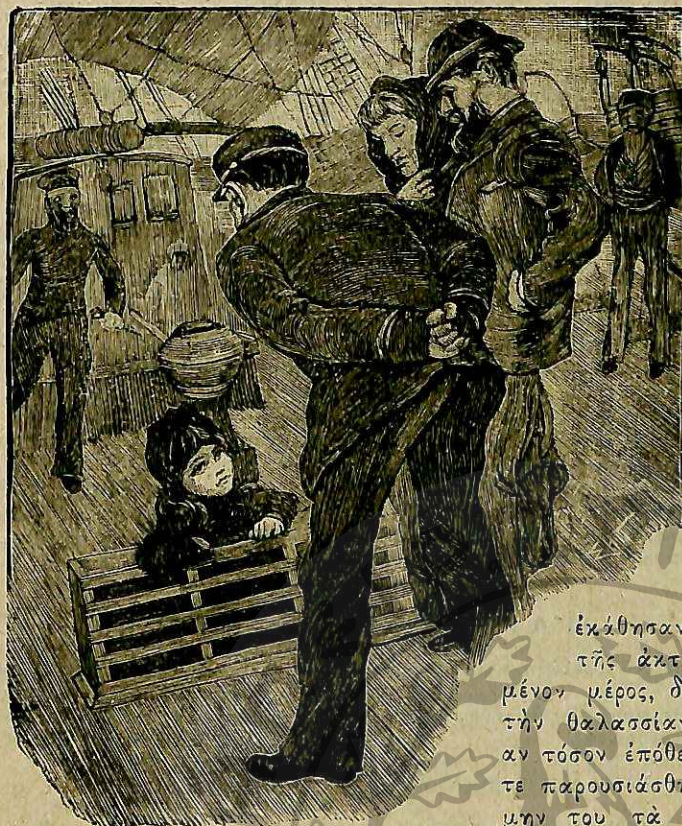
— Ὅταν συλλογίζομαι, εἶπεν, ὅτε ἀνεχώρησες μετὰ τὴν τελευταίαν λέμβον καὶ ὅτι ἀκόμῃ ὀλίγον...

— Ἀλλὰ σεῖς, ποῦ ἀφήσατε τὸ πλοῖον, εἶπεν ἡ Ἑλένη, ὅταν δὲν ἔμεινε πλέον καμμία λέμβος...

— Ἐγὼ ἀλλάζει· ἐγὼ ἐφέρθη ὡς πλοίαρχος.

— Κ' ἐγὼ ὡς κόρη πλοίαρχου.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

« ΜΠΑ ΜΙΚΡΟΪΔΑ ΜΟΥ ΑΠΟ ΠΟΥ
ΞΕΤΡΥΠΩΣΕΣ; »
(Σελ. 139.)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ

Δύσεις των πνευματικών ασκήσεων των δημοσιευθησομένων εν τοῖς ὀκτώ φυλλαδίοις τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ των μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἐνεστώτος ἔτους.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετάσχῃ τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν λύσεων, τῶν ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου μέχρι τοῦ τῆς 31ης προσηκούσης Αὐγούστου δημοσιευθησομένων πνευματικῶν ασκήσεων, θὰ διαιεθεύσιν εἰς τρεῖς τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των: ἥτοι εἰς τὴν μικρὰν τάξιν, τὴν μεσαίαν καὶ τὴν ἀνωτέραν.

Εἰς τὴν μικρὰν τάξιν ὑπάγονται οἱ πολὺ μικροὶ φίλοι καὶ φίλαι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ὅσοι δηλαδὴ ἔχουσιν ἡλικίαν μικροτέραν τῶν ὀκτῶ ἐτῶν.

Ἡ μεσαία τάξις περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν ὀκτῶ εἰς δώδεκα ἐτῶν.

Ἡ ἀνωτέρα τάξις περιλαμβάνει τοὺς ἄγοντας ἡλικίαν δώδεκα εἰς δεκαπέντε ἐτῶν, συμπεπληρωμένων.

Χάρις εἰς τὴν ὑποδαίρεισιν ταύτην, ἕκαστος συνδρομητῆς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ διαγωνίζεταί μετὰ συνομηλίκων του. Ἐχει δὲ τὸ δικαίωμα πᾶς συνδρομητῆς καὶ πᾶσα συνδρομητρίς νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ στέλλωνται ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγοτέρας ἡμέρας μετὰ τὴν διανομὴν ἑκάστου φυλλαδίου· αἱ δὲ λύσεις αἱ στέλλόμεναι μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἐπομένου φυλλαδίου τοῦ περιέχοντος ἡδὴ αὐτάς, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ συνδρομηταὶ ἔχουσι βεβαίως μεγαλειτέραν προθεσμίαν ἀναλόγως τῆς χωριζούσης αὐτοὺς ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἀποστάσεως· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ πρέπει νὰ στέλλωσι τὰς λύσεις των πρὶν λάβωσι τὸ περιέχον αὐτὰς φυλλάδιον.

Οἱ στέλλοντες λύσεις πρέπει νὰ γράψωσιν αὐτὰς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίποτε ἄλλο νὰ μὴ εἶνε γεγραμμένον ἐκτὸς τῶν λύσεων, διότι, καὶ ἂν εἶνε γεγραμμένον ἄλλο τι, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφονται ἢ μίᾳ ὑπὸ τὴν ἄλλην καὶ ὄχι εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, νὰ φέρῃ δὲ ἑκάστη τὸν ἀριθμὸν τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως εἰς ἣν ἀναφέρεται.

Ἐπὶ τῆς ἐπικεφαλίδος πρέπει νὰ γράφεται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς, ἡ χρονολογία, τὸ ἀληθὲς ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ στέλλοντος τὰς λύσεις, καὶ ἀφευκτως ἡ ἡλικία του. Ἐν παραλείπεται ἡ ἡλικία, αἱ λύσεις δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν διαγωνισμόν, διότι ἀνεν αὐτῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ γνωρίζωμεν μὲ ποῖαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων διαγωνίζεται ὁ στέλλων αὐτάς.

Ἀπονομὴ τῶν βραβείων.

Πρῶτον βραβεῖον θὰ λάβωσι τρεῖς ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἥτοι ἀνὰ εἰς ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν τάξεων, ὁ ἔχων τὰς περισσότερας ὁρθὰς (') λύσεις μετὰ τῶν ἄλλων συνομηλίκων του. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ τρεῖς διάφοροι τόμοι ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐκδομένων βιβλίων. Προσέτι θὰ ἀπονεμηθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ τιμὴ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκότος τῶν ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

Δεύτερον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἐξ ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἥτοι ἀνὰ δύο ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν τάξεων, οἱ ἔχοντες τὰς περισσότερας λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ δύο βιβλία ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐκδομένων.

Τρίτον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἐννέα ἐκ τῶν διαγωνισθησομένων, ἥτοι τρεῖς ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν τάξεων οἱ ἔχοντες τὰς περισσότερας λύσεις μετὰ τοὺς λαβόντας δεύτερον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῇ ἀνὰ ἓν βιβλίον.

Ἐπαίρου θὰ τύχῃσι πάντες οἱ ἔχοντες λύσεις ὄχι ὀλιγοτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἃς εὗρον οἱ λαβόντες τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἑκάστης τάξεως.

Εὐθήμερον μνημεῖον θὰ τύχῃσιν οἱ ἔχοντες λύσεις ὄχι ὀλιγοτέρας τοῦ ἡμίσεως τῶν λύσεων ἃς εὗρον οἱ τυχόντες ἐπαίρου ἐξ ἑκάστης τάξεως.

Τῶν λοιπῶν θὰ δημοσιευθῶσιν ἀπλῶς τὰ ὀνόματα μὲ τὸ ποσὸν τῶν λύσεων ἃς εὗρυν ἕκαστος.

(') Ὅρθαι λύσεις θεωροῦνται αἱ συμφωνοῦσαι καθ' ὅλοκληρίαν πρὸς τὰς ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ δημοσιευμένας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Διάλογος μετὰ τοῦ μικροῦ Κωστάκη καὶ τῆς μητρὸς του.

Κωστάκης.—Μοῦ εἶπες, μαμά, ὅτι ἂν ἤμουν πρόνιμος θὰ μοῦ ἔδιδες, διὰ θὰ σοῦ ἐξητούσα.

Μήτηρ.—Ναί, παιδί μου.

Κωστάκης.—Δόσε μου λοιπὸν τὴν ἄδειαν νὰ μὴ εἶμαι πλέον πρόνιμος.

Ἐστῆλη ὑπὸ Ἀριάδνης Μισοῦλη.

Εἰς τὸν Κουριοκεφαλῆκον ἔδωκεν ἡ μαμά του ἓνα σβώλον ζάχαρην, εἰς τὸν ὁποῖον ἐξ ἀπροσεξίας τοῦ ἐχύθη ὀλιγὸς καφές.

—Μαμά, λέγει, δόσε μου ἄλλην ζάχαρην, διότι 'ς αὐτὴν ποὺ μοῦδωκες ἔσταξε καφές καὶ ἐγὼ ἐγίνην πικρή.

Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Χάνη τῆς Γραβιῆς.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας: Διδάσκαλος (δεικνύων μὲ τὸν δάκτυλόν του σημεῖόν τι εἰς τὸν χάρτην): Τί κεῖται ἐδῶ;

Μαθητῆς (Θριαμβευτικῶς): Ὁ δάκτυλός σας!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου.

Ὁ Τάκης εἶπε τὴν ἀδελφὴν του βλάκα.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Γεωργοποιοῦ.

Ἡ μικρὰ Φρόσω ἔπαιξε πλῆσιν τῆς μητρὸς τῆς μὲ τρεῖς μῆλα εἰς τὰ ὁποῖα, ἀναλόγως τοῦ μεγέθους των, ἔδωκε τὰ ὀνόματα: ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμά, καὶ τὸ παιδάκι τους.

Ἡ μήτηρ ἐξεφρομένη τοῦ δωματίου λέγει:

—Πρόσεξε, Φρόσω, μὴ φάγῃς κανὲν μῆλον.

—Ὅχι, μαμά, δὲν τρώγω.

—Μετ' ὀλίγον ἡ μήτηρ ἐπανέρχεται καὶ εὗρσκει μόνον δύο μῆλα.

—Τί ἔκαμες, Φρόσω! δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ φάγῃς;

—Ναί, μαμά, ἀποκρίνεται τὸ κοράσιον, ἀλλὰ ἡγάγκασθην νὰ φάγω τὸ παιδάκι.

—Διατί;

—Διότι ἦτο πολὺ ἄτακτον.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Γλωσσούρας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Σὲ εὐχαριστῶ, Ῥοδαλὴ Αὐγούλα, δι' ὅσα μοι γράφεις καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα.

Ἀνέγνωσα καὶ τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τὰς ΜΑΡΟΥΣΙΑΣ—μοῦ γράφει ὁ Χρυσόκομος Νάρκισσος—ἀκόμη δὲν εἶμπορὸν νὰ ἔλθω εἰς τὸν ἐαυτὸν μου, τόσον μὲ συνεκίνησε! Ἐκλαία χωρὶς νὰ θέλω... ὦ πῶς ἤθελα νὰ ἐπὶ γαῖνα εἰς τὸν τάφον τῆς μικρᾶς ἡρώδους καὶ νὰ τὸν ἐρρᾶντιζα μὲ ἄνθη καὶ μὲ ἄκρυα...»

Σὲ εὐχαριστῶ, Σεοφορῶν Ἀθηναῖτε, διὰ τὰς βιολέτας· καὶ εἶμαι εὐτυχὴς μανθάνουσα ὅτι διὰ τῶν διηγημάτων μου κατορθῶν νὰ ἀναπληρῶ τὴν μητέρα ἡς στερεῖσαι, ἀτυχὴ μοι φίλε.

Ἐχε ὀλίγην ὑπομονήν, Βασιλεῦ τῶν Δασῶν, τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ μεθεπόμενον φύλλον.

Πολὺ καλὰ, Κάδμε, εἶσαι συγγνωστός.

Ὅχι, Δίκαιε Ἀριστείδη, δὲν δύνασαι νὰ λάβῃς ὡς ψευδώνυμον τὸ ὄνομα ζῶντος ἀνθρώπου.

Ἐκ παραδρομῆς τοῦ στοιχειοθέτου, φαίνεται, ἐτέθη τὸ ψευδώνυμόν σου ὑπὸ τὸ ὄν' ἀριθ. 102 κυδόμενον, φιλιτῆ Ὑπολαΐς, ἀντὶ νὰ τεθῇ ὑπὸ τὸν συλλαβόγραφον 96.

Ἄν εἶσαι καὶ παππᾶς μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς, λέγει ἡ παροιμία, Ἀθηναῖτε Κῆπε. Ἐννοεῖς τώρα διατί δὲν ἐδημοσιεύθωσαν ἐνωρίτερον ὅσα μοῦ ἤρσαν ἐκ τῶν πνευματικῶν σου ασκήσεων;

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ, Ὑδρανία Αὔρα, διὰ τοὺς πανσέδες. Πολὺ μὲ κολακεῖς, φιλιτῆ Ἰουλίᾳ Καραθεοδωρῇ, ἡ διαβεβαίωσίς σου ὅτι «ἡ μόνη ἀνάγκη σου ἦτις σὲ τέρπει εἶνε ἡ τῶν φυλλαδίων μου.» Αὐτὸ ἐπιδιώκω καὶ ἐγώ, καὶ ὅταν μανθάνω ὅτι τὸ κατορθῶν εἶμαι πολὺ εὐτυχής.

Πάν ὅ τι μοῦ στέλλεις τὸ λαμβάνω μὲ χαρὰν μου, Βασίλειε Πλάτοφύλλε. Ὅστε ἐξακολουθεῖς.

Τὰς λύσεις τῶν πρὸς δημοσιεῖσιν πνευματικῶν ασκήσεων σου ἐννοῶ, Ἀρχιμήδη· αὐτὰς παρέλκεις.

Λυκοῦργον Σπαρτιάτην δὲν ἔχομεν, φίλε Ν. Γ. Κ. ὥστε δύνασαι νὰ κρατήσῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον.

Στείλε μοι ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις, φίλε Κ. Συμεωνίδη· ἴσως εἶνε καλλίτεροι καὶ ἐγερθιῶν.

Βεβαίως δύνασαι νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν καὶ σὺ καὶ ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ὅσοι δὲν εἶνε μεγαλειτέροι τῶν 16 ἐτῶν, φίλε Ν. Μπηζέιε. Ἡ μεταφοράς σου τῶν στίχων τοῦ Ἡσιόδου ἐλήφθη ἀλλὰ δὲν ἐκρίθη ἀξία δημοσιεύσεως.

Ναί, Ὁραία Γαλάτεια, δύνασαι νὰ γράψῃς δύο διὰ νὰ προτιμηθῇ τὸ καλλίτερον.

Πολὺ, παρά πολὺ μ' ἐλύπησεν ἡ εἰδοῖς περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς φίλης σου καὶ φίλης μου, Ἐργατικῇ Μέλυσσᾳ, καὶ ἀναμένω μετ' ἀγωνίας νεώτερας πληροφορίας, διαφευδούσας τοὺς φόβους τῶν ἰατρῶν.

Προσπάθησον, φίλε Γεώργιε Κ. Λεοντίδη, ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ βραβευθῇς ὡραῖον ἥτο τὸ ποιηματάκι σου.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἦρωε τῆς Μαντινείας. Τὸ ψευδώνυμον Μὴ με λησμονεῖς ἀνέκει προ πολλοῦ εἰς ἄλλην φίλην μου, Στέφανε τῆς Μυρσίνης· εὐρὲ κανὲν ἄλλο· καὶ γράφε μοι συχνά, διότι πολὺ μ' ἀρέσουν αἱ χαριτωμέναι ἐπιστολαὶ σου. Τὰς εὐχαριστίας μου εἰς τοὺς καλοὺς γονεῖς σου.

Ὁ φίλος μου Κ. Σταυρίδης δὲν εὗρσκει λέξεις νὰ ἐκφράσῃ τὴν πρὸς με ἀγάπην του. Λοιπὸν· ζητοῦνται λέξεις εἰς τιμὴν συμφέρουσαν.

Βεβαίως, Λέων Καλέργη, δύνασαι νὰ λάβῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμούς μου· τοῦτο εἶνε δικαίωμα παντός συνδρομητοῦ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Καλῶς ὤρσεις, φίλε Α. Κοτζιτσιάνε. Γράφε μοι.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, Ὅρφε, δὲν δημοσιεύω προσηκούσας καπ. ἀργότερον ἴσως. Γράφε μοι ὅταν σοῦ τὸ ἐπιτρέπουν· αἰ βιωτικά φροντίδες. Τάχους καὶ σὺ, Ἀθανάσιε Διάκε. Σὲ εὐχαριστῶ, Φιλοκτεῖτα, διὰ τὴν ἀγάπην σου καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιμέλειάν σου.

Θέλει· κ' ἐρώτημα ἂν θέλω νὰ ἔχω ἀλληλογραφίαν μαζί σου, Ταχύπου Νικηταῖ, τί λόγοι πιεροῖ;

Ἦ Ἀρθοπόδιε τῆς Φλωρεντίας, τί λόγοι πιεροῖ εἶνε αὐτοὶ ποῦ μοῦ ἐκτοξεύεις; «Ἴσως δὲν μὲ θέλετε ὡς φίλην σας καὶ διὰ τοῦτο σιωπᾶτε» μοι γράφεις. Πῶς θέλεις νὰ ἀπαντῶ καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν λαμβάνω ἐπιστολάς, ἢ πῶς νὰ δημοσιεύω πνευματικὰς ἀσκήσεις τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσα ἄλλοτε;

Πολὺ καλὰ, Ρύαξ Νητόν.

Δὲν δύναμαι δυστυχῶς νὰ σοὶ παρῶ χρήσιμος, Φιλοποίμην, εἰς τὴν ὑπόθεσιν περὶ ἧς μοι γράφεις.

Ὁ Διαβολάκος εἶνε εὐπρόσδεκτος εἰς τὴν χορείαν τῶν φίλων μου, μὲ ἴσα πρὸς αὐτοὺς δικαιώματα.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, Ἀτρόμητος Μπουμπουλίνα, ἀξίζει νὰ τοῦ τῆς βρέξης μίαν φορὰν αὐτοῦ τοῦ κυρίου Περικλῆ, ὁ ὁποῖος ἐτεμπέλασε καὶ δὲν μοῦ γράφει πλέον προφασίζόμενος ὅτι δὲν ἀδεύει ἀπὸ τὰ μαθήματα, ἐνῶ δὲ νὰ κατασκευάζῃ οἰκίας ἔχει καίρον· τοῦλάχιστον ἂς μοῦ ζωγραφίσῃ καμμίαν ἀπ' αὐτὰς τὰς οἰκίας τοῦ διὰ νὰ ἴδω ἂν ἔχῃ κλίσιν εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ σὲ συμβουλευσῶ νὰ μὴ τοῦ τῆς βρέξης.

Τώρα ποῦ ἐμεγάλωσε ἡ δουλειά σου καὶ ἐμαδὲς νὰ γράφῃς, Ῥόδον τοῦ Ἀπριλλίου, θὰ ἔχωμεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν, καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερον.

Ὅταν μοῦ στέλλῃς ἐπιστολάς τὰς λαμβάνω, φίλε Γεώργιε Ἀρχανυλάκη· μόνον ὅταν δὲν μοῦ στέλλῃς τότε δὲν τὰς λαμβάνω.

Διατήρησε τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἀετὲ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὁρέων, διότι τὸ νέον ποῦ ἐξέλεξες ἀνήκει εἰς ἄλλον.

Ὁρβὼς σκέπτεσαι, Ἰάσων, διὸ πρέπει νὰ συμμετάσχῃς τῶν διαγωνισμῶν διὰ νὰ ἐξασκήσῃς.

Φυλάξου ἀπὸ τὸν καρχαρίαν, Ἡρωϊκὴ Πάργα, ἕως ὅτου πεισθῇ ὁ κύριος αὐτὸς ὅτι πρέπει νὰ ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ λιμένος σας, ἂν θέλῃ νὰ μὴ φοβήσῃ ἀπὸ τὴν πείνα. Πόσον ὁμως θὰ ἐγελοῦσα ἂν ἐμάνθανα ὅτι συνελήφθη πρὶν φύγῃ.

Ἡ εἰδοῖς περὶ τοῦ θανάτου τῆς μάμης σου μ' ἐλύπησε πολὺ, Ἰον Τρίχρουν. Εἶθε αἱ εὐχαὶ τῆς νὰ σὲ διαφυλάτουν διὰ νὰ φθάσῃ καὶ ὑπερβῇ τὰ χρόνια τῆς.

Μὴ στενοχωρῇσαι, Μιχαὴλ Στρογγύω, ὅταν θεραπευθοῦν ἐντελῶς τὰ μάτια σου μοι γράφεις συχνότερον. Φίλησέ μου τὴν μικρὰν Νίναρ ἡ ὁποία φωνάζει: «Ζήτω ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ!» ὅταν τῆς διαβάζεις τὰ διηγήματά μου.

Ἐχε ὑπομονήν, φίλε Καζασμάκη, καὶ θὰ παρέλθῃ τὸ ἀτύχημά σου.

Ἡ Μανρωμάτα ἤλλαξε ψευδώνυμον· τ' ἀκούετε;

Ἄλλος εἶνε ὁ διαγωνισμὸς τοῦ διηγήματος, Γλυκεῖα Ἐλλάς, καὶ ἄλλος ὁ διαγωνισμὸς τῶν λύσεων ὁ σημερινὸς ἀρχόμενος· βλέπεις πόσον ὁ εἰς διαφέρει ἀπὸ τὸν ἄλλον. Τὰς εὐχαριστίας μου εἰς τὴν καλὴν μαμά σου διὰ τὴν γνῶμην τῆς περὶ τοῦ ἄλλου περιοδικοῦ ποῦ σκέπτομαι.

Ὁ ἀδελφός σου εἶχε λησμονήσῃ, φαίνεται, τὰς ἐπιστολάς σου, Σαρακηνέ, καὶ δι' αὐτὸ τὰς ἔλαβα ἀργά. Ἡ μεταφοράς σου τῶν στίχων τοῦ Ἡσιόδου ἦτο καλοῦς τειχη.

Εἶσαι δεκτὸς εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου, φίλε Α. Ραφαήλοβιτς· ὄχι ὁμως καὶ τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐξέλεξες.

Περιμένω λοιπὸν, Σοφὲ Πλάτων.

Εἰς τὰς ἐπιστολάς τὰς ληφθείσας μετὰ τὴν 10ην Μαΐου θὰ ἀπαντήσῃ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ προσεχῶς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἄρχεται νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, εἰς ὃν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες οἱ συνδρομηταὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ συμμορφούμενοι ἀκριβῶς πρὸς ὅλους τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦς ἐν σελίδι 142 δημοσιευμένους.]

126. Λεξιγραφίος.

Θεὸς εἶνε τὸ πρῶτόν μου, πόλις τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐν βουνὸν εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑξάδου τοῦ Μεσολογγίου.

127. Λεξιγραφίος.

Ὄνομα εἶμαι γυναικός· κ' εἶν' ὅριον τὸ πρῶτόν μου.
Ἀνδρὸν τὸ δεύτερον γνωστόν· λοιπὸν μαντεύεις τ' ὄν μου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεφάνου τῆς Μυρσίνης.

128. Στοιχειογραφίος.

Οὐδέποτε θὰ δυνήθῃς νὰ με καταδαύαγῃς.
Τὰ τρία τελευταῖά μου στοιχεῖα ἀν' ἀποβίβῃς.
Μετ' ἐπιδεξιότητος οὐχὶ πολὺ μεγάλῃς,
Πολυτιμὸν τι ἐξ ἐμοῦ ἀμέσως θὰ ὀπολαύτῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδριανῆς τοῦ Ἀλίου.

129. Στοιχειογραφίος.

Ὅπως εἶμαι ἀν' μ' ἀφῆσθ' τῆς Τουρκίας πόλις εἶμαι.
Ἀν' ἐν γράμμα μ' ἀφαιρέσῃς εἰς τὴν Κρήτην τότε καίμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παρθενικῆς Καρδίας.

130. Στοιχειογραφίος.

Μὲ πατεῖς καὶ διαβαίνεις ὅπως εἶμαι ἐάν μενῶ.
Ἄλλ' ἐν γράμμα ἐάν λάβω εἰς τὸ στόμα σου ἔμβαίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἑλλήνου.

131. Στοιχειογραφίος.

Ὡς τῶν βουνῶν τὲς ῥάχες εἶμαι διὰς χάρις κ' εὐωδία.
Ἀν' τὴν κεφαλὴν μου ἔμῳς πρὸς στιγμήν μου ἀφαιρέσῃς.
Καὶ τὸν τόνον μου συγχρόνως εἰς τὴν λήγουσάν ἀν' θέσῃς.
Εἰς τὰ πολίμνια μ' εὐρίσκεις καὶ εἰς τὰ κρεπωλεῖα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παντρῆς Μαρίας.

132. Στοιχειογραφίος.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος ἀν' με ἀποκεφαλίσῃς.
Καὶ μοῦ κόψῃς τὴν οὐράν, καὶ με ἀναγρῃματίσῃς.
Ἄλλην πόλιν τῆς Ἑλλάδος ἐμπροσθέν σου θ' ἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Γαλατίας.

133. Στοιχειογραφίος.

Εἶμαι ὃν τι καταστρέφον πᾶν τὸ προστυχὸν ἐμπρός μου.
Ἐάν ὅμως, χεῖρ χειρουργοῦ ἀποσπάσῃ τὰ ἐντός μου,
Τότε ἡ ἰσχὺς μου φύγει καὶ ὁ πρῶτον τρομερὴς
Νῦν καθίσταται κενός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ἀστέρος.

134. Κυβόλεξον.

1. Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου, οἶνον δὲ φέρω ἀφθόνως.
2. Μὲ θαυμάζει ὁ καθενὼς καὶ μ' ἐπιθυμεῖ συγχρόνως.
3. Εἶμαι πόλις τῆς Εὐρώπης, ἀλλ' ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων.
4. Ἰακῶβ υἱὸς ὑπῆρξα μετὰ ἑνδεκά ἐτέρων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηγῶν Λυσάνδρου.

135. Τρίγωνον.

1. Εἶμαι πόλις τῆς Ἡπείρου.
2. Πρώτη ἤμην τῶν θεῶν.
3. Εἰς οὐδὲν ἀνῆκω γένος.
4. Γράμμα εἶμαι ἡχηρόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐσπερίας Λέδας.

136. Ρόμβος.

Ε
* * * * *
Ε * * Α * * Α
* * * * *
Α

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Κήπου.

137. Πρόβλημα.

Μ' ἄσπρα κατασὰρ μαλλάνκια
Ἰήγαίναν πολλὰ ἀρνάνκια

Ἐνα εἶχε ἔμπρός του δύο
Κι' ἄλλο εἶχε πίσω δύο.
Κ' ἓνα ἀρκετὰ μεγάλο
Εἶχ' ἐν ἔμπρός καὶ πίσω ἄλλο.
Τώρα εὐρετε, παιδιὰ,
Πόσα ἦσαν τὰ ἀρνία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠκύποδος Ἀχιλλέως.

138. Ἑρώτησις.

Ποῦν ὄνομα κύριον, ἱερώτατον διὰ τοὺς Ἕλληνας, σὺν
καίται ἐκ τεσσάρων φωνηέντων καὶ ὀκτώ συμφώνων;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐριστοκροῦ Σπινθέρου.

139. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίσων ἀπάντησιν
τινα μεγάλου ἀνδρός τῆς ἀρχαιότητος καταστάσαν πα
ροιμιώδη.

ΑΑΑΑ. ΔΔ. ΕΕΕΕ. Θ. ΗΗ. ΚΚ. Λ. ΜΜ. ΝΝ. ΟΟΟΟΟ
Π. Ρ. ΤΤΤΤ. ΥΥΥΥ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπυγῆς.

140. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτε
λοῦσι γινωκόν τι.

1. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 2. Πόλις Εὐρωπαϊκῆς Κρά
τους. 3. Κωμόπολις τῆς Ἑλλάδος. 4. Θεὰ τῶν ἀρχαίων.
5. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 6. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 7. Θυγ
τῆς ἀρχαίου βασιλείας. 8. Ἄνθος. 9. Θηρίον. 10. Ποτα
μός τῆς Ρωσίας. 11. Βασιλεὺς τῆς Ἀσυρίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τίτικας.

141. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦ
τὸ ὄνομα πτηνοῦ, τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα πάλιν πτηνοῦ.

1. Σύνδεσμος. 2. Θεά. 3. Παν. υργία. 4. Μέρος το
σώματος. 5. Ἐπαργία τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἀστού.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31ης Μαρτίου Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

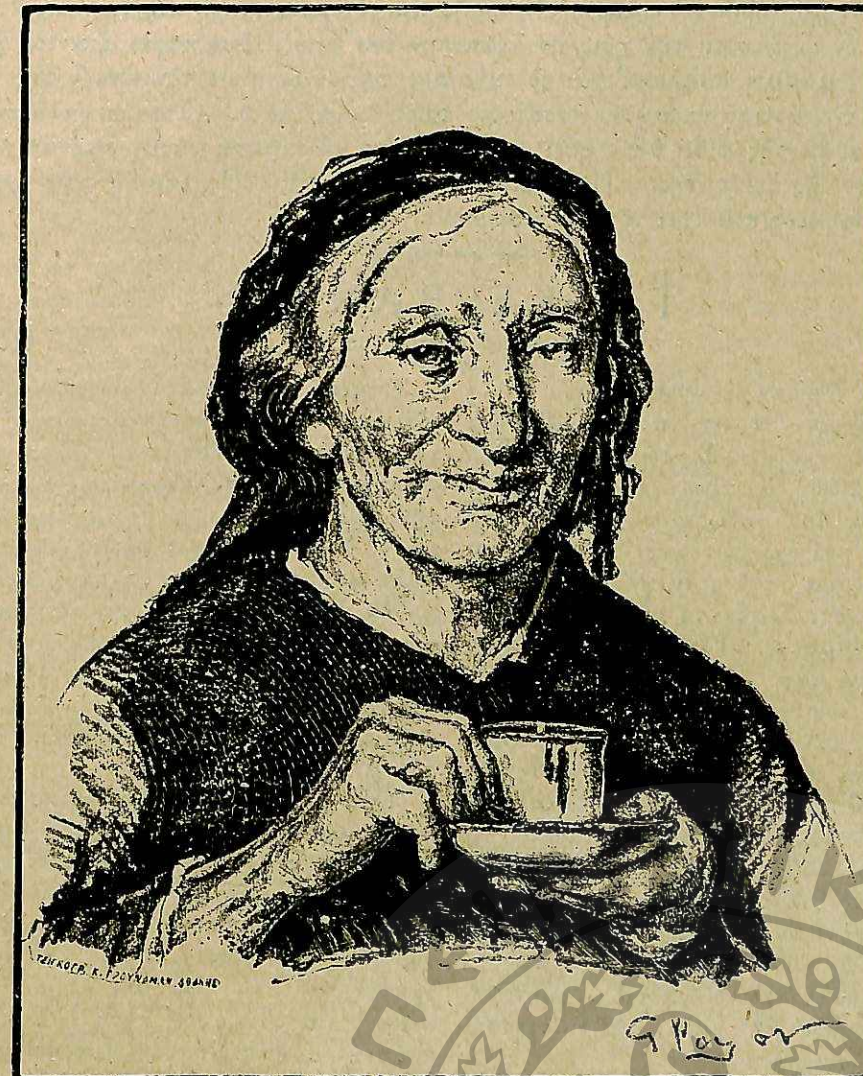
79. Πήλιον, ὄν. — 80. Πέταλον, μέταλλον. — 81
Τύρος, Σύρος. — 82. Ἀλάς, ἰάρος. — 83. Σύρος, Κύρος
— 84. Κρίνος, Κύρνος. — 85. Κρήνη, Τρίκκη. 86
Πάρων, παρών. — 87. Σῦς. — 88. Τὸ γράμμα Σ. —
89.

	Τ				90.	Π	Η	Γ	Ι
	Μ	Υ	Σ			Η	Β	Η	
Τ	Υ	Χ	Ο	Σ		Γ	Η		
	Σ	Ο	Ρ	Ο	Σ		Η		
	Σ	Ο	Σ						
	Σ								

91. Οἱ δύο πατέρες καὶ οἱ δύο υἱοὶ ἦσαν τρία ἐν ὅ
ἅτοιμα· ὁ πάππος μὲ τὸν υἱὸν τοῦ καὶ τὸν ἑγγονὸν τοῦ
— 92. Εἶχε 36 ὄρνιθας. — 93. ΠΙΟΝ, ΑΡΗΣ (1. Ροῖ
2. ΙχωΡ. 3. ΟρορΗ. 4. ΝαδΣ). — 94. Εἰς τοὺς φίλο
σου συμβούλευε ὅχι ὅσα τοὺς εὐχαριστοῦν ἀλλὰ ὅσα το
ὠφελοῦν. —

95. Βραχὺ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς. Τὰ ἄνθη τοῦ λειμῶνος
Αἰφνίδιος ἀπέσπασεν ἡ βία τοῦ χειμῶνος,
Καὶ καταπίπτουσα χιὼν μὲ κρυερὰς νιφάδας
Λευκὸν ἀπλόνει κάλυμμα ἐπὶ τὰς πεδιάδας.

Ἡ νέε, πρὸς τὰ μέλλοντα τὴν προσοχὴν σου στρέφ
Καὶ τ' ἄνθη τῶν ἐαρινῶν προθύμως δρέπε χρόνῳ
Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τοῦ γήρατος, τῶν πόνων
Μὲ τ' ἄνθη τῆς ἀνολλέως τὴν κεφαλὴν σου στέφε.

Η ΜΑΜΜΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Τί συλλογίζεται ἡ μάμμη ἐν ᾧ πίνει τὸν καφέν της;

Συλλογίζεται τὸν ἑγγονὸν της, τὸν μικρὸν Χαρίλαον.

Τὸ κακόμοιρον παιδί! εἶνε ὁρφανόν, δὲν ἔχει οὔτε μητέρα οὔτε πατέρα, μόνον τὴν μάμ
μην του ἔχει εἰς τὸν κόσμον. Καὶ ἐκεῖνο εἶνε ἄρρωστον!

Τὸ ψήνει ἡ θέρμη καὶ καίει ὡσάν καμίνι. Ἡ καϊμένη ἡ μάμμη περνᾷ τὰς νυκτας
εἰς τὸ προσκέφαλόν του, τῷ δίδει λατρικόν, βάλλει βρεγμένα πανιά εἰς τὸ μέτωπόν του.

Ὁ Χαρίλαος ἐκινδύνευσε· εἶχε τυφοειδῆ πυρετόν· τώρα ἐγινε καλά· δὲν ὑπάρχει φόβος·
ἡ γραῖα μάμμη τρία ἡμερόνυχτα δὲν ἔκλεισε μάτι· δὲν ἔβαλε φωμὶ εἰς τὸ στόμα της·
ἐκάθητο σιμά εἰς τὸ ἐγγονάκι της ὡσάν νὰ ἤθελε νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὸν Χάρον ποῦ ἤθελε

ΕΤΟΙ 10^{ον} — ΤΕΥΧΟΣ 10^{ον}.

ΤΟΜΟΣ 13^{ος} — 10

νά ἀρπάξῃ τὸν μονάκριβον θυμαυρὸν τῆς ζωῆς της. Τώρα ὁ Χαρίλαός της κοιμάται ἡσυχά ἡσυχά· καὶ ἐν ᾧ ἀκούει τὴν ἡσυχὴν ἀναπνοὴν του πίνει ἕνα καφὲν ἔπειτα ἀπὸ τόσας ἀγρυπνίας. Ἡ μάμμη συλλογίζεται τὸ ἐγγονάκι της ἐν ᾧ πίνει τὸν καφὲν της.

— Ἀχ! πῶς τὴν ἀγαπᾷ ἀκόμη περισσότερο τώρα ὁ Χαρίλαος. Ὅταν μεγαλώσῃ καὶ κερδίῃ χρήματα θὰ τῆς δίδει ὅ, τι ζητεῖ, θὰ τὴν κάμῃ νὰ περάσῃ εὐτυχισμένης τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς της. — Ποῖος εἶνε πλέον εὐτυχής; Ἡ μάμμη ποῦ ἔχει τέτοιον ἐγγονον ἢ ὁ ἐγγονος ποῦ ἔχει τέτοιαν μάμμη;

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 135.]

Τότε πλέον ἤνοιξαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Σουλτάνου καὶ ἐνόησεν ὅτι εἶχε προαισθανθῇ διὰ μιᾶς ἡ μητρικὴ καρδίᾳ. Συνέβη δὲ καὶ ἄλλο τι ὅπως βεβαιωθῇ ὁ γέρον Σουλτάνος ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῶν δύο κιβωτιδίων ἔγινε κατὰ θεῖαν πρόνοιαν καὶ ὄχι ἐκ τύχης. Μόλις ἤγγισε τὸ μικρὸν στέμμα, τοῦτο ἐμεγάλωσε, ἐμεγάλωσε τόσο ὥστε ἔλαβε τὸ μέγεθος ἀληθοῦς βασιλικοῦ στέμματος. Τότε ὁ γέρον Σαοῦδ ἔθεσεν αὐτὸ μὲ τὰς τρεμοῦσας χεῖράς του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ γονυπετήσαντος πρὸ αὐτοῦ υἱοῦ τοῦ Ὁμάρ καὶ ἀνεγείρας αὐτὸν τὸν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὸν ἐκάθισε πλησίον του.

Στραφεὶς δὲ ἔπειτα πρὸς τὸν Λαμπακάν, ὅστις ἔτρεμε συλλογιζόμενος ποία τιμωρία τὸν ἀνέμενεν, εἶπε: — Ἐσὺ, σκυλὶ κατηραμένο, θὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὸ ξυλοφόρτωμα ὅπως σοῦ ἀξίζει.

— Συγχώρησέ τον, πάτερ μου, εἶπεν ὁ βασιλόπαις Ὁμάρ· μὴ ἀπορρίψῃς τὴν πρώτην παράκλησιν τὴν ὁποῖαν σοὶ ἀποτείνω, μὴ ταραξῇς, σὲ παρακαλῶ, τὴν χαρὰν τῆς ἐπιστροφῆς μου μὲ βασανιστήρια.

— Ἀς γίνῃ ἡ ἐπιθυμία σου, υἱέ μου· ἀποταθεὶς δὲ πρὸς τὸν Λαμπακάν: Ἀθλίον καὶ ἐλεεινὸν ὄν, νὰ μὴ εὐρεθῇς ἐντὸς τοῦ Κράτους μου μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, εἰδὲ μὴ τὸ σῶμά σου θὰ χρησιμεύσῃ τροφὴ εἰς τοὺς κόρακας.

Τρέμων σύσσωμος, κατακίτρινος ὡς νεκρὸς ὁ ἐλεεινὸς Λαμπακάν δὲν ἠδύνατο ν' ἀρθρῶσιν λέξιν. Ἐπεσε πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐνώπιον τοῦ Ὁμάρ καὶ διὰ λυγμῶν καὶ δακρύων ἐψιθύρισεν ἀκατανοήτους τινὰς φράσεις συγγνώμης. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ ἐμίραι, οἱ πασσάδες, οἱ μεγιστάνες εἶχον ἐγερθῇ καὶ περιέκυκλωσαν τὸν Ὁμάρ, εὐχόμενοι εἰς αὐτὸν εὐτυχίαν καὶ δόξαν.

Ἐν μέσῳ τοιούτων ἐκδηλώσεων ἐνθουσιασμοῦ αἵτινες χθὲς ἀπετείνοντο εἰς αὐτόν, ὁ Λαμπακάν, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἐσυλλογίζετο πλέον οὐδὲ ὡς τὸν ἔσχατον σκλάβον, ἐξῆλθε κρυφίως ἀπὸ τὴν αἴθουσαν· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπειλὴ τοῦ γέροντος Σαοῦδ ἀντήχει ἀκόμη εἰς τὰ ὦτά τοι ἔφυγε κατεσπευσμένως εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν.

Ἄν ἤξευρε ποία ὑποδοχὴ τὸν ἐπερίμενεν εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, χωρὶς ἄλλο θὰ ἔσπευδι πολὺ ὀλιγώτερον νὰ φθάσῃ· ἀλλὰ τῇ ἡττημένῳ γραπτὸν του νὰ πάθῃ καὶ ἄλλο μάθημα διὰ νὰ διορθωθῇ μίαν καὶ καλὴν ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν μεγαλείων.

Ὅτε ὁ Λαμπακάν παρουσιάσθη πρὸς τὸν πρῶτον μαστόρ τῆς πόλεως, οὗτος μὴ γνωρίσας αὐτὸν κατ' ἀρχὰς τὸν ἐχαιρέτησε φιλοφρόνως, ἀλλ' ὅτι ὁ Λαμπακάν ἐπλησίασε καὶ ὁ κύριός του ἀνεγνώρισε τὸν κλέπτην τῶν ἐν τῇ καταστάσει τοῦ ἐνδυμάτων, προσεκάλεσε καὶ τοὺς ἄλλους βράπτας, καὶ ὅλοι ὥρμησαν ὡς μανιῶντες κτυπῶντες καὶ ὑβρίζοντες αὐτόν. Τὸν ἀπεκάλου κλέπτην, τὸν ἐπερίπαιζον διὰ τὴν μωρὰν φιλοδοξίαν του καὶ τὸν ἠπειλοῦν ὅτι θὰ τὸν ὑπάγου εἰς τὸν κατὴν συγχρόνως δὲ ἐκέντων, ἐδάγκαζον, ἐξέσχίζον, ἐβασάνιζον ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ βελόνας καὶ ψαλίδας τὸ σῶμά του. Ὁ οἰκτρὸς Λαμπακάν κατῴρθη τέλος νὰ φύγῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῶν βασανιστῶν του μὲ ἐνδύματα ἐσχισμένα, μὲ πρόσωπον αἱματωμένον, σχεδὸν νεκρὸς· ἀλλ' οἱ ἀνηλεεῖς διώκται του ἐφώναζον κατόπιν του γιοῦρα! εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ Λαμπακάν ἔμεινε τεσσαράκοντα ὁκτὼ ὥρας εἰς τὴν κλίνην μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῇ ἀπὸ τοὺς πόνους του· ἀλλὰ ὁ καιρὸς ἐκεῖνο τῆς ἀναγκαστικῆς ἡσυχίας δὲν παρήλθεν ἀνωφελῆς. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀνελογίσθη

τί ἔπραξεν ἕως τότε καὶ ποῖαν διαγωγὴν ὤφειλε νὰ τηρήσῃ εἰς τὸ μέλλον. Εἶπε δὲ καθ' ἑαυτόν: Εἶνε πολὺ ὀρθὴ ἡ παροιμία, ἡ ὁποία λέγει: Ὁ καθένας τῇ δουλειᾷ του! Διὰ νὰ γίνω βασιλόπουλον ὀλίγον ἔλειψε νὰ διαπράξω φοδερὸν ἔγκλημα καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μὲ πεθάνουν ἀπὸ τὰ βελονοσιμπήματα οἱ βράπται τοῦ πρῶτον μαστορῆ μου. Ἔως ἐδῶ, καὶ μὴ παρέκει! Αἶ, ὅς ἀφῆσω μὲν κατὰ μέρος τὰ μεγχείαι! τίποτε ἄλλο δὲν ζητῶ ἀπὸ τὸν Προφήτην παρὰ νὰ εὕρω ἐν ἐργαστήριον διὰ νὰ ἐργάζωμαι καὶ κερδίζω τὸ ψωμί μου.

Μετὰ τὰς σκέψεις ταύτας ὁ Λαμπακάν ἀπεκοιμήθη. Ὅταν ἐξύπνησεν, ὅπως συμβαίνει συνήθως μετὰ μεγάλην ταραχὴν τοῦ ἐγκεφάλου, δὲ ἐνθυμεῖτο πλέον τίποτε καὶ παρατηρῶν διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ τοῦς ὑψηλοῦς μινιχρέδες τῶν τζαμιῶν τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐνόμιζεν ὅτι δὲν εἶχε ποτὲ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς πόλεως ἐκείνης, ὅλα δὲ τὰ ἀλλεπάλληλα ἐκεῖνα γεγονότα τῇ ἐφαίνοντο ὡς παράδοξον ὄνειρον ἀπολήξαν εἰς φρικώδη ἐφιάλτην.

Αἶφνης ἀντικείμενόν τι εἶλκυσε τὴν προσοχὴν του καὶ ἔφερεν αὐτόν εἰς τὴν πραγματικότητα.

Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἦτο τὸ κιβωτιδίον τῆς Γκουλγκουλῆ.

Ὁ Λαμπακάν δὲν ἐνθυμεῖτο πῶς συμπαρέλαβεν αὐτὸ κατὰ τὴν φυγὴν του, ἀλλ' ἐξετάζων περιέργως τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν ὕλην αὐτοῦ ἐσκέπτετο ὅτι τοιοῦτο πολυτίμον σκεῦος τῇ ἡττῇ διόλου ἄχρηστον καὶ ὅτι καλλίτερα θὰ ἔκαμνεν ἂν τὸ ἐπώλει εἰς ἑβραῖόν τινα καὶ ἐχρησιμοποιοῖ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα θὰ ἐλάμβανε.

Διευθύνθη λοιπὸν εἰς τὴν πλησιεστέραν ἀγορὰν, κρατῶν ὑπὸ μᾶλης τὸ κιβωτιδίον καὶ προσέφερεν αὐτὸ πρὸς πώλησιν εἰς ἔντιμον τινὰ ἀπόγονον τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ὁποῖος τὸ ἡγόρασεν εὖκοσι καὶ δύο φορές ὀλιγώτερον τῆς ἀξίας του. Ὅπως δὴποτε ὅμως τὸ ποσὸν ἦτο καὶ πάλιν ἐπαρκές, ὁ δὲ Λαμπακάν φυλάξας τὰ χρήματα εἰς τὴν ζώνην του ἀνεχώρησεν εὐχαριστημένος· ἀλλ' ὑπόρρινός τις φωνὴ ἐφώναξεν αἶφνης ὀπισθέν του: « Αἶ παληκάρι! παληκάρι! »

Ὁ καλῶν αὐτόν ἦτο ὁ Ἑβραῖος, ὅστις μὲ πονηρὸν ὕφος ἐκράτει τὸ μικρὸν κουβάρι καὶ τὴν βελόνην τὰ ὁποῖα εἶχεν εὖρη ἐντὸς τοῦ κιβωτιδίου.

— Πάρτα παληκάρι μου· τί νὰ τὸ κάνω

αὐτὸ τὸ κουβάρι καὶ τὸ βελόνι; αὐτὴ ἡ κασετίνα δὲν εἶνε διὰ τέτοια πρόστυχα πράγματα. Καὶ νὰ σοῦ πῶ καὶ ἕνα ἄλλο, προσέθηκε παρατηρῶν τὰ ἐνδύματα τοῦ Λαμπακάν, αὐτὰ ἡμποροῦν νὰ σοῦ χρησιμεύσουν νὰ ἐμβαλώσῃς τὸ καφτάνι σου, ἕως ὅτου ν' ἀγοράσῃς κανένα ἄλλο.

Ὁ Λαμπακάν ἔλαβε μηχανικῶς τὰ πράγματα ἅτινα ἔδιδεν εἰς αὐτόν ὁ Ἑβραῖος, ρίψας δὲ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ του παρετήρησεν ὅτι αἱ χεῖρες τῶν βράπτων εἶχον προξενήσῃ πολλὴν ζημίαν εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του. Ἐζήτησε παλαιοπωλεῖόν τι ὅπως ἀγοράσῃ ὑποφερτόν τι ἐνδυμα καὶ εἶδεν ἐν ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκρέματο ἰνοικιαστήριον. Εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸ καὶ ἐν ᾧ μετέβαλλεν ἐνδυμασίαν ἐζήτησε τὸ παλαιοπωλεῖον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ σκεπτόμενος ὅτι δὲν θὰ ἦσαν ἀκριβὰ. Ἀπέτεινεν ἐρωτήσεις τινὰς εἰς τὸν ἔμπορον, οὗτος δὲ τόσον συγκαταβατικῶς ἐφάνη εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του, ὥστε εἰς δέκα λεπτά συνεφώνησαν, ὁ Λαμπακάν ἐπλήρωσε τὸ πρῶτον ἐνοίκιον καὶ ἐκάθησε σταυροπόδι μὲ σοβαρὸν ὕφος ἀνατολίτου ἐργοστασιάρχου.

Μέχρις ὅτου παρουσιασθῶσι πελάται καὶ ἀρχίσῃ τὰς ἐργασίας του ἐσκέφθη νὰ βράψῃ καὶ ἐμβαλώσῃ τὸ εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν εὐρισκόμενον ἐνδυμᾶ του, πρὸς τοῦτο δὲ μετεχειρίσθη τὴν βελόνην καὶ τὴν κλωστήν, ἥτις εἶχεν εὐρεθῇ ἐντὸς τοῦ κιβωτιδίου. Τὸ ἐνδυμᾶ του ἦτο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν καὶ ἀπῆτει πολὺν καιρὸν ὅπως ἐπιδιορθωθῇ. Πρὶν τελειώσῃ τὴν ἐπιδιορθῶσιν ἡναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς, διότι ὁ στόμαχος του ἤρχισε νὰ φωνάζῃ. Ἡμίσειαν ὥραν περίπου ἔμεινεν ἐκτὸς τοῦ καταστήματός του, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του παράδοξον θέαμα εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ του! ἡ βελὸν ἔρραπτε μόνη χωρὶς νὰ τὴν διευθύνῃ καμμία χεὶρ καὶ ἔκαμε τὸσον τεχνικὰς βελονιάς ὁποίας καὶ αὐτὸς ὁ Λαμπακάν, ὅσον μοναδικὸς τεχνίτης καὶ ἂν ἦτο, δυσκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ. Ἄλλο θαῦμα! τὸ μικρὸν κουβάρι ἦτο ἀτελείωτον, ὅσον δὲ καὶ ἂν ἔτρεχεν ἡ βελὸν, ὁ ὄγκος τῆς πολύτης δὲν ὀλιγόστευεν οὐδὲ κατὰ μίαν κλωστήν.

Ὁ Λαμπακάν ὅστις, ὅτε ἠνοιχθήσαν τὰ κιβωτιδία, εἶδε μὲ λύσσαν καὶ ἔπειτα μὲ περιφρόνησιν τὴν μεταξὺ ἐκείνην καὶ τὴν βελόνην, ἐνόησε τότε πόσον ἀνακτιμήτην ἦτο τὸ μικρὸν ἐκεῖνο κατὰ τὸ φαινόμενον ὄφρον τῆς Γκουλγκ-

κουλή. Ἐνόησε πόσον χρήσιμα ἡδύνατο νὰ τῷ φανῶσι τὰ μαγικά ἐκεῖνα ἀντικείμενα· γονυπετήσας δὲ ἠύχαριστησε μετὰ δακρύων τὸν Προφήτην, καὶ τὸ γλυκὺ τῆς Γκουλγκουλή ὄνομα συνηνώθη ἐπὶ τῶν χειλέων του πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ.

Ὁ Λαμπακὴν ἀφοσιωθείς τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ ἔργον του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν τὸν ἀπασχόλει πλέον καμμία ματαιοδοξία, ἐλάβανε πνταχόθεν παραγγελίας· εὐκόλως δὲ ἀπέκτησε φήμην ὅτι ἦτο ὁ ἀριστος ῥάπτης τῆς πόλεως. Αὐτὸς ἔκοπτε μόνον τὰ ἐνδύματα καὶ ἔκαμνε τὰς πρώτας βελονιάς, ἔπειτα δὲ ἡ θυματοουργὸς βελόνη του ἐξηκολούθει τὸ ἔργον καὶ ἔτρεχεν ἀκαταπαύστως μέχρις ὅτου ἀποπερατωθῇ τὸ ἐνδύμα.

Κατὰ ἐκκτοντάδας ἠριθμοῦντο μετ' ὀλίγον οἱ πελάται τοῦ Λαμπακὴν, διότι εἰργάζετο καλῶς καὶ ταχέως καὶ εὐθηνότατα. Δι' ἐν μόνον πρᾶγμα ἠπόρουν οἱ ἀγαθοὶ ἄστοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅτε ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ὀνομαστοῦ ῥάπτου· ὅτι δὲν εἶχεν ἐργάτας, οὔτε μαθητάς, ἀλλ' εἰργάζετο μόνος μὲ θύραν κατὰκλειστον.

Οὕτω ἐπραγματοποιήθη τὸ ἔμβλημα τοῦ κιβωτιδίου, τὸ ὁποῖον ὑπέσχετο εἰς τὴν ἀπο-

χὸν του εὐτυχίαν καὶ πλοῦτον. Εὐτυχία καὶ πλοῦτος παρηκολούθει τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ εὐτυχοῦς ῥάπτου. Ὅτε δὲ ἤκουε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς δόξης τοῦ νέου σουλτάνου Ὁμάρ, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα εὗρισκετο εἰς ὅλων τὸ στόμα, ὅτε ἐπήνουν πρὸ αὐτοῦ τὸν ἥρωα τοῦτον ὡς καύχημα τοῦ λαοῦ του καὶ φοίτην τῶν ἐχθρῶν του, ὅτε διηγοῦντο τὰ ἀνδραγαθήματα αὐτοῦ, τὰ πολεμικὰ κατορθώματά του, τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους διέτρεξεν εἰς τὰς μάχας, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων τὸν ἔσωσεν ἡ γενναϊότης του, ὁ δειλὸς Λαμπακὴν συνηθάνετο ἀπὸ τὸ ἀκούειν ῥίγος τὸ ὁποῖον διέτρεχε τὸ σῶμά του ὅτι δὲν ἦτο δι' αὐτὸν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ἥρωος, καὶ ὅτι πολὺ ἔλειπεν ἀπὸ τῶν θαῖσεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν.

Ἡ ὑχαριστεῖτο δὲ τότε διότι ἀπέληξεν οὕτω αἱ περιπέτειαι του· καὶ ἐν ᾧ ἔκοπτε, ἔρραπτε, ἐσιδέρωνε, ἐνέμενε ὁσημέραι περισσώτερον εἰς τὴν πεποιθήσιν, τὴν ὁποίαν πρεσβεύει πᾶς πιστὸς μουσουλμάνος, ὅτι κατεῖς δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ τὸ πεπωμένον του.

(Ἐπεται συνέχεια.)

[Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΑΟΥΘ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΗΚΟΟΝ ΠΟΝΤΙΚΙ

(Μῦθος)

Ἐνας ποντικός, μὰ γέρος... στὴ φωλιά του ξαπλωμένος ἀπὸ τὰ γεράματα του ξεψυχοῦσε ὁ καίμενος. Ἀλλὰ πρὶν νὰ ἀποθάνῃ, ἤθελε εἰς τὰ παιδιὰ του μία συμβουλή ν' ἀφίση... νὰ τοὺς δώσῃ τὰ φιλιὰ του. Τὰ φωνάζει καὶ ἀμέσως τρέχουνε τὰ ποντικᾶκια. Ὅπως τρέχουν στὸν πατέρα τὰ ὑπήκοα παιδάκια.

Ἀμα εἶδε τὰ παιδιὰ του ὅλα γύρω μαζεμένα ἐσηκώθη ὁ γέρος, καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα: «Δι'! παιδάκια μου, τοὺς λέγει, ἐγὼ τώρα θὰ πεθάνω καὶ θὰ μείνετε μονάχα εἰς τὸν κόσμον τὸν ἀπάνω. Ἀλλὰ πρὶν, ἀγαπητὰ μου, τὰ ματάκια μου νὰ κλείσω, ὅσων πατέρας εἶναι παιδιὰ μου μία συμβουλή ν' ἀφίσω: «Ὅταν ᾄθῃς ἐμπροσθέν σου, κατὰ τύχην νὰ προβάλλῃ «ἐν' ἀσπροδερὸ, ἢ μαῦρο ἢ καὶ σταχτερό κεφάλι, «μὲ μικρούτσικα αὐτάκια, καὶ μὲ μάτια γουρλωμένα, «μὲ οὐρά καὶ μὲ ποδάρια, καὶ μουστάκι! ἀγριεμένα, «Μὴ ποτέ σου γελασθῇς καὶ ζυγώσετε κοντὰ του! ἀλλὰ φεύγετε, καίμενα, ὅσο πέρνει μακρὰ του. «Νὰ προσέχετε, παιδιὰ μου, μὴ μὲ τέχνη σὰς γελάσῃ «καὶ σὰς φέρῃ σὰ νερά του, καὶ σὰ νύχια του σὰς πιάσῃ «γιατὶ ἂν σὰς πιάσῃ, πάει!... πλέον δὲν θὰ σὰς ἀφίση «καὶ μὲ τ' ἀπαλὸ σὰς κρέας τὴν κοιλία του θὰ γεμίση.

«Ἄν λοιπὸν ποτὲ τὸν γάτο ἀπὸ μακρὰ ἰδῇτε, «εἰς τὰ τέσσαρα ἀμέσως ἑστὴ φωλιά σας νὰ ἐμβῇτε.

Ἐξεψύχσε ὁ γέρος... μὰ τὰ λόγια του θυμωῶντα τὰ μικρὰ του ποντικᾶκια, καὶ τὸν Σταχτερό φοβοῦνται· ὅταν μὴ φωνῇ ἀκούσθαι «γιατὶ, γιατὶ!» νὰ φωνάξῃ ποῦ νὰ πρωτοεμβῇ μέσα εἰς τὴν τρύπα του κυττάζοντες. Ἐνα ὅμως ποντικᾶκι, ἀπὸ τὴ φωλιά βγαλμένο βλέπει τοῦ σπιτιοῦ τὸν γάτο εἰς τὴ μέση ξαπλωμένον καὶ ἀντὶ εὐθὺς νὰ φύγῃ καὶ εἰς τὴν τρύπα του νὰ παύσῃ. Σιγὰ καὶ στέκει, εἰς τοῦ Σταχτεροῦ τὸ πλάι. Σαν ὁ Σταχτερός τὸ εἶδε, ἔκανε τὸν κοιμισμένον. Τὸ ποντικᾶκι δὲν γνωρίζει ἀπὸ τέτοια τὸ καίμενον, καὶ μὲ ἀποβιά μεγάλη ποῖς πολὺ τὸν πλησιάζει καὶ μὲ προσοχὴν τὸν γάτο ἀρχινᾷ νὰ ἐξετάζῃ. Ὅταν ἔξαφνα ἐκεῖνος «χράπι!» τὸ νύχι του ἀπλῶν συλλαμβάνει τὸ ποντικᾶκι, καὶ εἰς τὸ στόμα του τὸ χώνει.

Τώρα τὸ κακὸ ἐκεῖνο, ποῦπαθε τὸ ποντικᾶκι, γὰρ παράδειγμα ἅς εἶνε στὸ μικρούτσικο παιδάκι νὰ ἀκούῃ καὶ νὰ κάμνῃ ὅ, τι λέγουν οἱ γονεῖς του, ἔὰν θέλῃ νὰ μὴ γίνῃ θυμὰ τῆς παρακοῆς του.

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ (*)

Ο ΑΕΤΟΣ

Ὅπως ὁ ζωντανὸς Ἀετὸς λέγεται καὶ εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν, ἀπαράλλακτα καὶ ὁ χάρτινος αετὸς δύναται νὰ ὀνομασθῇ ὁ βασιλεὺς τῶν παιγνιδίων. Τὰ παιγνίδια χρησιμεύουσιν ἄλλα μὲν ὡς ἀπλὴ διασκέδασις, ἄλλα δὲ ὡς ἀσκήσις, ἄλλα γυμνάζουσι τὸν νοῦν, ἄλλα τὸ σῶμα· καλλίστα δὲ πάντων βεβαίως εἶνε ὅσα ταυτοχρόνως γυμνάζουσι καὶ τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα. Τοιοῦτον δὲ εἶνε ὁ αετὸς· δι' αὐτὸ καὶ τὸν ὀνόμασα, μικροὶ μου φίλοι, βασιλέα τῶν παιγνιδίων, καὶ πιστεύω ὅτι καὶ σεῖς εἰσθε σύμφωνοι.

Δέν σας συνέβη ποτὲ νὰ ὑψώσετε τυχαίως τοὺς ὀφθαλμούς σας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ ἀνακαλύψετε αἴφνης αετὸν ὑπερπάνω σείοντα τὴν μακρὰν οὐρὰν του; Ποῖαν χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν ἠσθάνητε, μόνον σεῖς δύνασθε νὰ εἴπητε. Καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην βεβαίως θὰ νύχῃθητε νὰ εἴχετε καὶ σεῖς ἕνα ὅμοιον αετὸν. Τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐκολώτατον· ἀγοράζετε ἕνα· ὑπάρχουσι δὲ χαρτοπωλεῖα ὅπου πωλοῦνται αετοὶ εὐμορφότατοι, ποικίλων χρωμάτων καὶ κομψότατοι, μάλιστα ἐκεῖ πλησίον τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας. Ἀλλὰ φαντάζουμαι μικρόν μου ἀναγνώστην, ὅστις στρέφει τὸ ἔξυπνον πρόσωπόν του καὶ με βλέπει μετ' ἀπορίας, ὡς νὰ ἤθελε νὰ μου εἴπῃ:

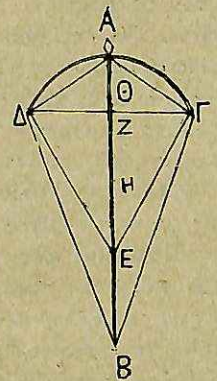
«Καὶ τί εὐχαρίστησις εἶνε νὰ πετάξῃ κανεὶς αετὸν, τὸν ὁποῖον ἠγόρασεν ἑτοιμον; Ἡ εὐχαρίστησις εἶνε καὶ νὰ τὸν κατασκευάσῃ μόνος του. Ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ εἰδεύρῃ. Νά, ἐγὼ πόσες φορές ἐκάθισα καὶ ἐχάλασα τόσο χαρτὶ καὶ τόσον κόπον, καὶ δὲν κατώρθωσα τίποτε· ἐπάσάλευσα τὰ δάκτυλά μου ὅλο κάλλες, καὶ τὴν ὥραν ὅπου ἐπῆγα νὰ τὸν πετάξω, αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ πετάξῃ, ἔπιπτε κατὰ γῆς.

— Ἐχεις δίκαιον, μικρέ μου, καὶ εἰμαι καὶ ἐγὼ σύμφωνος. Καὶ ἐδῶ ἴσα ἴσα συνίσταται ἡ εὐχαρίστησις καὶ ἡ ὠφέλεια τοῦ παιγνιδίου. Νὰ διασκεδάσῃς ὀλίγην ὥραν ἡσυχᾶ ἡσυχᾶ, καθήμενος καὶ κατασκευάζων τὸν αετὸν σου, καὶ οὕτω πως γυμνάζεις καὶ τὸν νοῦν σου. Ἐπειτα ἀφ' οὗ τὸν ἐτοιμάσῃς, καταβλίνεις εἰς τὴν αὐλὴν

(*) Ἰδε καὶ σελ. 42.

καὶ τὸν πετᾷ, καὶ οὕτω πως γυμνάζεις τὸ σῶμα σου, διότι ἀναγκάζεσαι νὰ κινῇσαι. Τώρα λοιπὸν διὰ νὰ μὴ μείνης παραπονεμένος, ἀφ' οὗ ἔχεις τόσην ἐπιθυμίαν, θὰ σε ὀδηγήσω πῶς νὰ κατασκευάζῃς μόνος σου τὸν πολυπόθητον αετὸν σου. Πρόσεχε.

Κατὰ πρῶτον κατασκευάζομεν τὸν σκελετὸν ὁ ὁποῖος εἶνε ὅλη ἡ δυσκολία. Διὰ νὰ νοήσῃς καλλίτερον ἰδοὺ σοῦ σχεδιάζω καὶ τὸ σχῆμα, καὶ βλέπε το σὺ ἐν ᾧ ἐγὼ θὰ λέγω. Λαμβάνεις ξύλον λεπτὸν καὶ ἴσιον, τὸ μῆκος του θὰ εἶνε ἀνάλογον τοῦ μεγέθους τοῦ αετοῦ, καὶ ὀνομάζεται *μάρρα*. Εἰς τὸ σχῆμα ἡ μάρρα εἶνε ἡ γραμμὴ ΑΒ. Ἐρχεται ἔπειτα τὸ τόξον ΓΑΔ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται *στεφάνι*. Διὰ νὰ κατασκευάσωμεν τὸ στεφάνι χρειάζομεθα ξύλον εὐλύγι-στον εἴτε ἀπὸ στεφάνι βρελλίου, εἴτε ἀπὸ κλάδον δένδρου, εἴτε καὶ ἀπὸ καλάμι. Εὕρισκω τὸ μέ-

σον τοῦ στεφανίου καὶ τὸ δένω στερεὰ μὲ σπάγγον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς μάρρας, εἰς τὸ Α. Κάμνω μίαν ἐντομήν δηλαδὴ μίαν χαραγματιὰν εἰς τὰ δύο ἄκρα τοῦ στεφανίου, εἰς τὸ Γ καὶ εἰς τὸ Δ, καὶ ἄλλην μίαν εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς μάρρας, εἰς τὸ Β. Πρόσεχε τώρα, κύτταξε. Δένω τὴν ἄκρην τοῦ σπάγγου εἰς τὸ Γ, ἔπειτα φέρω τὸν σπάγγον εἰς τὸ Β καὶ τὸν στερεώνω εἰς τὴν χαραγματιὰν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ πάλιν τὸν φέρω εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ στεφανίου εἰς τὸ Δ. Ἀφ' οὗ ἐστερέωσα τὸ στεφάνι ἐπάνω εἰς τὴν μάρραν, πρέπει νὰ βεβαιωθῶ ἂν ὁ σκελετὸς εἶνε ἴσιος, διότι ἂν εἶνε στραβὸς δὲν θὰ πετᾷ καλά· λοιπὸν θέτω ἐπάνω εἰς τὸ δάκτυλόν μου τὸ κάτω ἄκρον τῆς μάρρας τὸ Β, καὶ κρατῶ ὀρθίον τὸν σκελετὸν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἂν σταθῇ ὀρθίος εἶνε καλός, ἂν δὲ κλίνη δεξιὰ ἢ ἀριστερά, δὲν εἶνε καλός καὶ θέλει διόρθωμα τὸ στεφάνι. Τώρα πλέον μένει διὰ νὰ ἀποτελειώσω τὸν σκελετὸν νὰ φέρω τὸν σπάγγον ἀπὸ τὸ Δ εἰς τὸ Ε τῆς μάρρας, νὰ κάμω ἕνα γύρον μὲ τὸν σπάγγον διὰ

νά στερεωθῇ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ τον πηγαίνω εἰς τὸ Γ, κάμνω καὶ ἐκεῖ ἓνα γῦρον, φέρω τὸν σπάγγον εἰς τὸ Α τῆς μάννας, κάμνω ἄλλον ἓνα γῦρον, φέρω τὸν σπάγγον εἰς τὸ Δ ὁμοίως, ἐπειτα εἰς τὸ Ζ, ὅπου ἐπίσης τον στερεώνω, καὶ ἀπὸ τὸ Ζ πάλιν εἰς τὸ Γ ὅπου τον δένω. Ἰδοὺ ἐτελείωσεν ὁ σκελετός.

Τώρα πρέπει νὰ τον ἐνδύσω. Πράγμα εὐκολώτατον. Λαμβάνω φύλλα χαρτίου διαφόρων χρωμάτων καὶ ἂν τὰ φύλλα εἴνε μικρά, λαμβάνω δύο ἢ τρία ἕως νὰ φθάσουν νὰ σκεπάσουν τὸν σκελετόν. Ἀλείφω κόλλαν ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ φύλλου καὶ ἐπιθέτω ἐπ' αὐτοῦ τὸν σκελετόν, ὥστε νὰ κολλήσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ χαρτίον. Λαμβάνω ψαλίδιον καὶ περικόπτω τὸ χαρτίον ἀφίνων περιθώριον πλατὺ, τὸ ὁποῖον διπλώνω πρὸς τὰ μέσα καὶ κολλῶ. Τὸ αὐτὸ κάμνω καὶ εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ σκελετοῦ.

Ὁ ἀετός ἐτελείωσε καὶ εἶνε ἑτοιμος· μόνον τὰ ζύγια λείπουν ἄς τα προσθέσω καὶ αὐτά. Κάμνω μετὰ προσοχῆς μίαν τρυπάν εἰς τὸ Η τῆς μάννας καὶ ἄλλην μίαν εἰς τὸ Θ, καὶ περνῶ τὸν σπάγγον καὶ κάμνω τὴν θηλειάν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ δέσω τὸ λεπτόν σχοινίον διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ πετάξω τὸν ἀετόν μου. Ἐὰν ἡ θηλειά, δὴλα δὴ τὰ ζύγια εἴνε πολυέπανά ἢ πολὺ κάτω, ὁ ἀετός δὲν πετᾷ, ἀλλὰ κάμνει τοῦμπερ διὰ νὰ δοκιμάσω λοιπὸν ἂν τὰ ζύγια εἴνε καλὰ, περνῶ τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὴν θηλειάν καὶ κάμνω τὸν ἀετόν νὰ πετάξῃ, καὶ ἂν πετᾷ ἴσα εἶνε καλός.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ὑψωθῇ εἰς τὸν ἀέρα χρειάζεται καὶ ἡ οὐρά. Τὸ μῆκος τῆς οὐρᾶς πρέπει νὰ εἴνε δωδεκαπλάσιον ἢ καὶ εἰκοσαπλάσιον τοῦ μήκους τοῦ ἀετοῦ· ἀλλὰ τοῦτο ἐξαρτάται καὶ ἐκ τοῦ πάχους τοῦ σχοινίου καὶ ἐκ τοῦ βάρους τῶν χαρτίων διὰ τῶν ὁποίων θὰ στολίσω τὴν οὐράν. Διὰ νὰ γίνῃ νοστιμώτερος ὁ ἀετός μου ἄς του κρεμάσω καὶ *σκολαρίκια*· ἐπειδὴ ὅμως δὲν θέλω νὰ λέγω ψεύματα, σοῦ λέγῶ, μικρὲ μου φίλε, ὅτι τὰ *σκολαρίκια* χρησιμεύουν ὀχι τόσο ὡς στολισμός, ὅσον ὡς ἱατρικόν· ἂν τυχὸν ὁ ἀετός γέρνῃ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, τοῦ κρεμῶ ἐν *σκολαρίκι* καὶ θεραπεύω τὴν βλάβην του καὶ

διὰ τὴν ἰσομετρίαν κρεμῶ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐν ἄλλο *σκολαρίκι* ἐλαφρότερον. Πρέπει δὲ νὰ εἰξεύρῃς ὅτι ἡ οὐρά καὶ τὰ *σκολαρίκια* ὁμοῦ πρέπει νὰ ἔχουν βάρος ὀλιγώτερον τοῦ ἀετοῦ.

Ἄν θέλω τὸν ἀετόν μου εὐμορφότερον, ζωγραφίζω εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος αὐτοῦ τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, ἀστέρας καὶ ὅ τι ἄλλο θέλω.

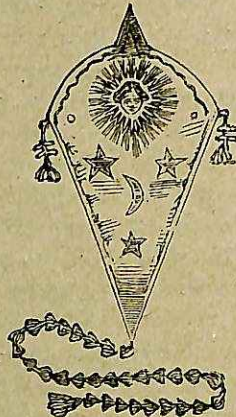
Τώρα δὲν μας λείπει τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον νὰ ἐτοιμάσωμεν καὶ τὴν *καλοῦμπα*, δὴλα δὴ νὰ τυλίξωμεν ἐπάνω εἰς ἓν *καλαμάκι*, ἢ εἰς παλαιὸν κονδυλοφόρον τὸ λεπτόν σχοινίον, τὸ ἄκρον τοῦ ὁποῖου θὰ δέσωμεν εἰς τὰ ζύγια, καὶ βαθυμὲν θὰ το ζετυλίγωμεν καθ' ὅσον ὁ ἀετός θὰ ὑψοῦται εἰς τὸν ἀέρα.

Τώρα δὲν εἶσαι περίεργος νὰ μάθῃς διατὶ τάχ· ὁ ἀετός πετᾷ πολὺ ὑψηλὰ; Μάθε το καὶ αὐτό, διὰ νὰ εἰξεύρῃς τί σου γίνεται. Τὸν ἀετόν ἀφ' ἑνὸς μὲν ὠθεῖ πρὸς τὰ ἄνω ὁ ἄνεμος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τον ἔλκει πρὸς τὰ κάτω τὸ σχοινίον· τί νὰ κάμῃ ὁ δυστυχής! θέλει νὰ ἀναβῇ ὅπου τον ὠθεῖ ὁ ἄνεμος, ἀλλὰ δὲν τον ἀφίνει τὸ σχοινίον· θέλει νὰ καταβῇ ὅπου τον σύρει τὸ σχοινίον, ἀλλὰ δὲν τον ἀφίνει ὁ ἄνεμος· ἀναγκάζεται λοιπὸν νὰ ἀκολουθῇ ὁδὸν μέσων μεταξὺ τῶν δύο, δὴλα δὴ ἀναβαίνει στήριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ἕως ὅτου εὐρεθῇ ἐν ἰσορροπίᾳ.

Ἀλλὰ τίς ἐφεῦρε τὸν ἀετόν; Ἀγνωστον εἶνε τὸ ὄνομά του. Τὸ μόνον ὅπερ εἰξεύρομεν εἶνε ὅτι εἶνε ἐφευρέσεις τῶν Κινέζων, καὶ ἐκ τῆς Ἀσίας ἤλθεν εἰς τὴν Εὐρώπην ὅπως ὁ χάρτης, ἡ πυρίτις, ἡ ναυτικὴ πυξίς, ὁ μεταξοσκώληξ.

Διὰ νὰ ἔχῃς δὲ περισσοτέραν ὑπόληψιν εἰς τὸν ἀετόν, μάθε ὅτι δὲν εἶνε μόνον ἀπλοῦ παιγνίδιον πρὸς διασκέδασιν τῶν καλῶν παιδίων, ἀλλὰ ἐχρησίμευσε καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην. Ὁ διάσημος Φραγκλῖνος τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἀνύψωσεν ἀετόν χάρτινον εἰς νέφος θηελῶδες, καὶ διὰ τοῦ ἀετοῦ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ νέφους ἡλεκτρικοὺς σπινθῆρας, ἐξ οὗ ἀπέδειξεν ὅτι ὁ κεραυνός καὶ ὁ ἡλεκτρισμός εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πράγμα.

Ἡ εὐφυῆς αὕτη ἀνακάλυψις τοῦ Φραγκλίνου ἐγένεν αἰτία νὰ ἐφευρεθῇ τὸ ἀλεξικέραυ

νον, τὸ ὁποῖον προφυλάττει τὰ οἰκοδομήματα ἀπὸ τῆς βλάβης τοῦ κεραυνοῦ.

Τώρα ἄς καταβῶμεν εἰς τὸν κήπον νὰ τον πετάξωμεν τὸν εὐμορφὸν ἀετόν μας.

Ἐλα νὰ μου κάμῃς κεφάλι, δὴλα δὴ νὰ κρατήσῃς τὸν ἀετόν ἀπὸ τὸ κάτω μέρος μετὰ τὴν ἄκραν τῶν δακτύλων σου καὶ νὰ ἀφήσῃς τὴν οὐράν νὰ σύρεται κατὰ γῆς. Στάσου αὐτοῦ ἀκίνητος. Ἐγὼ θὰ ζετυλίξω τὴν *καλοῦμπα* μου καὶ θὰ ἀφήσω ἄρκετόν σχοινίον, καὶ θὰ εἶμαι ἑτοιμος καὶ εὐθὺς καθὼς φυσήσῃ ὀλίγος ἄνεμος θὰ σου φωνάξω! *ἄφησέ τον*· καὶ σὺ θὰ ἀφήσῃς τὸν ἀετόν. Κύτταξέ με τώρα τί κάμνω.

Καθὼς σὺ θὰ τον ἀφήσῃς, ἐγὼ θὰ τρέξω με ὀρμηὴν καὶ ὁ ἀετός θὰ ἀρχίσῃ νὰ πετᾷ. Ὅσον ὁ ἀετόν ἀναβαίνει, τόσο ἐγὼ ἀφίνω σχοινίον, τὸ ὁποῖον μένει τεντωμένον· ἀλλὰ καθὼς χαλαρωθῇ τὸ σχοινίον εὐθὺς τὸ τυλίγω, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἕως ὅτου ὁ ἀετός κατορθώσῃ νὰ ἀναβῇ πολὺ ὑψηλὰ καὶ νὰ πετᾷ μεγαλοπρεπῶς. Ἰδοὺ παρτήρησέ τον πῶς ἀνέβῃ ὑψηλὰ καὶ πόσον μεγαλοπρεπῶς ἐξαπλώνει τὴν οὐράν του. Θέλεις τώρα νὰ διασκεδάσωμεν καὶ ὀλίγον; Ἄς του *στείλωμεν καὶ ἓν γράμμα*. Περνῶ εἰς τὸ σχοινίον τεμάχιον χαρτίου στρογγύλον, τὸ ὁποῖον ὠθούμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου περιστρέφεται περὶ τὸ σχοινίον καὶ ἀναβαίνει καὶ φθάνει μέχρι τοῦ

ἀετοῦ. Οὕτω πῶς δυνάμεθα νὰ του στείλωμεν πολλὰ γράμματα καὶ νὰ ἐπαυξήσωμεν τὴν διασκέδασιν.

Καὶ τώρα, μικροὶ μου καὶ μεγάλοι ἀναγνώσται τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, θὰ σας σημειώσω τὰς ἀναλογίας τοῦ μήκους ΑΒ, καὶ τοῦ πλάτους ΓΔ, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἀετός κατὰ τὰ διάφορα μεγέθη. Ἐκ τῶν ἀετῶν τούτων τοὺς μὲν πρώτους πέντε ἀπὸ τοῦ 10 μέχρι τοῦ 6 ἄς τους κατασκευάζουν οἱ μεγάλοι ἀναγνώσται, τοὺς δὲ μικροτέρους ἀπὸ τοῦ 5 μέχρι τοῦ 1 ἄς τους κατασκευάζουν οἱ μικροί. Ὡστε καὶ αἱ δύο ἡλικίαι νὰ μὴ μείνωσιν ἡδικημένοι.

ἀριθμ.	10,	μῆκος	1 ^μ ,30	πλάτος	0,96
	9,	»	1, 20	»	0,87
	8,	»	1, 15	»	0,77
	7,	»	0, 95	»	0,70
	6,	»	0, 87	»	0,61
	5,	»	0, 75	»	0,57
	4,	»	0, 63	»	0,51
	3,	»	0, 53	»	0,44
	2,	»	0, 40	»	0,30
	1,	»	0, 36	»	0,28

Ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν ἐπειδὴ εἶνε ἐλεύθερος καὶ πετᾷ ὅπου καὶ ὅπως θέλει, δὲν φοβεῖται ἐπάνω εἰς τοὺς ἀέρας, καὶ οὐδένα ἔχει ἀντίπαλον· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς τῶν παιγνιδίων ἐπειδὴ εἶνε δέσμιος καὶ ἐξαρτάται ἐκ τῆς διοικήσεως πολλὰκις μικροῦ παιδιοῦ, διατρέχει πολλοὺς κινδύνους, πρὸ πάντων φοβεῖται τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν δένδρων καὶ τὰ σύρματα τῶν τηλεγράφων. Ποσάκις δὲν εἶδετε μετὰ πόνου ψυχῆς κατεσπαράγμενον ἀετόν, κρεμάμενον ἐκ τῆς οὐρᾶς τοῦ ἀπὸ κλάδου δένδρου ἢ καὶ ἀπὸ σύρματος τηλεγραφικοῦ; Ἀληθῶς εἶνε σπαραξικάρδιον τὸ θέαμα! Καὶ πταίει μὲν ἡ κακὴ διοίκησις τοῦ κρατοῦντος τὴν *καλοῦμπα*, ἀλλὰ πλειστάκις αἰτία εἶνε οὐχ ἥττον καὶ ἡ οὐρά· διὰ τοῦτο ἄνδρες πεπαιδευμένοι ἐδοκίμασαν νὰ ἀποκόψουν τὴν οὐράν τοῦ ἀετοῦ καὶ ἐφεύρον τὸν *κολοβὸν ἀετόν*. Τὴν κατασκευὴν τοῦ *κολοβοῦ ἀετοῦ* θὰ σας εἰπῶ ἄλλοτε.

Ἐν τούτοις καλὴν διασκέδασιν καὶ προσοχὴν εἰς τὴν οὐράν.

Π. Ι. Φ.